DENISE ROBINS

Cântecul privighetorii

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Când Celia coborî la micul dejun, mătușa ei, miss Cotland, care tocmai terminase omleta, observă că nepoata ei avusese o noapte albă.

Miss Cotland o iubea mult pe Celia și simțea imediat dacă lucrurile nu mergeau așa cum ar fi vrut nepoata ei și îi provocau nemulțumire. Observase cearcănele de sub ochii tinerei. Își făcea griji pentru că aceasta trecea prin momente grele, era foarte nesigură de sine.

Și cu toate că miss Cotland nu avea cunoștințe de psihologie, știa câte ceva despre complexul de inferioritate. Celia desigur îl avea!

Cu toate acestea, miss Cotland încerca să-și înțeleagă nepoata, să fie tolerantă și să nu-i lipsească glumele.

– Bună dimineața, draga mea! Ce drăguță ești astăzi! Îmi place costumul ăsta! E nou?

Celia Frayne roși și se privi în oglinda aflată în holul de la intrare, apoi îi răspunse mătușii:

– Mătușă Tinny, chiar nu l-ai mai văzut? Nu este nou. Și nici nu mi se potrivește; de fapt, este ca mine, nici eu nu mă pot integra nicăieri.

Miss Cotland se întoarse spre mașina de gătit pentru a nu i se putea citi consternarea din priviri. Celia era cam prost dispusă în dimineața asta. Biata copilă! Fusese la o petrecere noaptea trecută, unde probabil se întâmplase ceva care o afectase.

– Draga mea, ești foarte potrivită aici, în apartamentul 1 din Dendham Court, Battersea, pronunță ea cu emfază adresa la care locuiau. Acest loc fusese închiriat de miss Cotland încă dinainte de război și chiria nu era nici acum prea mare, dar era destul pentru pensia ei mică. Tot ce avea miss Cotland era o sumă de bani moștenită de la tatăl său, care fusese medic la Londra.

Celia, pe care o adoptase după moartea mamei acesteia, cu paisprezece ani în urmă, își câștiga existența ca dactilografă într-o companie de asigurări.

Nepoata și mătușa se iubeau mult.

Mestecând cu linguriță în ceai, Celia își privi cu afecțiune mătușa care, la cincizeci de ani era slabă, cam colțuroasă, cu părul grizonant tuns scurt și cu fața cam ridată. Era o femeie înaltă, mult prea înaltă. Tocmai de aceea poate i se spusese în glumă Tiny. Numele nu i se potrivea de loc. Dar în cazul mătușii Tiny, caracterul ei, farmecul personal conta mai mult decât felul în care arăta. Cu toate că nu se remarca fizic prin nimic, era o femeie foarte caldă și generoasă, ceea o făcea să fie îndrăgită de toată lumea, mai ales de nepoata ei.

În dimineața aceasta, Celia se întrebă ce s-ar fi făcut fără mătușa Tiny.

– Era mai bine dacă nu mă duceam la acea petrecere, zise ea.

– Ah! exclamă mătușa Tiny. De ce spui asta, iubita mea? Erai atât de drăguță în rochia ta de tafta!

Celia se înecă și începu să tușească. Era cazul să fie cinstită cu mătușa Tiny. Mătușa îi lucra rochiile, dar asta nu însemna că erau și la modă. Le lipsea ceva, nu erau toalete șic; Celia știa asta.

Nu ducea lipsă de prieteni sau curtezani, dar se pare că aceștia preferau să stea de vorbă cu ea, nu s-o dorească. Nu era o postură prea plăcută pentru o tânără.

Știa că este inteligentă, putea să fie și amuzantă dacă voia, dar nu asta era ce voiau bărbații de la ea. De obicei, ei preferau femeile sexy, iar Celia nu se putea înscrie în această categorie. Nici măcar nu voia să discute despre sex.

Începu să-i povestească mătușii despre unul din prietenii ei care, după ce dansaseră începuse o discuție cu o altă fată pe care Celia avusese neșansa s-o audă.

– Ai văzut-o pe cea în galben? Celia Nu Știu Cum. Are ochi și păr frumos, dar ce oribil se îmbracă! Parcă este o babă!

Fără a fi în sprijinul ei, răspunsul tinerei fusese chiar mai dureros pentru ea.

– Eu cred că este extrem de timidă. Locuiește cu o mătușă fără pic de farmec așa că nu are de unde să fie nici ea altfel. Nu este urâtă, dar...

Asta fusese tot ce auzise Celia. Se simțise dintr-o dată foarte afectată și plecase. N-ar fi vrut să se ducă în dimineața asta la birou, sub pretext că nu se simțea bine. Îi spuse totul mătușii dar cu rezerve. Nu voia ca aceasta să se simtă cumva criticată.

Mătușa Tiny încercă s-o consoleze:

– Nu crede nimic din toate astea; ești o fată drăguță și într-o zi vei cunoaște un bărbat care te va considera aleasa inimii sale și cea mai frumoasă femeie din lume. Vei fi totul pentru el; așa cum ești și pentru mine.

Și miss Cotland chiar credea ce spunea. Era sigură că nepoata sa avea un viitor frumos. Câtă dreptate avusese tânărul acela în privința părului Celiei! Era foarte bogat, ondulat, de culoarea aramei. Iar ochii aceia cenușii erau foarte expresivi. Cine putea spune că nepoata ei nu era o fată frumoasă?

Miss Cotland nu înțelegea de ce nepoata ei nu era curtată așa cum și-ar fi dorit, sau măcar apreciată la adevărata valoare.

Dar Celia știa de ce. Nu fusese nevoie de petrecerea din noaptea trecută ca să i se confirme asta. Părul nu-i era tuns modern, se îmbrăca prost, nu era o persoană plăcută la petreceri.

Doar domnul Flack, a cărui secretară personală era, îi spunea mereu că este perfectă.

O privi tristă pe mătușa sa. Draga ei mătușă Tiny insista să-i lucreze rochiile. Ea însăși se îmbrăca urât, cu fuste lălâi, lungi până la glezne. Nu fusese niciodată cerută în căsătorie; dar Tiny spunea veselă că nici nu-i păsa. Se obișnuise cu ideea ce este o fată bătrână.

Celiei îi era greu s-o creadă. Știa că ei nu i-ar fi convenit să rămână fată bătrână.

O bătaie în ușă o făcu pe mătușa Tiny să se ridice repede în picioare. Se duse să deschidă și se întoarse cu o scrisoare cu timbre franțuzești.

– Uite ce-ți aduce mătușa, o scrisoare din străinătate, poate te va bine dispune! exclamă Tiny la întoarcere. Ai vreun prieten în Franța, iubito?

– Nu, răspunse Celia.

Monaco. Pentru un moment privi plicul, amintindu-și cum îl văzuse la televizor cu Tiny pe prințul Rainier și frumoasa Grace de Monaco. Ce frumusețe, ce splendoare!

Deschise plicul cu grijă pentru a nu rupe timbrul.

Citi primele cuvinte, roși, apoi se uită direct la semnătură și exclamă:

– Mătușă, este de la tata! Nu pot să cred!

– Dumnezeule, nu poate fi adevărat!

Celia puse scrisoarea pe masă.

– S-o citim împreună.

– Trăiește, așadar! exclamă miss Cotland, peste ochelari. Cum te-a descoperit după atâta timp?

– Dumnezeu știe! exclamă Celia.

Îi trecu supărarea, dădu uitării frustrarea și necazul. Era ca și cum s-ar fi petrecut un miracol în micul apartament din Battersea.

Celia nu și-l amintea pe tatăl său. Ieșise din viața mamei, implicit și dintr-a ei, când avea doi ani. Îl văzuse desigur în fotografii; într-una din ziua căsătoriei cu mama ei. Asta fusese cu doi ani înainte de cel de al doilea război mondial. Era un tânăr subțirel cu ochi pătrunzători. Tot ceea ce aflase despre el de la mama era că acest bărbat fusese“prea mult pentru ea“.

Biata mama semăna mult cu mine, se gândi Celia; prea timidă și rezervată. Îi era greu să se și exprime. Nu se înțeleseseră. Dar mama recunoscuse că tatăl Celiei era un bărbat deosebit care va face ceva în viață. Era inginer de profesie și îi plăcea să inventeze lucruri noi. Lucra într-o firmă mare, dar se simțea frustrat, considerând că poate mai mult decât i se cerea.

Le aducea acasă machetele lucrărilor sale.

Apoi, într-o zi dispăruse. Mama Celiei nu-l mai văzuse vreodată. După câțiva ani Mary primise o scrisoare de la Nat Frayne din Chicago prin care acesta îi cerea divorțul. Îi spunea fără menajamente că își găsise pe altcineva în America și nu se va mai întoarce la ea.

Desigur că mama îi acordase divorțul. După aceea nu mai avusese nici o legătură cu ciudatul ei soț, decât pensia pe care acesta i-o plătea regulat prin bancă. Când mama murise nu mai veniseră nici banii. Mătușa Tiny o adoptase pe Celia.

Ca și mătușa ei Celia nu crezuse că-și va mai vedea vreodată tatăl. Dar iată că acesta trăia, se afla în Franța.

Miss Cotland începu să citească scrisoarea:

„Dragă Celia,

Sunt un om căruia nu-i plac vorbele mari, de aceea aș vrea să fiu foarte concis. Te-am găsit prin intermediul unei agenții de detectivi, știind că undeva în lume am o fiică.

Mi-a părut rău că te-am părăsit dar aveam de ales între a-mi trăi viața unde să mă simt strivit de cămin și familie sau să trăisc așa cum voiam. Am avut dreptate sau nu, am făcut-o. Cred că am greșit, poate. O tânără ca tine mă urăște c-am abandonat-o pe ea și pe mama ei, dar aveam ceva de oferit lumii și am cunoscut un american care mi-a dat această ocazie unică. Am plecat cu el în America. Prima mea invenție care a ieșit pe piață mi-a adus un succes inimaginabil. Am devenit bogat peste noapte; am acum fabrici în cele mai mari capitale ale lumii.

În timpul războiului am servit în Franța dar din cauza bolii de inimă am fost lăsat mai repede la vatră și am plecat din nou

în America unde am pus pe picioare o fabrică de armament. Acum sunt miliardar și trăiesc la Monte Carlo într-o vilă superbă. Am aflat de moartea mamei tale și mi s-a spus că sora ei te-a adoptat, așa că am știut că vei fi pe mâini bune. Pe atunci nu aveam dorința de a te cunoaște așa că n-am luat legătura cu tine.

M-am recăsătorit cu o franțuzoaică superbă pe care am iubit-o mult, dar care, din nefericire, a murit la naștere. A fost o lovitură teribilă pentru mine pe care bănuiesc c-am meritat-o. Acum sunt bătrân și bolnav, iar doctorii îmi spun că nu mai am mult de trăit din cauza inimii.

Cu câtva timp în urmă, m-am trezit tânjind după singura mea fiică. Nu am nici un moștenitor. Sunt înconjurat de prieteni, dar știi cum sunt amicii... nu poți să fii sigur din ce motive te curtează. Aș vrea să las averea mea unei persoane care are dreptul la ea, așa că te-am descoperit. Știu că-ți câștigi existența ca dactilografă.

Mi te pot imagina, dar cred că ai moștenit și de la mine ceva bun, deși și mama ta probabil ți-a transmis destul de mult, din păcate. Aș vrea să vii la Monaco să locuiești cu mine la vila Psyche. Dacă te duci la Midland Bank, vei găsi acolo un cont deschis pe numele tău, cu cinci sute de lire. Cumpără-ți haine, biletul de avion și vino cât mai repede, nu știu cât mai am de trăit.

Vreau să-ți ofer tot ce nu ți-am oferit până acum.

Tatăl tău

Nathaniel Frayne.“

Exista și un post scriptum:

„După ce m-am gândit mai bine, cred că voi declara că ești nepoata mea. Nu-ți va fi prea greu să-mi spui unchiule Nat,

presupun. Am văzut prea multe femei curtate de vânătorii de zestre. Nu vreau să ți se întâmple și ție asta. Mai apoi voi da publicității faptul că ești fiica și unica mea moștenitoare."

Miss Cotland termină de citit, apoi o privi pe Celia.

– Ai fi crezut? Nat este miliardar! De fapt, promitea mult de pe atunci, dar...

– Și vrea să mă duc la Monte Carlo! exclamă Celia.

Mătușa Tiny se ridică. Se vedea că era foarte tulburată.

– N-aș putea fi mai bucuroasă pentru tine, fetița mea.

– Nu cred că mă voi duce. Ne-a părăsit pe mine și pe mama și-l disprețuiesc pentru asta. S-a comportat ca un laș.

Miss Cotland zâmbi, observând că fata aceea palidă care se trezise nefericită de dimineață se transforma sub ochii ei.

– Nu-l judeca prea aspru, fetița mea. Nat a fost întotdeauna un tip curios, pe care nu se putea pune bază. Biata ta mamă era o femeie foarte timidă, fără pic de strălucire, iar el nu suporta oamenii slabi. Noi doi eram chiar prieteni, aș putea spune. L-am înțeles, cu toate că-mi părea rău pentru Mary.

– Eu nu l-aș putea iubi.

– O vei face. Toată lumea îl iubea pe Nat. De fapt, îi semeni mult. Ești puternică, inteligentă, vei înflori odată ce vei începe o viață nouă într-un loc ca Monte Carlo.

– Nu, am auzit aseară adevărul. Îl voi dezamăgi, sunt mult prea simplă pentru gusturile lui.

– Nu, eu îl cunosc pe Nat. Îți va insufla încrederea de care ai atâta nevoie. Ai 500 lire în bancă. Cumpără-ți haine frumoase și zboară spre Monte Carlo.

– Ce zici de ideea de a spune că sunt nepoata lui?

– Nat a fost un tip deștept întotdeauna. Nu vrea să înceapă să roiască bărbații în jurul tău pentru zestre.

–Trebuie să recunosc că n-aș suporta să știu că aș fi luată în căsătorie pentru bani.

Celia era uluită, acesta era cuvântul. Din ceruri căzuse această scrisoare de la Monte Carlo!

Într-un fel o speriase dar o și emoționase puțin pentru că-i deschidea multe posibilități. Nu era de acord cu ce făcuse tatăl ei în trecut, dar după cum spunea mătușa nici nu trebuia judecat prea aspru. Iar dacă el voia să compenseze lipsa din viața ei de până acum, de ce să nu-l lase s-o facă? Nici nu trebuia să-și refuze șansa care i se oferea.

O privi cu o strângere de inimă pe Tiny.

– Dar cum să te las singură, mătușă?

Miss Cotland se întoarse spre chiuvetă de unde făcu un gest de nepăsare. Pentru nimic în lume nu voia ca nepoata ei să-i vadă lacrimile, să înțeleagă că se temea să rămână singură. Își iubea nepoata ca pe propriul ei copil. Trecuseră împreună și prin bine și prin rău. Faptul că avea pentru cine să gătească, să lucreze, fusese o binecuvântare pentru ea. Seara abia o aștepta să se întoarcă.

– Eu nu-ți voi simți prea mult lipsa, draga mea. Acum sunt liberă să-mi găsesc un bărbat și să fac marele pas, zise ea. Tu apucă-te și scrie-i tatălui tău.

Capitolul 2

– Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, sir?

Nat Frayne se rezemă de spătarul scauunului privind grămada de scrisori aflată în fața sa pe birou, apoi luă o havană din cutia de pe birou.

– Nu, cred că asta a fost totul pentru astăzi, dragul meu.

– În acest caz, voi pleca imediat, domnule, mă va duce o mașină la Nisa la ora patru.

Nat Frayne rămase trăgând din havană, fără a mai spune ceva. Era conștient că nu trebuia să fumeze. Nu avea voie nici să bea alcool sau să mănânce din belșug, cum obișnuia. Își simțea biata inimă obosită pompând prea tare, dar refuza s-o ia în serios. La naiba cu doctorii care-i preziceau o moarte subită și foarte apropiată!

Fiica sa urma să vină chiar de ziua lui, dar nici măcar nu știa semnificația acestei zile.

Se uită la secretarul său care aranja actele înainte de plecare; era un tip de treabă, inteligent și muncitor. Fusese

asistentul său personal în ultimii cinci ani. Tatăl lui, Ted Moore, inginer, lucrase cu Nat cu mult timp în urmă. Când Ted și soția acestuia muriseră într-un accident aviatic iar fiul lor rămăsese singur pe lume Nat îi oferise ospitalitatea sa. Geoff absolvise Oxfordul, unde-și luase masterul în economie, fiindu-i de mare folos lui Nat. Dar în mod ciudat, acesta era pasionat de literatură și de muzică, pe care Nat nu le înțelegea.

Când Nat se stabilise în vila de pe Riviera începuse să colecționeze tablouri și alte obiecte de artă. Apoi, deschisese un lanț de magazine de antichități la Nisa. Și ca de obicei, tot ce atingea Nat se transforma în aur. Frayne et Cien era acum un concern înfloritor; avea filiale la Paris, Londra, New York.

Puterea și banii fuseseră atuurile lui Nat Frayne, dar acum avea nevoie de altceva, parcă. Se simțise împlinit când se căsătorise cu biata Marie Therese, dar o pierduse la nici un an după aceea.

Fără să știe cum, abia aștepta să-și vadă fiica. Oare cum arăta? Nici măcar o fotografie a ei nu avea!

Când murise Marie Therese, aflase ce este suferința, pentru că o iubise mult. Iar acum era un bătrân trist și obosit. Nu-i mai rămăsese decât Celia pe lume.

– Este o vreme foarte frumoasă, zise Geoff. Nepoata dumneavoastră va avea un zbor plăcut.

Nat clipi de câteva ori. Nepoata sa! Desigur, așa voia să fie cunoscută Celia.

– Bine, Geoff, zise Nat, pornește spre aeroport.

Geoff nu era întotdeauna un admirator al lui Nat. Tânărul era un iubitor al tuturor animalelor, pe care uneori Nat nu le agrea.

Cu toate acestea, îi era loial șefului său știind cât de singur se simțea acesta de la moartea soției. De aceea, el fu puțin surprins când auzi că Nat avea o nepoată în Anglia și că aceasta urma să sosească. Geoff spera să fie o tânără de calitate, un om bun care să se ocupe puțin de Nat și nu vreo aventurieră care abia aștepta să se bucure de soarele sudului. Geoff vedea mereu astfel de tinere care-și pierdeau vremea pe plajă expunându-se cam dezbrăcate la soare, cu aperitive și băuturi răcoritoare, pierzându-și vremea și banii la cazinouri.

Geoff se uită la ceas. Avionul lui miss Frayne trebuia să aterizeze într-o oră. Avea timp să facă duș și să se schimbe înainte de a pleca spre aeroport. Fusese invitat la petrecerea organizată de Nat în cinstea nepoatei sale. Geoff nu se bucura de astfel de petreceri formale, care constituiau o pierdere de timp. Ar fi preferat o seară liniștită alături de câinii săi.

Geoff ocupa un apartament la parterul unei case din Monte Carlo, unde era îngrijit de madame Pavette, o bătrână care iubea ca și el animalele.

Era un tânăr cu suflet bun, cu simțul umorului, dar dacă-i displăcea cineva acela era Philippe Clermont, mâna dreaptă a lui Nat și sfătuitorul său în domeniul artelor. Acesta îl însoțea pe Nat când făcea achiziții importante, fiind nepotul ultimului duce de Froganard, care-și risipise averea cu mult timp înainte de moarte. Astfel că Philippe nu moștenise nimic decât bunul gust al fostului duce.

Nici chiar Geoff, care nu-l suporta, recunoștea că acesta avea fler și alegea întotdeauna obiectele potrivite. Femeile îl adorau, dar Geoff nu-l plăcea și nici nu avea încredere în el. Erau temperamente foarte diferite. Philippe era un francez încântător.

De multe ori, Geoff se întreba dacă Nat știa ceva despre viața lui Philippe. De exemplu, acesta avea un unchi bătrân și orb care trăia aproape ca un sălbatic în munții din regiunea Grasse, pe care-l ignora cu desăvârșire. Nu știa nici măcar că Philippe era răspunzător de moartea unei tinere sârboaice pe care o lăsase însărcinată.

Geoff ajunsese la concluzia că în cei patru ani petrecuți la vila Psyche nu-i fusese greu să ajungă un cinic. Pentru Philippe nu conta un om cu inima distrusă.

Apoi mai era contesa Nadine de Sachelles care urma să vină la cină în seara aceasta. Era o văduvă tânără și frumoasă al cărui soț care avea de două ori vârsta ei, murise cu doi ani în urmă. Tatăl Nadinei era unul din prietenii lui Nat de pe Riviera.

Nadine era considerată personna grata la Villa Psyche și nimeni nu știa cât de des îl vizita pe Nat...

Philippe o iubea la nebunie. Geoff refuza să se numere printre admiratorii ei.

I se părea o femeie periculoasă. Era minunat s-o privești dar te oripila prin lăcomia ei. Dar Nat o admira. Era ciudat cum Nat, un bărbat integru, nu știa să-și aleagă prietenii. Defunctul conte de Sachelles fusese prietenul lui Nat, un cartofor înrăit. Pentru Geoff, Nadine era o altă tânără frumoasă care zbura ca fluturii de noapte vizând bogăția lui Nat, dar nu-l neglija nici pe Philippe. Lui Nat nu i-ar fi plăcut dacă ar fi aflat acest lucru, dar nu era problema lui să-l facă să afle.

Așadar Geoff fusese invitat la petrecerea de bun venit a nepoatei lui Nat deși nu-i făcea plăcere nici măcar s-o cunoască.

O jumătate de oră mai târziu, Geoff gonea spre aeroport. Avionul care o aducea pe Celia sosise la timp. Tânăra îl privise un pic cam ciudat când o întâmpinase în acel aeroport; de fapt, se întreba dacă și-ar recunoaște tatăl acum după atâta timp.

Își dorise ca Nat s-o întâmpine, dar nu se întâmplase așa.

La scrisoarea prin care-i comunica data sosirii el îi răspunsese cu o telegramă:

„Foarte bine. Abia aștept să te cunosc.
Unchiul Nat."

Celia făcuse o grimasă la semnătura unchiului Nat, iar Tiny pufnise în râs.

– Așa este. Își va juca foarte bine rolul, vei vedea.

Dar Celia, care scrută persoanele aflate în aeroport, nu văzu pe nimeni care să-i amintească vreun pic de tatăl său. Era prima oară când punea piciorul pe pământ francez; zborul fusese plăcut și nu se întreba decât dacă-și alesese haine potrivite pentru că aici era foarte cald.

Atunci îl văzu pe tânărul acela cam slab, puțin deșirat, cu părul castaniu, ochi albaștri, și chip frumos, bronzat, care venea spre ea. Nu era chiar atrăgător, decise ea imediat, pentru că avea trăsături cam neregulate, gura prea mare dar în general părea plăcut, așa cum ar zice mătușa Tiny. Era îmbrăcat într-un costum subțire de vară, modern.

El îi spuse:

– Sunteți miss Frayne?

– Da, răspunse Celia pe nerăsuflate.

Figura lui se mai destinse.

– Mă temeam c-am întârziat! Sunt Geoff More, asistentul unchiului dumitale.

Celia înțelese.

– Bagaj aveți?

Ea arătă spre cele două valize aflate la picioare. Geoffrey le privi surprins. Se gândi că era neobișnuit pentru o tânără să vină doar cu două valize. Dar această tânără nu era ce se putea numi o femeie modernă. Avea o figură mică inocentă, constată Geoff răsuflând ușurat că nu semăna cu vreuna din multele care-și pierdeau vremea la plajă. Purta o rochie cu imprimeuri, jachetă asortată, pălărie, arăta ca o tânără de rând, nicidecum ca nepoata lui Nat. Era și foarte timidă. Ea se aplecă în același timp cu el să ia una din valize și capetele lor se ciocniră.

– O, îmi pare atât de rău! exclamă Geoff, te-am lovit?

– A fost vina mea, zise Celia la fel de roșie ca el.

Apoi se priviră în ochi. Celia se simți penibil ca de obicei, iar Geoff remarcă ochii ei verzi foarte frumoși, că era timidă și retrasă exact genul pentru care avea înțelegere. Se simți atras de ea.

Biata de ea, își spuse Geoff, este genul de inadaptabilă... deși n-aș spune tocmai imatură. Nat, oricum, va fi impresionat...

O conduse imediat la mașină.

Celia murmură văzând Cadillacul:

– Este mașina...unchiului meu?

– Una din ele... o lămuri Geoff.

– Cred că este foarte bogat, oftă Celia rezemându-se de pernele mașinii.

– Așa este, încuviință Geoff.

– Îngrozitor! exclamă Celia, zâmbind, iar Geoff observă că avea un zâmbet sincer, neafectat, cu farmec.

– Crezi că nu este bine să fii bogat?

– Eu n-am fost niciodată bogată, așa că nu știu.

– Este valabil și pentru mine.

– Eu sunt o biată dactilografă, se confesă ea.

Lui Geoff îi plăcu simplitatea ei.

– Și eu muncesc pentru a-mi câștiga existența. Dar unchiul tău a muncit mult să ajungă unde este.

– Nu-l prea cunosc și mai ales nu știu amănunte din viața lui. A plecat din Anglia când aveam trei ani.

– Asta înseamnă că viața la vila Psyche va fi plină de inedit pentru tine, miss Frayne.

– Mărturisesc că mă cam sperie, se confesă ea în continuare.

Geoff se gândi: te va speria și mai tare după ce vei cina cu Nadine de Sachelles și Philippe Clermont. O să ți se pară veniți de pe altă planetă. Tu, o biată dactilografă de la Londra! Nu este cinstit, te vei simți ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Celia privea mută de uimire peisajul pe care-l traversau. Nu văzuse în viața ei palmieri atât de frumoși, vile atât de elegante. Privirea îi fu atrasă de albastrul neobișnuit al mării, de hotelurile de pe plajă, de faimosul cazinou.

Nu se putea abține și exclama la tot pasul:

– O, câtă frumusețe, câtă verdeață!

– Sunt plante agățătoare ornamentale, îi explică Geoff, puțin cam surprins de ignoranța ei, dorindu-și însă să se poată bucura ca și ea de acest peisaj anost pentru el. Se săturase de strălucirea Coastei de Azur. Totul este foarte artificial aici, dar înainte de se termina vacanța, te voi duce pe dealuri să vezi adevăratul sud. Măslinii, câmpurile de garoafe, plantațiile de lămâi. Îșsi vor plăcea mai mult decât aceste orhidee de seră de pe coastă.

Celia abia îl auzea. Era fascinată de ceea ce vedea. Când ajunseră în capitala principatului Monaco, nu-i venea să creadă ce vedea. Văzu palatul prințului Rainier, grădinile splendide ale Casinoului, apoi Cadillacul o luă pe un drum care șerpuia până când ajunseră la vila Psyche.

Celia era uluită de atâta frumusețe, de liniștea și pacea care domnea acolo. În mijloc se afla o statuie, o nimfă care dăduse numele ei locului.

Geoff se uita fascinat la chipul vrăjit al fetei. Biata de ea, nici nu știe pe ce lume se află, se gândi el.

Geoff o lăsă pe mâna unei servitoare.

– Annette, te rog s-o conduci pe domnișoara la biroul unchiului ei, spuse el.

– O, dar tu unde te duci? îl întrebă Celia clipind repede.

– Trebuie să plec acum, dar ne vom vedea diseară la petrecere, o lămuri el.

Celia se uită lung după el; fusese amabil și atent cu ea. Îl plăcuse. Dar acum se ducea să-l cunoască pe cel pe care nu știa dacă-l va iubi sau urî.

Imediat ce-l văzu, realiză că Tiny avusese dreptate și că îl va iubi, așa cum făcea toată lumea.

În biblioteca sa, Nat Frayne aștepta să-i fie prezentată fiica; avea în față un pahar cu suc de lămâie cu gheață dar și o țigară pe jumătate fumată. O puse deoparte când își văzu fiica.

Era îmbrăcat într-un costum de vară subțire și purta sandale.

Celia îl privi câteva clipe, incapabilă să scoată o vorbă. I se păru mai bătrân decât s-ar fi așteptat. Cu toate acestea avea ochi încă tineri, atrăgători.

Deodată ea izbucni:

– Bine te-am găsit! Eu sunt ... Celia!

Nat o privi dezamăgit. Putea aprecia o persoană dintr-o singură privire. Se mândrea cu asta. Trebuia să se aștepte ca fiica lui să fie o tânără foarte simplă. Arăta de șaisprezce ani nu de douăzeci și unu. Semăna cu mama ei, se gândi el cu dezamăgire. Mary nu se maturizase și tocmai de asta îl plictisea.

Era o fată drăguță în general, dar de ce naiba cheltuise cele cinci sute de lire pe această rochie penibilă sau pălăria asta de duzină? Dar de ce trebuia să poarte pălărie? Avea părul foarte frumos.

Nat întinse mâinile spre ea.

– Bine ai venit, îi ură el nu foarte încântat.

Celia simți ceva ciudat de parcă ar fi vrut să recupereze toți anii în care crescuse fără tată. Nat îi scoase încet pălăria și-o aruncă pe podea– unde-i era de fapt, locul. Își trecu degetele prin părul ei de culoarea aramei. Așa era mai bine. Simțindu-i lacrimile pe obraji, Nat fu impresionat, cum nu mai fusese de la moartea soției sale.

– Bine ai venit, draga mea, simte-te în largul tău.

– Și mie îmi pare bine c-am venit, zise ea, căutând batista să-și șteargă lacrimile.

Imediat Nat își reveni. Nu suporta plângăcioșii; realiză apoi c-o impresionase pe biata fată, așa că o duse să se așeze pe un scaun de piele de pe terasă.

Nat își puse ochelarii de soare. Celia rămase privind cerul mediteranean, clipind des și încercând să-și amintească unde-i pusese Tiny ochelarii de soare. Pierdea întotdeauna astfel de lucruri. Nu voia ca tatăl ei să înțeleagă cumva ce viață grea dusese.

Sperase să se apropie de tatăl ei, dar tot ce făcu acesta fu să-și mai aprindă o havană și să rostească două trei vorbe despre trecut... Apoi, zise:

– Dar să nu mai răscolim trecutul, să privim înainte. Cred că m-ai considerat întotdeauna vinovat. S-o lăsăm așa.

– Am crezut că ai avut partea ta de nemulțumire, îngăimă Celia.

– Am respectat fiecare contract încheiat, mai puțin pe cel de căsătorie, zise el trist. Dar dacă aș fi rămas cu mama ta mi-aș fi pierdut mințile și n-aș fi făcut nimic în viață. Spunând aceste cuvinte Nat realiză că fata lui era cam speriată. Nu știa nimic despre viață și probabil c-o lăsase pe Tiny să-i aleagă hainele. Dar asta nu era o problemă, îi va schimba toată garderoba. Nadine se va ocupa de ea. Discutase deja cu ea iar Nadine care ducea mereu lipsă de bani acceptase imediat. Adesea doamnele din înalta societate care scăpătaseră acceptau câte un cec bine asortat pentru a prezenta la curte o debutantă. Îi promisese niște smaralde valoroase Nadinei dacă îi rezolva problemele legate de nepoata sa.

– Draga mea Celia, zise el cu voce tare, în seara asta ne vom întâlni cu unele dintre cele mai frumoase și elegante femei din Monte Carlo. Urmează-le exemplul. Una din ele te ve duce peste tot, te va învăța să mergi, să vorbești, vei învăța franceza, vei face totul pentru a deveni moștenitoarea mea.

Brusc indignată, Celia protestă:

– Deocamdată nu am nevoie de alte rochii; am cumpărat o mulțime cu Tiny. Am cheltuit o sută de lire pe ele, nu este de-ajuns?

Nat se ridică, vădit enervat.

– Trebuie să renunți la acest mod de a gândi, draga mea. Banii nu sunt o problemă. Vei fi una dintre cele mai bogate tinere din Franța.

Celia își privea tatăl dezamăgită.

– Totul este prea nou pentru mine, mi se pare încă o poveste.

– Unde eu sunt personajul cel rău. Acum însă trebuie să-ți găsesc și un prinț fermecat, dar asta este altă poveste. Nimeni nu trebuie să știe că ești fiica mea. Vreau să mă asigur că te vei căsători din dragoste și nu pentru banii mei.

– Desigur, nu voi spune nimic nimănui... unchiule Nat, zise ea, apoi adăugă după o clipă: poate nici nu voi vrea să trăiesc aici, ci mă voi întoarce la Londra. Poate că am propriul meu drum în viață.

Nat privi acel chip tânăr îmbujorat și observă că fata lui avea ochi foarte frumoși.

– Bravo, ai ceva și din mine, după cât văd. Mă bucură să constat asta. Atât te rog, să păstrezi secretul. Va veni și ziua în care toată lumea va afla că ești fiica mea, iar până atunci, zise el, biata mea inimă trebuie să bată în continuare.

– O, așa trebuie să fie, exclamă Celia, care simți atunci că voia să-l iubească pe acest tată recent descoperit.

– Acum, zise Nat, du-te în camera ta, fă duș și odihnește-te. Ți-ai adus vreo rochie elegantă?

– Da, una foarte frumoasă! exclamă Celia entuziasmată.

„Dacă a fost aleasă de mătușa ta îmi imaginez cum arată“... mormăi Nat, pentru el.

– Te aștept aici când ești gata, îi zâmbi el.

Servitoarea, care veni s-o conducă, o privi ciudat dar nu comentă. Celia observă scările de marmură albă; nu mai văzuse așa ceva în viața ei. De cum ajunse în camera sa, despachetă și începu să-i scrie lui Tiny.

„Camera mea este fantastică. Seamănă cu a unei stele de cinema, cu panel alb și draperii bleu, covoare albe. Din balcon, pot vedea panorama Monte Carloului, chiar și marea. Este foarte cald aici comparat cu Londra. Se pare că unchiul Nat, cum vrea să-i spun, s-a gândit la toate, chiar și la flacoanele cu parfum din baie. Peste tot sunt vaze cu garoafe care par să crească pretutindeni precum margaretele la noi. O, cât aș fi vrut să fii cu mine, mătușă! Sunt cam confuză, nu mă simt în largul meu. Măreția acestui loc mă cam înspăimântă...“

Dar fiindu-i prea dragă mătușa Tiny, nu adăugă că lui Nat nu-i plăcuse ce-și cumpărase. Ba chiar călcase, din greșeală, spusese el, pe pălărioara ei cea albă, dar o liniștise spunându-i că-și va primi hainele de acum direct de la Paris prin intermediul unei contese, o amică a lui.

Va avea mult de învățat de la aceasta. Cât despre petrecerea pe care Nat organizase în onoarea ei... Celia era mai mult decât emoționată.

Făcu duș fiindu-i foarte cald, apoi privi îndeaproape rochiile cele noi pe care le cumpărase cu Tiny: una din catifea roz, cealaltă din dantelă de culoarea cafelei. Se decise pentru cea de a doua la care va purta pantofii de satin negru. Apoi se

gândi că fiind la Monte Carlo era bine să se machieze puțin. Își cumpărase un fard de ochi și niște ruj roz, ca și un fond de ten recomandat de o tânără de la un magazin de cosmetice unde fusese cu Tiny. Îi luă ceva timp să se machieze iar când se privi la sfârșit i se păru că s-a machiat cam strident. Se tunsese la Londra înainte de plecare dar părul ei obișnuia să-și afle propria sa linie așa încât acum arăta ca al unei școlărițe.

Coborî destul de mulțumită de cum arăta cu poșeta de seară din satin, cu un diamant artificial, pe care Tiny o considerase ceva extravagant.

Vila părea părăsită. Era ora șapte. Se întrebă la ce oră cinau cei de aici. Simți un dor nebun de casă de Tiny, care probabil mânca singură. Oftând, Celia decise să facă o plimbare ca să ia puțin aer proaspăt înainte de celebra cină pentru care avea emoții. Dar tocmai când deschise ușa de la intrare un tânăr fu cât pe ce s-o dărâme. Se scuză imediat și-i făcu loc să treacă. Era un bărbat foarte atrăgător cu părul pieptănat cu cărare după moda timpului, cu minunați ochi negri migdalați, un chip fascinant. Se scuză din nou, în franceză de data asta.

Celia spuse:

– Vă rog să nu vă mai scuzați, nu s-a întâmplat nimic...

Philippe Clermont o privi puțin dezorientat. Avusese o zi ciudată și grea căci pierduse avionul care trebuia să-l aducă de la Paris. Cine era și fata asta? Nu văzuse niciodată o rochie atât de urâtă! Cât despre machiajul ei...apoi realiză imediat că trebuia să fie nepoata bătrânului Frayne.

– Sunteți miss Frayne? o întrebă el.

– Da.

Philippe se înclină în fața ei.

– Mă bucur să vă cunosc! Aș vrea să mă prezint, sunt Philippe Clermont. Lucrez pentru unchiul dumneaoastră.

– A, da, zise Celia, de parcă ar fi știut despre cine era vorba.

– Sper că veți petrece o vacanță minunată, zise el politicos. Au revoir, mademoiselle, ne întâlnim la petrecere.

El îi luă mâna, și i-o sărută în manieră franțuzească afectată.

Celiei nu i se întâmplase până acum să-i bată inima ca la salutul acestui tânăr. Nu-și putea scoate din minte ochii aceia migdalați. Philippe era bărbatul căruia îi plăcea să flateze orice femeie, indiferent dacă era tânără, bătrână, urâtă sau frumoasă.

– Pe diseară, mai zise el, apoi plecă.

Ce cuceritor! exclamă Celia și speră că va fi așezată seara la masă lângă el.

Cum ajunse în biroul lui Nat Frayne, Philippe o sună pe contesa de Sachelles.

– M-am întors, ma chere. Abia aștept să te văd diseară! Da, am cunoscut-o chiar acum. Este o ciudățenie! Nu, nu este chiar urâtă are un chip drăgălaș, dar este foarte urât îmbrăcată și machiată. Alături de tine va părea o rață pe lângă o lebădă.

Nadine începu să râdă. Îi plăceau complimentele. Philippe era îndrăgostit de ea; petrecuseră clipe de neuitat împreună despre care Nat nu aflse. Dar Philippe nu avea bani, exact ceea ce-i trebuia Nadinei. Păcat, pentru că se potriveau foarte bine. Dar contele, defunctul ei soț, o lăsase fără bani.

– Da, vine și Geoffrey. Și ăsta mă irită. Nu fi prea atentă cu el ca să mă faci gelos. Pe curând, mon ange.

Philippe ieși pe terasă și se uită spre grădină, care părea acum la apus, cuprinsă de vrajă. O văzu pe Celia care se

plimba singură. Gemu de iritare că i se rezervase rolul de a o amuza pe nepoata lui Nat. Poate Nadine va face ceva transformând-o, deși se îndoia.

Philippe nu visa decât să ajungă bogat; numai un bărbat cu bani o putea avea pe Nadine.

Fata aceea micuță de statură, îmbrăcată penibil, dispăru din vedere. Ridicând din umerii săi largi, Philippe intră înapoi în birou. Uită de Celia Frayne și începu să se întrebe cum va arăta Nadine în seara asta. Nu-și făcea probleme din cauza asistentului lui Nat, era un tip insignifiant.

Ochii lui migdalați se deschiseră și mai mult când trecu pe lângă o oglindă venețiană din hol. Zâmbi arătându-și dantura splendidă. Avea de gând să flirteze cu Nadine în seara asta chiar sub nasul lui Geoffrey. Va acorda oarecare atenție și nepoatei insipide a lui Nat.

Porni în elegantul său Mercedes înapoi spre mare, unde avea un apartament. Urma o oră de somn după care se întorcea la vila Psyche. Avusese o zi grea la Paris unde achiziționase o sculptură pe care i-o ceruse Nat.

Pentru Celia, petrecerea constitui o adevărată tortură. Își dori cu ardoare să nu mai fie atât de timidă, să îndrăznească să-și spună părerea. Abia aștepta să discute, să glumească, așa cum făceau cei din jur, dar i se părea ceva imposibil.

Fusese așezată, așa cum sperase, lângă încântătorul Philippe. Acesta arăta foarte bine, îmbrăcat într-o jachetă albă, iar atunci când Celia îi punea vreo întrebare se întoarcea spre ea fascinând-o cu ochii lui frumoși. Dar până și pentru Celia era evident că el nu avea ochi decât pentru frumoasa Nadine, căreia îi spuneau toți contesa. Nadine era o făptură plină de

eleganță, cu ochi expresivi de culoarea mierii, mâini cu degete foarte lungi, îmbrăcată foarte simplu dar extrem de elegant. Trupul ei părea perfect în acea rochie neagră de șifon. Celia își pusese cercei, colier brățări și o floare mare pe umăr. Nadine de Sachelle purta doar cercei foarte mari și o brățară.

Celia se hotărî să învețe arta eleganței de la Nadine. Realiză cu această ocazie cât de insipidă era rochia cumpărată la sfatul mătușii. Mai observase, atunci când își cunoscuse tatăl, că acesta o privise din cap până în picioare cu un ochi critic și păruse dezamăgit, desigur din cauza rochiei ei. Apoi, îi amintise că trebuia să-și cumpere toalete noi.

Geoffrey More o privea de la capătul opus al mesei, observând că era foarte timidă și supusă.

„Biata de ea, se gândi el, Nadine și Nat o vor călca imediat în picioare“

Își dori să fi fost așezat lângă ea. Ar fi putut discuta cu ea, s-o ajute puțin cu câteva sfaturi. Și el fusese foarte timid, dar cu anii reușise să-și învingă timiditatea. Acum se simțea bine în imperiul lui Nat.

Dar Celia...se lupta într-un mod patetic să dea răspunsurile cuvenite. Desigur, el remarcă întrebarea pusă de contesă tocmai pentru a o pune într-o situație dificilă:

– Nu ți se par delicioase aceste scampi? Bucătarul unchiului tău este cel mai bun din Franța.

Celia răspunsese cu franchețe.

– Este pentru prima oară că mănânc așa ceva.

Nadine se mirase.

Geofrey observă cum aceasta ridicase intrigată din umeri. Apoi, Celia vru să dovească propriile-i gusturi la mâncare și spuse:

– Tot ardeiul iute este regele condimentelor!

Se lăsă tăcere.

Nadine se întoarse spre Nat, intrigată:

– Ce este acest ardei iute, Nat?

– Nu mai știu, de mult n-am mâncat așa ceva, zise Nat aruncându-i fiicei sale o privire ucigătoare. El nu avea capacitatea de a înțelege ființele care voiau cu tot dinadinsul să se facă de râs. Schimbă imediat subiectul pentru a o opri pe Celia. Aceasta fu imediat ignorată.

Ea se gândi cu amărăciune că ar fi trebuit să fie foarte fericită în seara asta și totuși...

Se simțea pierdută în acel salon care i se părea uriaș cu ferestrele deschise spre terasă. Masa era foarte mare, din marmură neagră, cu garnitură delicată de porțelan și sticlă venețiană. În cele două candelabre ardeau lumânări negre. Mâncarea era ceva ce ea nu mai gustase vreodată, adusă la masă de doi servitori în livrea albă. Se afla în Monte Carlo unde stelele păreau mai mari decât în alte părți. Atmosfera era deosebit de romantică. Și dacă ne gândim că într-o zi toate urmau să-i aparțină, trebuia să fie foarte fericită.

Cu toate acestea, spre sfârșitul mesei era mai nefericită ca oricând. Realizase că făcuse cam multe gafe și probabil era văzută cu ochi răi de acești miliardari. Philippe nu-i acordase nici o atenție. Iar când Geoff More vru să-i spună ceva drăguț pe terasă ea nici nu-l aprecie.

În această atmosferă, realiză că-i lipsea cel mai important lucru; vitalitatea contesei. Nu putea simți ca acesta că este atrăgătoare, că este centrul petrecerii.

Philippe îi strecură Nadinei:

– Mi se pare lamentabilă această nepoată...

Contesa zâmbi înțelegător.

– Este recuperabilă. Odată ce voi începe să mă ocup de ea se va transforma; are potențial și un chip drăguț.

Philippe ridică din umeri.

– Mi se pare plictisitor să-i fac conversație; mi-aș dori să se ocupe doar Geoff de problema asta.

Nat i se adresă lui Philippe:

– Te rog, du-te în biroul meu și adu-mi cutia cu havane. Cafeaua se va servi pe terasă, adu-mi cutia acolo.

Philippe porni spre biroul lui Nat.

După ce luă cutia cu havane, observă că acel sertar cu actele personale ale lui Nat era deschis, lucru neobișnuit.

Philippe era o persoană lipsită de scrupule. El trase sertarul și aruncă repede o privire în interior. Observă acolo o scrisoare cu o adresă din Anglia. Pe scrisoare era scris; strict personal. Curiozitatea era unul din defectele lui Philippe, așa că nu putu să ignore ceea ce era marcat cu strict secret. Primul paragraf pe care-l citi fu de ajuns să se lămurească.

Dumnezeule! exclamă el.

Și pentru că i se păru că aude pași, împinse sertarul la loc așa cum îl găsise. Porni spre terasă cu cutia de havane a șefului său, îmbujorat și asta se vedea chiar dacă pielea lui era măslinie. Inima îi bătea foarte repede.

Philippe rămase cu ochii ațintiți asupra Celiei, pe care Geoff o făcuse să râdă. Apoi, ea se întoarse spre Philippe, care-i zâmbi curtenitor.

– Oricât de prietenos ar fi Geoff, nu vă poate monopoliza atenția, domnișoară, spuse el, așezându-se lângă Celia.

Celia fu surprinsă când Philippe se așeză lângă ea și începu să-i vorbească. Nu putea să nu se simtă flatată de atenția unui bărbat atât de atrăgător. Studiindu-l ea își spuse că acesta nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, era doar puțin mai mare decât Geoffrey.

Geoffrey era genul clasic al englezului cu părul castaniu deschis, cu ochi albaștri, și o sănătate perfectă. Celiei, căreia îi plăcea să studieze oamenii, i se păruse de la început că era genul de om pe care te poți baza. Nu era de mirare că tatăl ei îl angajase ca asistent personal. Dar Philippe, ei bine Philippe, Dumnezeule, era cu totul altceva, era scânteietor ca o șampanie bună, cu ochii lui migdalați, de culoarea alunei, cu felul lui de a fi de a atrage atenția, de a vorbi. Mâinile lui o fascinaseră în mod special. Erau foarte fine, cu degete subțiri, cu manichiură. Era fascinată de el. Iar dacă mai devreme el avusese ochi numai pentru contesă, iată că acum atenția lui îi era adresată în exclusivitate.

Philippe reuși s-o scoată din cochilie; o întrebase despre viața pe care o duce la Londra, despre mătușa Tiny. Observă că putea fi foarte simpatic dacă voia.

Philippe nu era îndrăgostit doar de Nadine, ci mai avea multe alte amoruri secrete. Erau femei pe care le curta doar de dragul de a o face; avea prietene actrițe, dansatoare, modele, secretare chiar. Aceste tinere se bucurau din plin de satisfacțiile pe care ți le oferă viața pe aceste meleaguri. Plaja, înotul, schiul nautic; orele pe care le petreceau la cafea la măsuțele mici de sub umbrelele dungate, sau în minunate grădini. Dansau cu obrazul lipit de al bărbaților pe muzică sud americană, sau twist, la care Philippe era expert.

Philippe muncea și el destul de mult dar îi făcea plăcere să călătorească prin toată Europa pentru a găsi antichități pentru magazinele lui Nat.

Obișnuia să spună că descoperirea acestor frumuseți semăna cu descoperirea femeilor cu adevărat frumoase, care erau tot niște comori pe care le admira, iar mai apoi se descotorosea de ele. Nu era tipul de bărbat credincios, iar pasiunea pentru Nadine dura de cam mult timp.

Celia era diferită, desigur, era o noutate, din multe puncte de vedere. Era simplă, nesofisticată, îi lipsea experiența. Lui Philippe nu-i venea să creadă că până acum Celia nu făcuse decât mici excursii cu mătușa Tiny, sau fusese la câteva petreceri cu prietene de familie. El o întrebă cu oarecare reticență dacă are vreun prieten la Londra. Celia roșise până în vârful urechilor.

– Nici vorbă de așa ceva!

Până ce termină interogatoriul, Philippe ajunse să aibă o atitudine afectuoasă față de „la petite“ cum o numea. Biata de ea! Era o virgină care aștepta să fie cultivată. Avea un aer proaspăt și dulce. Picioarele îi erau foarte frumoase, decise artistul numit Philippe.

Nadine avusese dreptate să afirme că micuța domnișoară Frayne putea fi transformată din mica rățușcă urâtă într-o lebădă.

Iar el simți dintr-o dată nevoia să contribuie și el la educarea micuței Celia. După câteva săptămâni în compania lui va începe să învețe despre viață. Poate va considera că trebuie să-mi fie recunoscătoare, se gândi Philippe. O, dacă bătrânul Nat ar ști că el a citit secretul din sertarul mereu închis...

Oricum, Nat nu va trebui să afle niciodată. Iar el, Philippe, nu va sufla nimănui o vorbă, indiferent cât de mult ar vrea să-i destăinuie secretul Nadinei. Ea afla multe de la el, dar nu și asta. Probabil că și Geoffrey ar putea afla, Geoffrey pe care îl detesta din toată ființa. Era evident că Nat nu voia să știe nimeni că aceasta era fiica lui.

Philippe zâmbi, privind profilul delicat al Celiei. Ce joc murdar juca Nat prezentând-o lumii drept nepoata sa? Probabil c-o făcea pentru ca fiica lui să fie scutită de a fi luată de nevastă doar pentru bani.

„Îl voi ajuta pe unchiul Nat să-și păstreze secretul," se gândi Philippe cu un zâmbet perfid.

Nadine de Sachelles, care stătea lângă Geoff, își juca propriile-i cărți în seara asta. Era obișnuită să fie curtată de bărbați. Numai acest tânăr englez părea insensibil la farmecele ei. Lucrul acesta o scotea din sărite. Philippe îl considera un individ șters, care nu se remarca prin nimic, dar Nadine nu credea în spusele lui. Geoff avea personalitate și sub aparența unui caracter liniștit probabil zăcea un vulcan.

Îi plăcea că Geoff era foarte înalt, cu umerii largi, cu mâini mari. Era un tip inteligent, iar Nat subliniase acest lucru de multe ori. De fapt, Nat remarcase că acest tânăr se cam irosea alături de el cu toate că nu avea intenția să renunțe la serviciile lui. Geoff se ocupa de partea financiară a afacerilor lui Nat, nu era doar asistent personal.

Cum reușea oare acest tânăr, se întreba Nadine, să fie atât de detașat? Era foarte atent cu ea dar niciodată nu-i arătase prin cel mai mic gest că o place. Geoff o lăsase să înțeleagă că-l plictisesc petrecerile și că nu avea intenția de a merge cu ei la Cazinou după ce se retrăgea Nat.

– Nu mergi nici dacă ți-aș cere eu? îl întrebă Nadine, cu tot farmecul de care era capabilă.

Geoffrey se uitase lung în ochii frumoși ai contesei și o refuzase pentru a doua oară.

– Trebuie să ajung destul de repede acasă, câinele meu s-a îmbolnăvit.

– Oh, la, la! exclamă Nadine, cu un aer disperat. Tu și câinii tăi!

– Sunt niște creaturi foarte inteligente și apropiate, spusese Geoff zâmbindu-i, ceea ce pentru el era un efort.

– Englezii sunt pasionați de animale cu riscul de a deveni niște imbecili.

– Nu este vorba despre imbecilitate, așa cum ți se pare, contesă. Sunt ființe care-ți întorc sentimentele.

– Cum așa?

– Te iubesc necondiționat, din instinct. Nu așteaptă nimic în schimb.

– Parcă ai vorbi despre femei, observă Nadine.

Geoffrey îi zâmbi cu cinism.

– N-am întâlnit nici o femeie care să fie astfel, contesă.

Ea insistă.

– O femeie îndrăgostită poate să-ți ofere foarte mult, poate fi iubitoare, loială, fără să aștepte nimic în schimb.

– Arată-mi femeia asta și o voi cere de nevastă imediat.

Nadine strânse din buze pentru a nu îndrăzni să se identifice cu acea femeie. Acest bărbat era aparte, dar o incita în foarte mare măsură. De ce naiba își pierdea vremea cu animalele?

Geoff, după cum îi mai povestise, avea un fel de sanatoriu pentru câinii bolnavi, abandonați de vreun stăpân nemilos. Uneori îl prindea dimineața veghind un animal bolnav.

Ce bine ar fi dacă Geoff și-ar orienta căldura inimii și tandrețea față de ea, se gândi Nadine. Se uită furioasă la Philippe Clermont de la care beneficiase de câteva momente plăcute și de la care se aștepta la multe în viitor. Philippe îi putea stârni și pasiune. Dar acest tânăr englez pe care nu-l cunoștea, o intriga. Poate pentru că era intangibil. O pufni râsul gândindu-se că ar putea sfârși îndrăgostită de acest puști fără bani, pe care-l interesau animalele și nu dragostea.

Geoff începu să discute cu Nat programul zilei care urma. Nat îi spuse să trimită Cadillacul să le ducă pe Nadine și pe Celia la cumpărături.

Nat își privi lung fiica, angajată într-o conversație cu Philippe.

– Numai un francez poate face să vorbească o fată care abia deschide gura, observă el.

– Așa se pare, sir.

– Tu ai schimbat vreo vorbă cu ea de la aeroport?

– Da, a fost destul de vorbăreață, zise Geoff.

Nat reflectă:

– Nu pot decât să sper că această inițiativă de a o aduce pe fiica mea și a lui Mary aici va avea succes.

Era plăcut surprins de atenția pe care i-o acorda Philippe fiicei sale.

Deodată, Celia se întoarse spre el.

– Monsieur Clermont spune că mă va duce să învăț schiul nautic, unchiule Nat.

Ambii bărbați o priviră uimiți pentru că așa cum era acum entuziasmată, Celia, cu ochi ei mari, cu pupilele dilatate era foarte frumoasă Era animată de o bucurie interioară, plină deodată de o vitalitate pe care el n-ar fi sperat-o.

– Știi să înoți? o întrebă Nat.

– Da, am câștigat campionatul școlar, zise ea cu mândrie. Înotul este pasiunea mea.

Nadine, care auzise răspunsul ei, se simți puțin amețită pentru că nu-i plăcea defel înotul. Îi plăcea să privească de pe mal la trupurile frumos bronzate de bărbați, la asta se limitau legăturile ei cu apa.

– Văd că mi-ai semănat în privința asta, zise Nat, dar apoi se corectă imediat. După aceea se gândi că și o nepoată puea fi considerată moștenitoarea averii lui pentru că el nu avea copii.

Geoff continua s-o privească pe Celia cu ochii lui mari blajini. Ce făptură frumoasă și plină de farmec mai ales când îl privea cu ochii săi mari și se entuziasma din cine știe ce motiv... Era o femeie delicată deși cu un trup frumos, o talie mică, picioare lungi și glezne subțiri. Într-un costum de baie ar arăta perfect, se gândi Geoff.

Cu toate acestea, el voia să se ducă acasă. Madame Pavette, biata de ea, îngrijise până acum acel pui de câine găsit înfometat și însetat pe străzi. Trebuia să-o lase să se odihnească.

Geoff cheltuia foarte mult pentru câinii abandonați, cărora se străduia să le găsească stăpâni noi și până atunci îi îngrijea el.

Philippe își spuse că nu trebuia să lase să se vadă că este foarte interesat de Celia, așa că se ridică exersându-și farmecele asupra Nadinei.

Celia avu o strângere de inimă constatând că Philippe era orientat din nou asupra Nadinei. Îl considera fascinant. Și Geoff era un tânăr plăcut și nu-i trebui mult pentru a afla că este pasionat de animale. Și ea era iubitoare de animale.

– Eu și mătușa Tiny, cu care am locuit, aveam un câine numit Russel, care a murit de pneumonie cu trei luni în urmă. Nu-i plăcea să se plimbe decât în parcul Battersea, dar aceste parcuri publice sunt un pericol pentru animale. N-am putut să-l înlocuiesc pe Russel. Aveți și pisici abandonate, domnule More?

– Te rog să-mi spui, Geoff, ca toată lumea. Nu, nu am și pisici pentru că ar fi foarte dificil, nu se înțeleg. Dacă n-aș avea-o pe madame Pavette să mă ajute, nu știu cum m-aș descurca.

– Când găsești timp și pentru câini? Unchiul Nat mi-a spus că ai foarte mult de lucru.

– Mă trezesc dimineața foarte devreme și dedic câteva ore amicilor necuvântători, iar după lucru, când lumea își face siesta, eu mă întorc la ei, apoi vin din nou aici.

– Aș putea să te ajut cât stau pe aici, și eu iubesc animalele.

– Ar fi foarte bine, începu Geoff, dar...

– Chiar vreau s-o fac! insistă Celia.

– Înseamnă că ești o ființă deosebită! constată Geoff privind-o cu mai mult interes. Aș vrea să te invit să vezi mica mea menajerie, dar nu te-aș putea ruga să mă ajuți cu munca de acolo.

– Dar o voi face! exclamă Celia, nu vreau să-mi pierd vremea aiurea. Monte Carlo este numit terenul de joacă al bogaților, nu? Eu, slavă Domnului, nu sunt!

Philippe îi auzi cuvintele și zâmbi pe ascuns.

Nat Frayne se ridică.

– Nu vreau să vă stric petrecerea, dar mă retrag.

Ceilalți bărbați se ridicară și ei. Geoff se îndreptă spre el, observând că era mai obosit ca altă dată.

– Mai pot face ceva, sir?

– Supraveghează petrecerea, atât.

– Dacă nu vă supărați, aș vrea să mă duc acasă.

– Tot pentru amicii tăi patrupezi? zâmbi Nat.

– Exact, am mai primit unul.

– Bine, du-te atunci, ne vedem mâine. Cred că nici nepoata mea nu va sta prea mult în prima ei seară aici.

– Nu chiar, îmi este teribil de somn, zise Celia, care ascultase convorbirea celor doi.

– Noapte bună, draga mea, zise Nat.

– Aș vrea să te însoțesc, zise Celia.

– Mademoiselle nu vrea să meargă la cazinou cu noi? începu Philippe.

– Pentru Dumnezeu, nu te-ai săturat de ea? murmură Nadine.

Philippe nu mai zise nimic. Se despărțiră, iar Celia intră cu Nat în casă.

– Te simți bine? îl întrebă ea văzând că urca scările cam greu.

– Nu am nimic, o minți el. Nu voia ca fiica sa să vadă că era pe moarte.

Ajunsă în dreptul camerei sale Celia ridică timid obrazul, spre a fi sărutată. Nat o privi lung, realizând că nu-i plăcuse cum venise îmbrăcată, mai ales că-i amintea mult de mama ei și de acea parte a vieții lui.

Dar ce vină avea această biată copilă? O lăsase cu speritoarea aceea bătrână, Tiny. Oricum, Celia avusese mai mult succes decât s-ar fi așteptat în seara asta.

O sărută cu afecțiune și o bătu ușor pe umăr.

– Chiar mă bucur că te-am chemat aici, draga mea.

Celia îl sărută și ea cu afecțiune.

– Mulțumesc pentru tot. Sper că nu te-am făcut de râs, unchiule Nat.

– Nu, sigur că nu. Mai ai multe de învățat, dar o vei face cu timpul.

– Monsieur Clermont este încântător, adăugă ea.

Nat zâmbi ca un vulpoi bătrân.

– Da, este, și mie îmi place.

– Și Geoffrey.

– Da, seamănă mult cu tatăl său, care mi-a fost bun prieten.

– A fost o seară minunată, adăugă Celia.

– Vor mai fi multe ca asta. Nadine se va ocupa mâine de toaletele tale.

Celia încuviință. Nu apucase să-i spună nimic despre Nadine a cărei eleganță o uimise. Își sărută din nou tatăl și intră în camera ei unde-i mai scrise mătușii descriindu-i seara, încheind cu cuvintele; o mătușă, totul este un vis...

Ar fi putu să-i scrie mai mult despre Philippe Clermont, dar n-o făcu, pentru că nu voia ca mătușa să creadă cine știe ce.

Capitolul 3

Călătoria la Cannes a fost o experiență inedită pentru Celia. Unchiul Nat îi dăduse Nadinei un cec cu valoare foarte mare, cu care, rățușca cea urâtă putea fi transformată într-o lebădă. La început, Celia nu se putea obișnui cu extravaganțele impuse de Nadine, mai ales când vedea și prețurile.

Contesa era expertă în cheltuirea banilor altuia și nu trecu mult până ce o făcu și pe Celia să gândească la fel ca ea. Dimineața ar fi fost o revelație, dacă n-ar fi fost însoțită de Nadine.

Cu toate acestea, Nadine nu se putea spune că nu era o companie plăcută, iar informațiile ei erau prețioase pentru fata crescută cu bani foarte puțini la Battersea. Nadine era o femeie de lume, obișnuită cu înalta societate, iar Celia nu putea să nu-i invidieze felul de a aprecia veșmintele, saloanele de modă. Celia se simțea ca o marionetă în mâinile Nadinei, care o punea să se îmbrace și să se dezbrace de zeci de ori.

Nadine făcea toate astea aparent cu plăcere, dar Celia observă că avea și o doză de maliţiozitate. Nu putea să-și ascundă disprețul pentru ignoranța Celiei.

Una sau două renumite case de modă își expuseră vizitatoarelor vilei Psyche ultimele lor creații. Celia se confruntă cu designeri ale căror nume le auzise doar ocazional: Balmain, Baleciaga, Ricci, Lanvin. Frumoasele modele defilau prin fața lor îmbrăcate în colecțiile de sezon, care o uluiau. Voia cu disperare să învețe cum să se îmbrace pentru a nu mai fi considerată ignorantă și lipsită de bun gust. Într-un fel, voia să fie ca Nadine, care argumenta mereu cu creatorii și făcea mereu comentarii:

– Nu este culoarea potrivită pentru mademoiselle.... nu poate purta așa ceva...tenul ei cere altă culoare...

Când ieșiră din casa de modă, Celia o întrebă intrigată:

– De ce nu puteam purta acea rochie bleu cu cordonul auriu?

– Pentru că nu ți se potrivea.

– De ce nu?

– Imediat ce vei începe să înțelegi, vei vedea singură că acel ciclamen ți se potrivește, pentru că îți dădea culoare, viață...

– Dar eu n-am mai purtat până acum roz, obiectă Celia.

– Draga mea, nu era roz ci ciclamen, o întrerupse Nadine privind-o pe jumătate cu dispreț, trebuie să urmărești linia modei, să încerci noile culori, nu să te limitezi la ce ai mai purtat.

– Am crezut că este mai bine să port ce mi se potrivește, să nu încerc nuanțe noi, zise Celia cu tristețe. Lui Tiny îi displăceau culorile tari.

Dar Nadine o învăță că ei îi lipsea un singur lucru: nu știa să fie elegantă.

– Nu ți-a plăcut rochia de culoarea cafelei pe care am îmbrăcat-o aseară? întrebă Celia.

– Draga mea, răspunse Nadine, nu vreau să te jignesc, dar unchiul tău m-a rugat să te ajut să-ți formezi bunul gust în materie de îmbrăcăminte. De aceea, trebuie să fiu foarte cinstită cu tine. Dantela aceea era tot ce poate fi mai urât. Te îmbătrânea. Trebuie să îmbraci rochii care să-ți pună în valoare personalitatea, să-ți aducă multă culoare. Apoi, i se confesă Celiei că natura trebuia ajutată cu mijloacele moderne ale modei. Îi recomandă să -și tundă și să-și vopsească adecvat părul, pentru a mări contrastul dintre ten și culoarea ochilor. Era absolut necesar ca părul ei să capete o tentă roșiatică. Iar pielea ei părea cam uscată. Trebuia să se expună la soare, să capete o tentă aurie, apoi să meargă la cosmetică la Antoine, stilistul la care ea mergea cu regularitate.

Celia se trezi cu recomandări care contraveneau celor făcute de mătușa Tiny. Privindu-se în oglindă observă curând că se transformase complet; nu mai era nepoata mătușii Tiny, ci creația Nadinei.

În salonul următor achiziționară o rochie de cocteil. Evitară bleul pe care l-ar fi cumpărat Celia și se opriră la un albastru închis foarte decoltat în față și spate. Contesa mai adăugă și două șiraguri de perle naturale, apoi făcu un pas înapoi și începu să exclame:

– Etonnante!... ravissante....

Văzând prețul, Celia încercă să nu comenteze pentru că suma era fantastică.

Dar rochia de seară de la Dior, aleasă tot de Nadine, o lăsă fără cuvinte. Costa o avere, o sută cincizeci de lire. Prețul i se

păru exorbitant, mai ales că era o rochie albă, simplă, din satin, care avea pe corsaj cusute pietre de acvamarin care străluceau la fiecare mișcare, iar fusta se oprea sub genunchi. Nadine mai ceru și o blană de vulpe de Islanda, apoi se declară satisfăcută și începu să tragă dintr-o țigară rusească, după moda vremii. Contesa nu se plictisea niciodată dacă vorbea despre îmbrăcăminte și modă.

Pe la sfârșitul zilei, Nadine începu să invidieze tinerețea și inocența Celiei, prospețimea acesteia, lucruri pe care ea le pierduse de mult.

Nici unul din bărbații pe care-i cunoscuse cu o seară în urmă nu mai veniră la masa de prânz. Philippe și Geoffrey erau plecați cu treburi, iar masa fu servită la umbra unui copac bătrân, unde era umbră și răcoare. Nat nu se trezise încă, probabil nici nu se simțea prea bine.

Avură o oră pentru odihnă, după care, Celia fu din nou la dispoziția contesei, conform dorințelor tatălui său. Ceea ce achiziționă acum cu Nadine făcu să pară o colecție de vechituri garderoba cumpărată cu mătușa Tiny. Nadine îi sugeră să le dea uneia dintre servitoare, care avea rude mai sărace. Acest lucru o deranjă pe Celia, care continua să considere că persoanele de teapa contesei și a prietenilor acesteia de la Ritz sunt niște snoabe care cheltuiesc prea mult pentru înfățișarea lor.

Desigur, Nadine achiziționă încălțăminte cu sau fără toc, lenjerie de mătase....

– Dar pentru ce am nevoie de atâtea haine? exclamă Celia la sfârșitul zilei, epuizată și enervată.

Contesa o privi cu milă.

– Pentru ce-i trebuie unei tinere haine frumoase? Mă faci să râd! Să le facă geloase pe celelalte femei, să atragă atenția bărbaților....

– Eu nu simt nevoia de a stârni gelozia nimănui, zise Celia roșind și nici nu vreau să atrag vreun bărbat anume.

– Mon Dieu! Mă uimești, Celia. Toate femeile vor să atragă bărbații, indiferent cât le costă asta, iar un bărbat adevărat recunoaște valoarea, acolo unde apare.

– Bănuiesc că un bărbat ca domnul Clermont...

Nadine începu să râdă.

– Oh la la, cam așa ceva. Philippe este primul care ar face-o.

La ora ceaiului, Nat își privi surprins fiica.

– Unde ai fost?

– Mi-am dat toată silința, răspunse Nadine în locul ei, cu acel râs metalic care-i displăcea teribil lui Geoff More. O privi și el pe Celia, și, ca și tatăl ei, fu surprins de schimbare.

La sugestia Nadinei, Celia îmbrăcase pantaloni strânși pe picior, un turcoaz foarte viu cu o bluză asortată, care-i punea în evidență trupul zvelt, subțire. Părul îi era coafat stil Antoine. Nadine alesese stilul egiptean, pieptănat spre spate, ochii ei cenușii fuseseră subliniați cu dermatograf și genele bine conturate cu rimel. Rujul era roz deschis, care se potrivea cu fondul de ten achiziționat din Londra, care o punea în valoare de parcă ar fi fost bronzată cu adevărat.

La naiba! se gândi Nat, fata asta a mea este o frumusețe! Sunt chiar mândru de ea. Voi dubla cecul Nadinei. Femeia asta are bun-gust, chiar dacă este o năpârcă.

– Bravo, Celia, bravo, Nadine, zise el cu voce tare.

Celia îl privi uimită.

– Mă bucur că-ți place cum arăt.

– Mademoiselle, ce schimbare fantastică! exclamă Philippe Clermont.

Nadine făcu o grimasă. Începuse să se întrebe ce scop avusese transformarea asta. Oare pentru ca toți bărbații să se îndrăgostească de nepoata lui Nat? Voia s-o mărite? Ce zestre îi dădea? Se decise să vorbească.

– Capul sus, Celia, trage umerii înapoi, nu-i lăsa să atârne.

Celia roși, lăsând ca spiritul familiei Frayne să iasă la suprafață.

– Madame la Comtesse, nu pot învăța totul dintr-o dată.

– Ce accent! se strâmbă contesa.

Geoffrey asculta și urmărea totul cu atenție.

Deodată, Celia observă că el era singurul care n-o lăudase. Era intrigată.

– Ți se pare că nu arăt bine? Îți citesc dezaprobarea din priviri.

– Din contră, arăți foarte bine și consider că doamna contesă are o elevă foarte receptivă.

– Cu toate acestea, după cum mă privești, am impresia că nu-ți place schimbarea.

– De parcă ar conta părerea mea, murmură Geoff.

– Poate nu-ți place fondul de ten, insistă Celia.

Geoff era destul de stânjenit.

– Nu știu prea multe despre toate astea, dar și înainte erai foarte drăguță. Nu știu de ce o fată ca tine trebuie să se machieze, ai un ten foarte frumos. A, da, ai intrat în lumea Nadinei. Nu mă pricep la problemele astea, mărturisesc încă o dată.

Celia îl ascultă cu atenție. Era o ființă foarte directă ea însăși, naivă, încântătoare, după părerea lui. Deodată, realiză că ar fi păcat dacă Nat ar transforma-o într-o creatură fără creier, precum contesa.

– Sunt de acord cu tine, dar unchiul meu se pare că mă vrea așa cum este Nadine; trebuie să-i fac pe plac.

– Desigur. Rezultatul este uluitor.

– Ca și când câinilor tăi nu le-ar păsa dacă folosesc rujul sezonului sau sunt nerujată.

El râse cu ea.

– Bănuiesc că nu te îmbraci pentru câinii mei.

– Poate voi veni să-i văd. Când mă vei duce la ei, Geoff?

– Oricând, dar te rog să nu îmbraci ceva pretențios, pentru că vor sări la tine să-și exprime dragostea și îți imaginezi ce se va întâmpla...

– Bine, o să îmbrac o rochie mai veche de bumbac.

Hotărâră ca Celia să meargă în vizită într-o dimineață în care Nat va termina mai devreme redactarea corespondenței. A doua zi, avea programate doar două întâlniri; cu croitorul care-i va lucra o rochie de seară din acel material fucsia pe care Nadine îl alesese fiind culoarea sezonului, apoi mergeau la un magazin de blănuri. Celia se gândi cu o strângere de inimă la capa din blană de veveriță pentru care mătușa Tiny economise atâta timp...

Nat insistase ca nepoata sa să aibă o jachetă de zibelină pentru serile răcoroase și o haină de vulpe islandeză care i se potrivise atât de bine.

Seara, la cină, Celia îi spuse tatălui său:

– Simt că nu este bine să cheltuiești atât de mult cu mine.

– Cu cine altcineva să cheltuiesc, draga mea? Nu-ți face probleme în privința banilor.

– Uit câte odată că sunt fiica unui miliardar.

– Este explicabil, doar ai trăit atâta timp doar cu zgârcita aia de mătușă.

Celia se simți jignită.

– Te rog, nu-i spune așa. Este o femeie foarte generoasă, dar n-am avut niciodată prea mulți bani.

Nat începu să râdă. Îi plăcuse reacția fetei.

– N-am vrut să te jignesc în vreun fel, draga mea, dar așa sunt eu, am limba cam ascuțită.

Cei doi cinau singuri. Celia se bucura de această intimitate pentru că astfel avea ocazia să-și cunoască tatăl, să afle câte ceva despre el. Ea observase că Nat părea foarte obosit, iar servitoarea ei îi confirmase asta în timp ce-i pregătea baia. Pentru Celia, tatăl ei nu era o ființă apropiată, dar totuși îi era tată. Nu putea să creadă că viața îi era în pericol. De aceea, îi spuse:

– Cred că este păcat că nu te poți bucura de viață, unchiule Nat.

El o privi printre gene cu cinism, după cum i se păru ei, dar și cu o urmă de tandrețe. Pe naiba, Nadine își făcuse treaba foarte bine! Fiica lui arăta extraordinar în rochia albastră, mai avea nevoie de niște cercei adecvați. Îi va spune lui Philippe să-i aleagă unii de la Van Hoffman. Acvamarinul i s-ar potrivi, montat în aur alb, desigur, un set cu brățară. Cât trăise Mary el nu-și permisese să-i cumpere așa ceva. Nat se gândi cu oarecare regret la prima sa soție.

– Nu ți se pare ciudat să-mi spui, unchiule?

– M-am obișnuit, răspunse Celia. De fapt, nu ți-am spus niciodată altfel.

– Este adevărat. Cât despre mine, eu trebuie să-mi refac sănătatea mai întâi, Celia.

Ea observase că Nat nu prea mâncase, dar sorbise îndeajuns din vinul Coteaux du Layon, vinul său preferat. Oricum, fusese mulțumit de schimbarea produsă în felul de a arăta al fiicei sale.

– Poate că este greu de crezut, dar viața asta îți cam joacă feste. Tu ești foarte tânără. Nu ai deloc experiență de viață, ceea ce mă cam sperie, sunt atâtea capcane în care poți cădea.

– Pot să-mi port de grijă, tată.

– Nu mă îndoiesc. Oricum, ai grijă să nu fii dezamăgită. Nu este bine să ai încredere în oameni.

– Dar mie mi se pare îngrozitor să trăiești fără să crezi în cei care-ți sunt alături.

– Ești, așadar, de acord cu legea engleză care spune că trebuie să pornești de la prezumția de nevinovăție!

– Da, cred că la început trebuie să acorzi încredere oricui.

El ridică din umeri.

– Fără îndoială, trebuie să ne trăim viața așa cum considerăm, dar mă tem pentru tine.

– Vrei să spui c-ar trebui să suspectez pe toată lumea?

Nat începu să râdă.

– Draga mea, poate mă vei suspecta de egoism. Ei bine, ai avea dreptate. Sunt cel mai mare egoist și multe altele din lume. Dar am trimis după tine pentru că am vrut să te bucuri de succesul și de banii mei, dar mai ales pentru a-mi liniști

conștiința pentru că te-am neglijt până acum, pe tine și pe mama ta. Deși aș fi un ipocrit dacă aș spune c-am regretat vreodată c-am plecat de lângă voi.

– Aș fi vrut să nu spui asta, oftă Celia. Văd că vrei cu orice preț să mă faci să cred că ești un om rău.

– Foarte bine, draga mea. În acest caz, începe prin a crede că sunt așa, apoi vei afla că sunt un tip de treabă, totuși. Vei avea o surpriză plăcută.

– Ești amuzant! spuse Celia, simțind oarecare simpatie față de el. Începu să înțeleagă de ce biata ei mamă îl iubise atât de mult; era un bărbat irezistibil.

– Să nu mai pierdem vremea cu trecutul, draga mea, mai bine să ne gândim la viitor, în speranța că-l vom mai apuca împreună. Sper că nu va mai trebui să pretindem că suntem unchi și nepoată multă vreme. Dar vezi încă o dată că sunt foarte suspicios. Mi-e teamă că va veni vreun individ care să pună ochii pe banii mei ca și pe frumoasa mea fiică.

– Nu prea sună a compliment. Nu sunt teribil de atrăgătoare, dar...

– Prostii, o întrerupse el. Nu suport falsa modestie. Cred că nu ești conștientă de potențialul tău, mai precis nu știi să-l exploatezi. Dacă ai vedea cât de frumoasă ești acum, ai înțelege că mulți bărbați se vor îndrăgosti de tine. Numai că aș vrea să mă asigur că se vor îndrăgosti de tine și nu de banii tăi. Vezi tu, pe mama ta n-am iubit-o, dar pe cea de a doua soție, Marie Therese, am adorat-o, și n-am mai fost același de când am pierdut-o. Aș vrea să fii fericită cum am fost eu cu ea.

– Îmi pare rău c-ai pierdut-o.

– Să nu mai vorbim despre ea. Mi se pare că Philippe te cam place. Cred că Nadine nu va primi asta prea bine.

Celia roși.

– Sunt sigură că nu este adevărat.

– Mă bucur că nu ești chiar atât de supusă cum am crezut. Încep să văd că mi-ai moștenit spiritul.

– Nici nu știu ce să spun, zise ea.

– Dacă mâine mă voi simți mai bine te voi duce la unul din saloanele în care am expus comorile mele. Tocmai am primit niște jilțuri Louis XIV și un vas Ming cu o culoare superbă. Te voi învăța câte ceva despre antichități.

– Simt că am venit la școală; am atâtea de învățat! constată Celia.

– Mda, Nadine este foarte bună pentru ce ai tu nevoie, zise Nat râzând.

Ce știa fiica lui despre viață și societate? Nimic. Ce o aștepta dacă n-ar fi chemat-o la el? Poate s-ar fi măritat fiind o fată drăguță și ar fi trăit într-unul din cartierele de blocuri care distrug orice...Probabil și-ar fi făcut luna de miere în vreun camping...ar fi dus oricum o existență cenușie ar fi făcut o droaie de copii apoi s-ar fi pensionat.

Ce viață diferită dusese el! Și acum simțea emoțiile jocurilor, apoi banii cheltuiți pe amante? Poate că acum era pe moarte dar trăise la maximum în viața sa. Și pentru asta este viața pentru a fi trăită.

Își privi din nou frumoasa fiică pe care trebuia s-o învețe să trăiască din plin, să ia totul de la viață. Era o făptură extrem de pură și el știa prea bine că nu așa erau tinerele de vârsta ei. Cine putea spune că Tiny nu avusese dreptate crescând-o astfel?

Cu Mary, mama ei, se certase adesea, pentru că-l învinuia că nu are scrupule. Acum, când avea viața în spate și puțin timp rămas, Nat nu mai era sigur dacă avusese dreptate.

Făcuse tot ceea ce Mary și sora ei nu și-ar fi permis niciodată. Fusese un om de cuvânt; doar cu Mary nu și-l respectase, pentru c-o părăsise. Îi fusese credincios Mariei Therese iar acum voia să aibă grijă de fiica sa. La rându-i, ea putea să-i dea ceea ce nu putea să-i dea nimeni altcineva, nici măcar Nadine.

– Celia, zise el încet luându-i mâna în palmele sale. Crezi în Dumnezeu?

– Sigur că da, zise ea aproape șocată.

– În rai, în iad? În ceea ce te-au învățat la școală?

– Sigur că da, repetă ea fără ezitare.

– Majoritatea oamenilor nu cred. Uită-te la cei care trăiesc în comunism.

– Dar trebuie să vedem și ce efecte a avut asupra lor lipsa de credință. Există răul, diavolul pe care nu-l poți birui decât cu credință. Fără ea, nici un popor nu poate prospera. Ai văzut ce s-a întâmplat naziștilor în timpul războiului? Țara le-a fost distrusă și divizată.

– Vor fi puternici din nou.

– Poate pentru că în Germania s-au redeschis bisericile, argumentă ea.

– Ai mare încredere în convingerile tale, după cum văd.

– Nu sunt sigură decât de existența Domnului și de ceea ce va fi mai apoi, zise ea roșind.

– Aș vrea să fiu cu tine, Celia! Dar mă întreb dacă primul bărbat care se va îndrăgosti de tine va reuși să te înțeleagă și să te aprecieze. Iar acum, sărută-mă și spune-mi noapte bună, aș vrea să mă retrag în camera mea.

Capitolul 4

După vreo două săptămâni, într-o dimineață frumoasă, Celia se duse să viziteze adăpostul înființat de Geoff pentru câini, acasă la madame Pavette. Îl găsi pe Geoff diferit de cum îl știa. Nu mai era asistentul lui Nat, corect îmbrăcat cu cravată și multă multă seriozitate. Micuța doamnă Pavette era îmbrăcată în negru, cu toate că trecuseră vreo zece ani de când îi murise soțul. O conduse pe Celia spre grădină vorbind foarte repede în franceză încât Celia nu prea înțelese ce-i spunea. Din felul în care reacționa femeia înțelese totuși că se aflau într-o situație de criză. Grădina avea puține flori era ocupată cu un adăpost din lemn ridicat chiar de Geoff cu ajutorul fratelui doamnei Pavette.

De la acest adăpost pornea o sârmă care ducea sub un copac bătrân. Celia văzu trei câini, care deși aveau diferite probleme de sănătate, păreau mulțumiți de viața lor în acest loc. Unul, un Collie, avea lăbuța bandajată. Un cocher Spaniel avea ambele picioare în atele, dar dădu bucuros din coadă

când Celia i se adresă. Labradorului părea să-i meargă bine, după cum spuse doamna Pavette. La adăpost sosise un câine nou.

Geoffrey, îmbrăcat doar într-un șort, era aplecat asupra unei mese pe care se zăcea inconștient un terrier. Celia îi șterse fruntea.

– Chiar ai venit să-mi dai o mână de ajutor?

– Sigur că da, răspunse ea. Simți mirosul puternic de cloroform.

– Cred că acest micuț are unul din picioarele din spate rupte. Te-aș ruga să-mi dai câteva obiecte pe care ți le voi cere.

– Desigur, sunt gata să te ajut.

– Și rochia?

– Am venit așa cum mi-ai spus cu o rochie de bumbac.

– Cere-i un șorț doamnei Pavette.

– Nu am nevoie, rochia asta se poate spăla foarte ușor. Să începem.

El o privi plin de gratitudine și începu să-i dea instrucțiuni. Celia îl privi uimită neștiind cât de priceput era. Îi dădu instrumentele, antisepticul și vata. El îi explică ce fel de bandaj îi trebuie și-i spuse și unde să-l găsească. Totul era într-o ordine perfectă așa că ea nu întâmpină nici o problemă.

– Am lucrat câțiva ani cu un veterinar, un francez minunat, pe care poate-l vei cunoaște într-o zi. Consideră că tot ce fac eu este o pornire nebunească, dar îmi dă sfaturi dacă întâmpin probleme. Acest cățeluș a fost accidentat chiar în fața mea de o blondă care conducea nebunește. Dar acum să-l ducem la adăpost unde-i vom pune paie curate și vom da drumul la ventilator.

Celia îl privi înduioșată. Mâinile lui mari, puternice știau să fie foarte tandre. Pasiunea lui pentru animale o făcu să-l simtă foarte aproape.

– I-am spus Solo, pentru că pare un câine căruia îi place solitudinea. Acum trebuie să găsesc un nume și acestui ultim cățeluș primit astăzi.

– Aș vrea să-i spui Gigi, și să mă consideri nașa ei pentru că-i voi plăti hrana și vitaminele precum și tratamentul. Dar spune-mi, stăpânii vin să-i caute vreodată?

– Foarte rar.

– Sunt sigură că Gigi va avea nevoie de multă afecțiune și dacă nu o revendică stăpânii o voi lua eu acasă.

– Nu cred că Nat va aprecia o astfel de jăvruță, zise Geoff în barbă.

– Dacă-l voi ruga eu o va face.

Geoff o privi lung. Celia nu mai era fata aceea timidă ușor speriată de acum două săptămâni. Și în plus se dovedea și o parteneră de nădejde. Îi plăcea mult.

– Cum merg cumpărăturile? o întrebă el.

Ea făcu o grimasă.

– M-am schimbat foarte mult, încât mătușa n-o să mă recunoască. Sunt deja produsul bunului gust al doamnei contese.

Geoff spuse tot printre dinți.

– N-o lăsa să te schimbe în întregime.

– Mi-ai mai spus asta. Sună ca un vechi cântec al mătușii Tiny: rămâi așa dulce cum ești, nu lăsa pe nimeni să te schimbe... Eu nu sunt o dulce, dar era nevoie de o schimbare după părerea Nadinei și a unchiului Nat. Iar acum trebuie să plec. Am și uitat c-am venit cu mașina unchiului și poate are nevoie de ea.

– Cred că este prima oară când madame Pavette a văzut un astfel de vehicul în fața curții.

– Te rog să mă scuzi doamnei Pavette că n-am avut timp să-mi iau rămas-bun, iar noi ne vedem mai târziu.

Pe drumul spre vila Psyche, Celia se gândi la Geoff, spunându-și că era un om foarte bun; dar curând, gândurile îi zburară spre Philippe Clermont. Se înfioră amintindu-și acei ochi strălucitori, de formă migdalei, care o făceau să simtă ce nu mai simțise vreodată. Apoi își aminti buzele lui când îi sărutase mâna. Acești doi bărbați erau foarte diferiți, se gândi ea. Fiecare era atrăgător în felul său; unchiul Nat se înconjurase de oameni plăcuți. Dar francezul făcea să pălească oricare alt companion.

Află cu dezamăgire că va lua masa singură. Monsieur avusese o noapte grea și dormea mai mult. Seara era programată o altă petrecere în cinstea unui cunoscător de artă și al soției sale, alți doi italieni care se ocupau cu aceleași lucruri, Philippe și inevitabila contesă.

Celia nu ardea de nerăbdare s-o revadă pe Nadine, dar pe Philippe...

După masă se duse la plajă unde răsfoi o carte își refăcu manichiura și începu să se gândească la ce va îmbrăca seara. Simți că Nadine își pusese amprenta asupra ei pentru că plănuia deja cum va arăta seara.

În timp ce-i scrise mătușii Tiny se simți destul de confuză. Nu mai era acea ingenuă de acum două săptămâni, dar nici o sofisticată. Îi făcuse plăcere să-l ajute pe Geoff cu animalele lui dar și să flirteze cu Philippe.

Dar Anette, servitoarea, îi aduse o scrisoare de la mătușa Tiny care o făcu să se simtă vinovată. Îi simțea lipsa mult.

„Cred c-ai fost prea veselă și fericită ca să-ți mai amintești de fosta ta viață. Oricum, sunt convinsă c-ai avut mult succes cu rochia de culoarea cafelei, cea de dantelă. Sper că până voi veni la tine în vizită voi putea să-ți cumpăr ceva la fel de frumos...“

Aceste două rânduri o puseră pe gânduri. Știa acum că acea rochie de dantelă fusese îngrozitoare. Nimănui nu-i plăcuse. Ar fi fost teribil dacă mătușa ar fi ales ceva asemenător, iar ea nu ar putea îmbrăca acel lucru. De aceea, se grăbi să-i scrie să-i spună cu mult tact că avea prea multe toalete acum.

Se gândi însă la Geoff, care-i spusese să nu se schimbe.

Dar seara, când îl întâmpină pe Philippe într-una din toaletele achiziționate cu Nadine uită ce spusese Geoff și ce-i scrisese mătușa Tiny. Era radioasă, simbolul atracției feminine, simțea că trezește dorințe și nu se uita decât în ochii francezului care-i șopti:

– Mademoiselle Celia, sunteți încântătoare....

Rochia neagră de crep, cu mâneci scurte de dantelă i se potrivea perfect. Deja tenul ei căpătase un bronz ușor, iar cosmeticienele o învățaseră să-și mărească ochii cu ajutorul dermatografului.

– Ochii tăi par mai verzi în seara asta, remarcă Philippe. Sunt conștient de frumusețea ta.

Celia simți că inima îi face probleme, privindu-l fascinată.

Nadine îi supraveghea cu gelozie evidentă. Nici măcar cecul oferit de Nat n-o putea consola că pierduse atenția lui Philippe. De aceea îi șopti:

– Te faci de râs, dragul meu, încercând să sucești capul nepoatei lui Nat.

– Ia-o mai ușor, Nadine, îi răspunse el cu un zâmbet.

– Insist să-mi spui la ce-ți poate servi această nepoată săracă a lui Nat?

– Draga mea, dar ai reușit s-o faci să arate formidabil.

– Cred că am făcut o prostie, constată contesa.

– De unde acest interes față de mine, ma cherie? Întotdeauna ți-a plăcut să joci rolul intangibilei. Oare faptul că acesta tânără simplă mi-a atras atenția te face geloasă?

– Toți bărbații sunteți la fel, ușor de păcălit. Această Celia nu este nici timidă, nici nesofisticată. Nu văd de ce îți pierzi vremea cu ea.

Philippe o privi lung, pentru că nu știa secretul pe care-l aflase el, dar și frumusețea și prospețimea fetei nu-l lăsau rece.

Nici cu Nadine nu avea de gând să meargă mai departe pentru că-și pierduse cam mult timp cu ea.

– Tu știi ce simt pentru tine, draga mea. Nu trebuie să-ți faci probleme, Celia nu te eclipsează.

Vorbele lui îi restabiliră încrederea și se gândi imediat la Geoff More.

Viața este o imensă tablă de șah, își spuse ea, toți suntem mai mult sau mai puțin niște pioni. De fapt, contesa pe Geoff îl dorea acum cu toată perversitatea ei de femeie matură.

Petrecerea se desfășură pe terasa vilei lui Nat într-un cadru feeric unde oaspeții se așezară la o masă de marmură, luminată de candelabre care ardeau ca torțele în noapte. În centru atenției se afla însă vaza Ming cu trandafiri albi.

„Cum s-a schimbat viața mea în ultimele săptămâni, dar Geoff nu trebuie să fie îngrijorat că mă voi schimba, se gândi

Celia. Voi fi doar fericită; dar cine știe dacă am fost la fel de fericită, poate chiar mai mult, la masa mătușii, mâncând ochiuri prăjite sau fasole la cuptor."

Acum i se servea cordon bleu cu inimi de salată, cu maioneză din cupe de cristal, vechi de peste o sută de ani, care aparținuseră cândva unui prinț italian.

Nu uita ziua când tatăl ei o dusese la Cannes pentru a-i arăta magazinele sale cu comori, cum le spunea el. Nu va dura mult și va fi capabilă să deosebească o cană Waterford de una Chippendale. Salonul de expunere era aranjat cu foarte mult bun-gust. Antichitățile erau expuse pe fondul unor draperii de catifea neagră sau albă cu candelabre venite chiar de la Versailles.

Celiei îi plăcu o cutie din aur pentru bijuterii, încrustată cu pietre prețioase. Tatăl ei o deschise și din ea țâșni o privighetoare care începu să-și lanseze trilurile.

Nat fu încântat că fiica lui se îndrăgostise de această cutie și insistă să i-o dăruiască.

– Este un Faberge, cel mai mare producător de astfel de nimicuri, care a lucrat foarte mult pentru marină.

– Ce păcat că astăzi totul este plastic sau făcut pe bandă rulantă! exclamă Celia.

– Nici nu vreau să aud cuvântul plastic. Știu că lumea are tendința de a-l folosi mult, dar să lași să moară antichitățile nevalorificate este o crimă.

– Cred că aceste piese sunt valoroase mai ales pentru raritatea lor.

Privindu-și fiica Nat realiză că greșise impunându-i să i se adreseze cu apelativul „ unchiule". Era atât de atașat de ea! Aveau același mod de a gândi.

Nadine, aflată de partea cealaltă a mesei, o privea cu invidie pe Celia, care radia de frumusețe și tinerețe. Își dori ca Nat să n-o fi adus aici. Până și Ornelli, cel care-i făcuse curte la Roma îi șopti:

– Nepoata lui Nat este angelică.

– Dacă ai auzi-o vorbind, ai constata că este o ignorantă, strecură Nadine printre dinți.

– Adevărat? întrebă italianul conștient de gelozia Nadinei.

Nadine, care se săturase de complimentele adresate Celiei, se aplecă spre ea.

– Signor Ortelli este pasionat de Londra, ma cherie. Se întreabă ce crezi despre restaurantul Emperor.

– N-am fost niciodată acolo, răspunse Celia cu sinceritate.

– Dar Mirabelle? o întrebă italianul.

– Nici acolo n-am fost.

– În acest caz, unde i-ai recomanda domnului să cineze? își continuă Nadine campania malițioasă, știind perfect de bine din ce mediu social modest provenea Celia.

Nadine nu voia să-l supere pe Nat, dar observase că acesta era antrenat într-o discuție cu Manie Anders, blonda apetisantă, soția unui dintre invitați, așa c-o putea necăji fără probleme pe Celia, amuzându-se la felul în care roșise aceasta.

– Nu știu ce să spun, Nadine, eu n-am fost în nici unul dintre localurile elegante ale Londrei. Mătușa nu-și putea permite să mă ducă.

– Biata de tine! exclamă Nadine cu falsă simpatie.

Deodată, Celia realiză care era planul franțuzoaicei și simți pentru ea cel mai profund dispreț. Ar fi vrut să se poată apăra singură, nu pentru a-l impresiona pe italian, ci pentru a face față situației.

– Nu înțeleg de ce mă compătimești! exclamă ea. Cred că te poți simți la fel de bine și într-o cafenea din Battersea dacă ești cu persoana iubită!

Ceilalți oaspeți opriră discuția un moment privind-o pe Celia. Nat părea și el intrigat.

– Ce se întâmplă? Cui îi plac cafenelele ieftine?

– Mie, unchiule Nat, răspunse Celia. Atâta timp cât sunt cu persoana iubită. Poate fi la fel de bine ca la Mirabelle sau la Emperor.

– Bine zis, replică signor Ortelli, care nu-și lua ochii de la Celia. O găsea adorabilă și și-ar fi dorit ca soția să nu-i fie atât de aproape. Nadine ridică din umeri simțind că își vărsase veninul degeaba.

Nat zise:

– Ești o fire romantică, nu?

Americanca o sprijini pe Celia:

– Sunt de acord cu miss Frayne. Cele mai bune mâncăruri le-am mâncat cu primul meu prieten într-o autoservire.

– Da, este foarte important cu cine te afli în acel loc, nu locul în sine, o susținu și soțul ei.

Philippe interveni tot în favoarea Celiei:

– Și eu simt la fel!

Celia se simți dintr-o dată mai bine. Cu toate acestea, simți o strângere de inimă privind-o pe Nadine și realizând că avea în ea un adversar redutabil și nu acea prietenă pe care tatăl ei i-o alesese pentru a o educa.

Celia era o tânără inteligentă. O urmărise adesea pe contesă și observase că aceasta făcea toate eforturile pentru a

fi centrul atenției atât cu Philippe, cât și cu Geoff. Geoff nu reacționa la farmecele ei. Cât despre Philippe... nu era la fel de sigură.

De fapt, într-o seară, înainte de culcare, pe când se plimba prin grădină sub lumina lunii îi observase pe cei doi îmbrățișați. Își aminti că acest lucru o tulburase. Înțelesese atunci că aceștia se cunoșteau de multă vreme și avuseseră o aventură.

Dar Philippe devenise idealul ei de bărbat, figura romantică din visurile ei. Nu voia să-l împartă cu contesa și nici să intre în vreo competiție. Chiar dacă-l găsea irezistibil, nu voia să ajungă în situații de acest gen.

Mai apoi, după ce se asigură că Nadine era antrenată în discuție cu signor Ortelli, Philippe o invită pe Celia departe de terasa unde lumea vorbea și fuma. Îi spusese că în ultima sa vizită în Italia descoperise o altă statuie de marmură, asemănătoare nimfei din fața bazinului cu apă din grădină. Abia fusese instalată și era sigur că Celia ar fi fost dornică s-o vadă. Celia, emoționată de invitație îl urmă spre locul în care se afla cea mai nouă achiziție a lui Nat. Statuia fusese așezată într-un cadru natural, în fața unei fântâni care arunca stropi de apă asupra ei. Statueta era îngenuncheată, cu fața spre cascadă, iar razele lunii îi luminau fața. Celia scăpă un suspin văzând-o.

– Este minunată!

– Am adus-o de lângă Florența, dar avea un braț rupt. Nat o comandase pentru un client dar s-a îndrăgostit realmente de ea văzând-o și mi-a spus s-o restaurez. Cred că-ți seamănă mult.

– Este absurd, zise Celia, eu nu văd nici o asemănare. Are trăsături clasice.

Philippe o privi printre gene.

– În seara asta, îmbrăcată în alb îi semeni foarte mult; și sunteți îmbrăcate în același stil.

– Al meu se presupune că este egiptean, nu roman!

– A fost scoasă la suprafață cu un grup de statui printre care ar fi putut fi și o sclavă egipteană.

– Cred că vrei să râzi de mine. De altfel, am observat că multă lume are tendința asta.

– Eu nu râd de tine, Celia, te admir din toată inima. Fără să-și dea seama, simți că ar putea iubi-o pe această englezoaică pentru ceea ce era ea și nu pentru că era o moștenitoare foarte bogată.

Celia simți că inima îi bate ca niciodată.

– N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

El o prinse de braț.

– Să mai rămânem câteva clipe, să admirăm această capodoperă. Este precum Taj Mahal mai frumoasă la lumina lunii.

Celia rămase, dar se strădui să nu se lase furată de vorbele lui. Se mândrise întotdeauna cu faptul că putea să nu-și piardă capul. Dar acest Philippe Clermont era un seducător irezistibil, iar cadrul mirific; apa curgea peste nimfa îngenuncheată, crinii își revărsau parfumul, iar dinspre vilă răzbătea o muzică încântătoare. Era un flamenco urmat de cântecul privighetorii. Totul era fermecător pentru Celia.

– Cât ești de frumoasă, Celia, murmuă Philippe, te simt ca pe un vin foarte greu..

– Philippe, zise ea... nu trebuie...

– Ba da, Celia, trebuie să te sărut, la asta am visat toată seara. Celia, adorata mea...

Celia ezită o clipă, temându-se de reacția lui înflăcărată. Cu toate acestea, își dorise să audă aceste cuvinte. Dar îi spuse:

– Sunt o femeie practică. Și nu pot să nu-ți spun că aseară te-am văzut sărutând-o pe contesă.

Philippe se înfurie că nu păstrase discreția necesară. De fapt, o sărutase de atâtea ori pe Nadine... era o femeie atrăgătoare, dar era ca un trandafir care-și desfăcuse deja bobocul, spre deosebire de această Celia care abia îmbobocea.

– Micuța mea Celia, trebuie să dai uitării acel incident. N-a însemnat nimic pentru mine. A fost un sărut de rămas-bun; nu pot nega că a existat un mic flirt cu Nadine, dar s-a terminat. Cu tine am intenții foarte serioase și-mi scot orice altă femeie din minte.

– Mă cunoști doar de două săptămâni.

– Este de-ajuns pentru a mă îndrăgosti de tine. Tu ce simți?

– Și tu îmi placi, Philippe, dar totul s-a petrecut prea repede și sunt cam confuză.

– Nu fi confuză, ci iubește-mă, doar. Eu sunt pierdut, m-am îndrăgostit nebunește de tine, zise el sărutând-o cu patimă.

Apoi se opri, pentru că ea se retrăsese speriată. Ochii ei erau foarte mari și respira greu. Scutură din cap.

– Nu trebuie să se întâmple asta, Philippe, ne comportăm cam necontrolat.

– Este nebunia dragostei, draga mea. Ai mai iubit vreodată, mica mea Celia?

– Nu.

– Și te temi?

– Cred că da, admise ea.

– Nu trebuie să te temi, iubirea nu te poate face decât fericită.

Ea începu să râdă, lucru care pe Philippe îl descumpăni. Ce temperament aveau englezii ăștia! Nu era obișnuit ca o femeie să râdă în timp ce el îi făcea declarații înfocate. Sau poate că era doar o biată fată lipsită de experiență. Va avea de luptat cu ea va trebui s-o învețe multe.

Philippe deschise tabachera și scoase o țigară, apoi îi zâmbi Celiei ai cărei obraji ardeau ca focul.

– Iartă-mă, Celia, mi-am pierdut rațiunea.

Celia se simți mai bine. Și ea și-ar fi pierdut-o dacă el ar fi continuat s-o sărute. Simțise cum este să fii purtat pe aripile pasiunii. Era sigură că se îndrăgostise de Philippe. Dar nu degeaba era fiica lui Nat; moștenise de la el prudența, bunul-simț și mai ales avea un temperament englezesc care nu-i permitea să se lase dusă de val. Fusese nepregătită pentru pasiunea lui vulcanică și declarația de dragoste.

– Nu trebuie să-mi ceri iertare, ne-am pierdut capetele.

„Dumnezeule, se gândi el. Câtă inocență! Poate că am greșit gândind că toate fetele indiferent de pe ce continent își pierd inocența foarte devreme". Celia va constitui o provocare pentru el. Iar Philippe Clermont n-a dat greș cu nici o femeie. Nici Celia nu va face excepție.

Îi luă mâna și i-o sărută.

– Cherie, a fost un moment încântător. Erai atât de fermecătoare lângă acea nimfă cu care ți-am spus că semeni, încât n-am mai realizat ce fac. Iartă-mă. Te iubesc, nu uita vorbele mele.

– Nu le voi uita niciodată, exclamă ea, pentru că și eu te iubesc, dar mai trebuie să aștept.

– Sigur că da; până vei fi sigură de sentimentele tale. Amintește-ți însă, iubita mea Celia, că între noi a fost dragoste la prima vedere. De cum te-am văzut, mi-ai furat inima.

– Nu cred. Arătam îngrozitor la prima noastră întâlnire.

– Nici nu știu cum erai îmbrăcată, minți el, cu toate că-și amintea prea bine acea rochie oribilă de care râsese cu Nadine. Știu doar că de când ești aici Nadine te-a ajutat să devii cea mai frumoasă tânără din sudul Franței.

– Nu te cred, dar îmi place să te aud spunându-mi asta.

– Iubita mea, aș vrea să ținem dragostea noastră secretă până ce te hotărăști. Apoi vom spune tuturor, iar eu voi cere mâna ta unchiului tău, dacă mă vei vrea, Celia.

Ea trase aer în piept.

Nu se gândise la căsătorie nici nu visase că acest tânăr fermecător va vrea să se căsătorească mai ales cu ea! Era uluită, luată prin surprindere, deoarece nu mai primise vreodată o cerere în căsătorie. Sărutul lui Philippe o transportase într-o lume în care nu sperase să ajungă vreodată.

– O, îți mulțumesc pentru înțelegere, zise ea. Nu vom spune nimic nimănui.

Celia se gândi că va trebui să-și pună ordine în gânduri și mai ales să-i scrie mătușii Tiny. Philippe nu poate să vrea să se însoare cu mine... nici nu mă cunoaște...

Se întoarseră spre vilă în cântecul privighetorii. Philippe redevenise bărbatul jovial pe care-l cunoscuse de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nu vreau să spunem nimănui despre dragostea noastră până ce nu ești sigură de ea, vom fi doar buni prieteni până atunci.

– Îi voi scrie mătușii, care-mi este foarte apropiată.

– Chiar trebuie?

– Desigur, nu-i ascund nimic mătușii Tiny.

– Și ea-i va scrie lui Nat?

– Nu, va ține totul secret, Philippe.

– Dar nu mă ține prea mult în așteptare, iubita mea, abia aștept să spun lumii întregi de dragostea noastră.

Celia simți o dorință nebună de a se arunca în brațele lui, dar reuși să și-o înăbușe. Era prea curând. Trebuia să fie sigură...nu voia să se mărite cu el sau cu alt bărbat decât dacă simțea că este cel destinat...

– Philippe, dragul meu te iubesc, fii sigur de asta.

El o sărută cu sinceritate. Era o fată atât de drăguță și mai ales avea o latură practică foarte bine dezvoltată cu care amenința să-l înfrângă. Va trebui să aibă multă răbdare cu ea.

– Foarte bine, iubito, sunt de acord. Iar când vin la unchiul tău, adică zilnic, ne vom vedea și ne vom cunoaște mai bine. Voi aștepta hotărârea ta...

– Nu vreau ca Nadine să afle...

El zâmbi și fu de acord cu ea. Și pentru el era important ca Nadine să nu afle.

– Dar voi fi foarte gelos pe tine de acum, îi spuse Philippe.

– Nu trebuie, Philippe, nu este alt bărbat în viața mea, nici n-a fost.

– Dar se poate ivi...

Celia roși flatată dar scutură din cap.

– N-am mai fost nici...

– Nici măcar Geoffrey More?

– Geoff? Dumnezeule, nu! Este cel mai bun om cu animalele lui îl plac foarte mult, dar...

Mi se pare cam insipid.

– Nu este așa, și el are multe calități.

Philippe ridică din umeri. Avusese gânduri malițioase în privința asistentului personal al lui Nat simțind că nici acesta nu-l prea place. Se cam evitau, de fapt. Iar pe când era îndrăgostit de Nadine, aceasta nu ascunsese că-l plăcea pe Geoff.

– Desigur, te înțeleg și ție-ți plac animalele, dar nu te mai duce singură acasă la Geoff.

– De ce nu? întrebă ea cu candoare.

– Pentru că, iubita mea, voi fi gelos pe orice bărbat care se va uita la tine.

Celia se îngrijoră.

– Sincer, Geoff este o persoană foarte drăguță...

– Dar nu insensibilă la farmecele tale...

– Nu este așa, insistă ea.

– Poate că nu lasă să se vadă încă, îngerul meu, dar Nadine ți-ar putea spune... o, dar nu contează.

Dar el știa prea bine că vorbele lui nu vor fi uitate prea ușor. Celia și le va aminti și poate asta o va face să nu mai meargă des la acel adăpost pentru animale. Nu că Philippe s-ar fi temut de Geoff. Era evident că ea nu-l vedea ca pe un bărbat atrăgător ci doar ca pe un prieten, dar Philippe voia să se asigure că prietenia aceasta nu se transformă în ceva mai mult.

Capitolul 5

– Draga mea, știi prea bine că vreau să cunosc o persoană înainte de a spune ce cred despre ea. Aș vrea să-l cunosc pe acest domn Clermont.

Miss Cotland sosise doar de o oră la vila Psyche și stătea de vorbă cu nepoata sa, așezată într-un scaun Ludovic XVI, cu un aer destul de forțat. Nu era adepta lucrurilor fragile, prefera scaunele ei vechi de acasă reparate de zeci de ori, în care se simțea bine. Tiny recunoscu bunul gust și opulența casei în care se afla acum nepoata sa, dar toate acestea nu erau punctul ei sensibil. Ea prefera un pat comod cu o noptieră pe măsură și un dulap; acestea îi erau de-ajuns.

Dar ea observă că nepoata sa era fermecată de noua ei cameră, de cerul limpede și de gloria Monte Carlo-ului. Mai vedea și că fata era îndrăgostită de acest francez fascinant.

Miss Cotland îl cunoscuse deja pe Philippe. El o condusese pe Celia la aeroport pentru a-și primi mătușa.

Tot de dragul nepoatei sale acceptase miss Cotland invitația fostului său cumnat, de a locui timp de două săptămâni în vila sa. Tiny nu-l avea la inimă pentru ce-i făcuse bietei Mary. Și presimțea că dacă acesta pretindea ca Celia să i se adreseze cu „ unchiul Nat“ nu va duce la nimic bun. Dar nu spuse nimic. Cu toate acestea, era sigură de un singur lucru: nu va lăsa să se întâmple nimic rău Celiei.

Cele două avuseseră o revedere foarte călduroasă la aeroport, deși fuseseră despărțite doar două luni. Când Celia o privise lung pe Tiny și o întrebase:

– Mătușă, crezi că m-am schimbat?

Aceasta răspunsese:

– Deloc. Nu puteai fi mai ....

Și chiar așa era. Aceasta fată va fi întotdeauna lumina ochilor ei. Dar observând-o mai bine Tiny deslușì ceva: cu Celia se petrecuse într-adevăr o schimbare. Aceasta era, desigur, legată de acel francez chipeș, înalt, bine făcut, care o însoțea pe Celia. Era prea fermecător pentru a fi pe placul mătușii Tiny. Ea nu suporta bărbații prea manierați, prea afabili, prea flatanți. Miss Cotland nu se lăsă impresionată de faptul că Philippe îi sărută mâna.

Tiny evaluă situația dintr-o privire. Parcă Celia petrecuse cam mult timp cu acest tânăr atrăgător, cam prea atrăgător pentru gustul ei. Se vedea că ieșiseră cam mult împreună pentru că aveau multe amintiri comune, dar oare acest bărbat era chiar îndrăgostit de Celia? Aceasta era întrebarea care începu s-o chinuie pe miss Cotland. Nu putea fi sigură de nimic și nici nu voia să greșească. Dacă acest bărbat era chiar îndrăgostit de nepoata ei?

Celia îi scrisese că Philippe nu știa adevărul despre relația dintre ea și Nat. Așa că n-o curta pentru bani. Dar de ce se întrebă bătrâna miss Cotland, un astfel de bărbat „de lume" care putea avea orice femeie s-ar îndrăgosti de micuța ei Celia? Ei, vom vedea, oricum, decise ea.

Acum îi părea bine că venise la Monte Carlo pentru a veghea asupra nepoatei sale. Aceasta nu putea vorbi despre nimeni și nimic fără a-l menționa pe Philippe.

Celia arăta minunat, deși Tiny nu se obișnuise cu această pieptănătură așa cum o mai văzuse o dată pe prințesa Margaret înainte de călătoria în Jamaica. O maturiza prea mult. Și acel rimel...poate că așa era modă pe aici, își spuse ea.

Celia îi întrerupse gândurile:

– O să-l adori pe Philippe când îl vei cunoaște mai bine. Are mare succes la femei.

– Sunt sigură de asta, mormăi mătușa Tiny.

– M-aș putea mărita chiar mâine cu el, dacă aș vrea, zise Celia, dar prefer să aștept până când Philippe va fi sigur că eu sunt aleasa inimii sale. Știu că nu sunt prima femeie din viața lui, dar va trebui să fiu ultima. După cum ți-am scris , mătușă, există o femeie, contesa Nadine, care mă urăște deși în față suntem destul de apropiate.

Mătușa Tiny zâmbi nepoatei sale, realizând că aceasta începuse să se maturizeze să capete experiență. Nu mai era inocenta care plecase cu două luni în urmă.

– Cine este contesa asta?

– O femeie frumoasă, dar foarte prefăcută, cu care unchiul Nat cred că are un fel de înțelegere.

– Da, este stilul lui și cred că lumea asta a miliardarilor este plină de astfel de capcane, draga mea.

– Contesa este văduvă, soțul ei a fost prietenul tatălui meu. Nat este foarte bolnav acum, abia mai coboară la cină.

– Îmi pare rău pentru el; dar mai vorbește-mi despre contesă.

– Nu-mi place deloc și sunt sigură că nu va fi nici pe gustul tău. Este frumoasă și ei îi datorez schimbarea fizică, dar sunt anumite lucruri la ea pe care nu le suport. Știu că a avut o relație cu Philippe.

– Mă așteptam la asta, mormăi mătușa Tiny.

– Dar Philippe a dat-o uitării.

– Și contesa este geloasă pe tine...

– Și face mereu aluzii la faptul că este cam ușuratic și ar fi bine să caut pe altcineva.

– Poate că știe adevărul...

– Dar Philippe îmi spune să n-o iau în seamă, continuă Celia, iar eu nu simt că i l-am luat. Se cunosc de mult timp. Dacă ar fi vrut să se însoare cu ea, ar fi făcut-o.

– Apropo, altcineva nu te mai curtează?

– O, sute, mătușă!

– Arăți foarte bine pentru a trage privirile tuturor bărbaților, ceea ce-mi amintește de micul meu dar. Ți-am cumpărat o rochiță de bumbac.

Celia trase aer în piept disperată. Ceea ce voise să evite! Se temea de rochiile cumpărate de mătușa Tiny! Dar va trebui s-o poarte măcar o dată, iar Nadine va declara că este oribilă

– Cine este acel tânăr drăguț pe care mi l-ai prezentat în hol? Nu i-am reținut numele.

– Geoffrey More. Este asistentul personal al unchiului Nat.

– Mi-a plăcut mult, pare un om de încredere.

– Da, așa este confirmă Celia și începu să-i povestească despre adăpostul construit de Geoff pentru animalele străzii.

– Vă vedeți des?

– Zilnic, mătușă. Vine în fiecare zi aici.

Mătușa Tiny se gândi la tânărul înalt bronzat, puternic, cu ochii albaștri pe care-l cunoscuse la sosire. Avea o voce plăcută, privirea directă și strângerea de mână a unui om care știe ce vrea. Era genul ei și și-ar fi dorit ca și Celia să gândească la fel. Dar nu era atât de stilat și versat ca acel francez care nu-i plăcea deloc.

– Va trebui să mă duci să văd și eu adăpostul construit de Geoff, zise Tiny, iar Celia își mușcă buzele, pentru că nu-i putea mărturisi mătușii că avea dificultăți în menținerea unei relații de prietenie cu Geoff. Îl plăcea mult și-l aprecia. Dar Philippe încerca mereu să-i scoată din minte această prietenie; părea stupid de gelos deși ea îi dăduse toate asigurările că nu era cazul să simtă așa. Nu avea decât sentimente platonice pentru Geoff. Și el o plăcea.

Dar din noaptea în care Philippe o prinsese în brațe și o sărutase, Celia trăise ca pe creasta unui val care părea s-o ducă într-o mare imensă în care nu mai era atât de sigură de sine. În ultimele zile nu mai vorbise mult cu Geoff care fusese plecat cu afacerile lui Nat.

De fiecare dată când se întâlnea cu Philippe, reușeau să fure câte o oră în care să stea de vorbă, să se sărute. Sărutările lui n-o mai speriau acum iar ea începuse să-i răspundă cu tandrețe, reușind totuși să nu-și piardă capul.

Și Philippe părea la fel de pregătit să lase să treacă aceasta perioadă de verificare a sentimentelor până când puteau să se prezinte în fața lui Nat și să-i spună că se iubesc și vor să se căsătorească.

Fizic și mental el îi domina viața. Când era cu el era fericită când Philippe pleca se simțea pierdută. Și desigur atmosfera

legată de iubirea lor era stimulantă și incitantă, dar pe ea acest lucru o consuma nervos și o slăbea văzând cu ochii. Chiar și tatăl ei observase acest lucru și-i atrăsese atenția să nu țină dietă.

Ea ar fi vrut să-i vorbească despre Philippe și dragostea lor, dar ori de câte ori voia să dea totul în vileag Phillippe se opunea. Nu spusese nimănui despre dragostea lor în afară de mătușa Tiny.

Uneori simțea nevoia să-i facă confidențe lui Geoff, care părea un om de încredere, dar gelozia lui Philippe o ținea departe de casa doamnei Pavette pe care ar fi vizitat-o mai des dacă Philippe n-ar fi oprit-o. Nu o dată, ea îi spusese:

– Te înșeli, Philippe, iubitule. Geoffrey nu-mi face curte, nu trebuie să fii gelos.

El se mai relaxase și-i spusese să facă exact ceea ce dorea, numai să fie fericită.

Celia îl iertase și crezuse că l-a convins în privința lui Geoff; de fapt, se simțea flatată. Probabil că Philippe o iubea foarte mult dacă nu voia nici măcar s-o lase să-l ajute pe Geoff cu adăpostul. Fiecare avea câte un defect și probabil gelozia era defectul lui Philippe. Va încerca să nu mai dea atenție geloziei lui.

Se mai dusese câteodată să viziteze adăpostul lui Geoff. Într-o zi acesta o invitase să înoate împreună. Celia ar fi acceptat bucuroasă dar n-a îndrăznit din cauza geloziei lui Philippe. Bâlbâise o scuză, iar Geoff îi spusese privind-o lung:

– Nu te voi mai invita de acum, nu vreau să fiu penibil.

– O, te rog să nu te simți astfel, se bâlbi Celia. Doar că...

– Am insistat cam mult, îi spuse Geoff râzând. De fapt de ce ai vrea să înoți cu mine? Ai deja un sportiv adecvat în persoana domnului Clermont.

Ea roșise, incapabilă să articuleze un răspuns. Deodată, Geoff îi pusese o mână pe umăr:

– Scuză-mă Celia, nu aveam dreptul să fac această afirmație. Ești liberă să-ți alegi companionul. Îmi cer scuze, dar te consider o fată minunată și aș vrea să fiu mai mult cu tine, decât momentele în care intru și ies din biroul unchiului tău, sau vii tu aici, ceea ce se întâmplă foarte rar.

Vorbele lui îi dăduseră de gândit, pentru că citise ceva în ochii lui, tandrețe și poate dorință? Se simțise cumplit că-l dezamăgise. El schimbase subiectul imediat și-i vorbise despre câinii care începuseră să-și revină și felul în care le va găsi un stăpân.

Celia își ținuse promisiunea de a deveni nașa câinelui numit Gigi și-i adusese daruri amuzante; o lesă nouă, jucării și un coș special de care Geoff se arătă foarte încântat. Dar nu-și reînnoise oferta de a-l lua pe câine la vila tatălui său. Fiind foarte îndrăgostită de Philippe făcea doar ce voia acesta și nu era indicat să apară cu unul din câinii lui Geoff. Se simțea foarte prost față de Geoff și începu să se gândească mai serios la el. Oare era chiar atât de afectat că nu înotase cu el? De ce-l menționase pe Philippe? Știa că este îndrăgostită de el?

Cu toate acestea nici nu-i trecea prin minte că Geoff ar putea fi îndrăgostit de ea. Dar nu-i ieșeau din minte vorbele lui: „ești minunată și aș fi vrut să te văd mai des."

Acum se temea să mai dea ochii cu el, dar când acest lucru nu mai putu fi evitat Geoff se comportă la fel de prietenos politicos și egal.

Celia răsuflă ușurată. Cu toate acestea, nu putea să uite cuvintele sau privirea lui.

În seara aceea, pentru prima oară de la sosirea la Monte Carlo, tatăl ei nu coborî la masă. Îi trimise un mesaj adus de Geoff. Ea se afla pe terasă cu mătușa Tiny. Philippe tocmai

apăruse cu Nadine. Miss Cotland se comporta mai liber ca niciodată dând peste cap un Dubonnet și admirând splendoarea vilei Psyche.

Tiny Cotland era îmbrăcată cu o fustă lungă neagră și bluză neagră de dantelă. Părul ei grizonant era pieptănat cu grijă, iar fața ei cam mare și lată era bine pudrată cu o pudră mult prea deschisă la culoare. Își vopsise cu creionul sprâncenele cam rare iar rezultatul era grotesc.

Pentru Celia, ea era tot draga ei mătușă Tiny, pe care o iubea. Fusese forțată să îmbrace rochia de bumbac adusă de mătușa Tiny de un albastru deschis, cu flori, care o readusese la starea de dinainte de intervenția Nadinei într-un nimeni, o tânără fără stil fără clasă.

Cu toate acestea, Celia purta rochia cu mult curaj și o sfida pe contesă știind că astfel îi face o mare plăcere mătușii.

Deodată, se trezi spunând:

– Nu ți se pare încântătoare rochia, Nadine? Mi-a adus-o mătușa.

– Este încântătoare, zise Nadine privind-o pe Tiny. Apoi se scutură ca de frisoane. Ce femeie înaltă și urâtă! Iar Nat fusese căsătorit cu sora ei! Cum o fi arătat fosta lui soție?

Atunci apăru Geoff cu biletul lui Nat:

„ Îmi pare rău, draga mea, nu mă simt bine și nu vin la masă. Transmite-i salutările mele lui Tiny, o voi vedea mâine."

– Oh, sunt atât de dezamăgită!

– Șeful nu s-a simțit bine toată ziua, zise Geoff.

– Dar ce are? întrebă Tiny Cotland.

Geoff o privi grav.

– Aș vrea să știu, miss Cotland. Are probleme cu inima, dar trăia și muncea...

– Așa a făcut întotdeauna Nat Frayne, zise miss Cotland, amintindu-și de momentele în care Nat intra și ieșea mereu din casă de parcă nu și-ar fi găsit locul niciodată acolo. Era mereu în grabă pe punctul de a face o nouă descoperire, de a inventa ceva, cheltuind mereu banii pe ceva ce nu trebuia.

Biata Mary, cu copil mic, cu bani puțini, lupta cu greutățile vieții, pentru că Nat cheltuia și ultimul ban pe ceva găsit într-un magazin de antichități. Susținea că acel obiect valora dublu și că-l va vinde cu profit într-o zi. Uneori reușea alteori nu.

Numai în America găsise oportunitatea de a-și satisface dorința de afaceri pe picior mare. Tiny nu știuse toată povestea lui Nat o aflase de la Celia. Fusese o poveste fascinantă care dovedise nesansă în dragoste și căsătorie. Iar acum când își regăsise în sfârșit, fiica, era oare prea târziu?

Tiny nu putea să creadă că Nat Frayne era pe moarte.

Celia nu se bucură de cina luată în seara aceea pentru că nu-și dorea decât ca mătușa și tatăl ei să redevină prieteni. Nu suporta să vadă locul lui Nat gol, la masă.

Geoffrey era mai tăcut ca de obicei, iar Nadine nu părea nici ea prea veselă. Doar Philippe întreținea conversația, încercând să se facă plăcut mătușii Tiny, care-l privea circumspectă prin ochelarii ei cu rame groase. Philippe era sigur de sine, sigur de capacitatea sa de a păcăli orice femeie tânără sau bătrână. De fiecare dată, el îi răspundea cu același zâmbet. La sfârșitul cinei, Tiny nu mai știa ce să creadă; dacă acel tânăr frumos chiar o plăcea sau juca un joc foarte abil.

Îl urmărea cu atenție. Părea îndrăgostit de Celia, iar ea știa totul despre sentimentele Celiei; cu toate acestea ceva nu era în regulă.

Ar fi fost mult mai îngrijorată dacă ar fi știut ce este în mintea lui Philippe. Acesta o privea ușor amuzat. Cu fața pudrată ca o stafie și sprâncenele desenate grotesc, era un spectru al groazei, dar trebuia tolerată pentru că era mătușa Celiei și avea mare influență asupra ei. Abia suporta s-o vadă îmbrăcată cu rochia înflorată adusă de mătușă.

Tiny i se adresă contesei:

– Nepoata mea mi-a vorbit mult de dumneavoastră, madame. A spus că sunteți foarte pricepută la rochii, adăugă ea într-o franceză execrabilă.

– Madame la Contesse vorbește o engleză fluentă, mătușă, interveni Celia sesizând privirea plină de oroare a Nadinei.

– Foarte bine, zise Tiny Cotland. Ce zici contesă, de alegerea mea?

– Dumneavoastră i-ați cumpărat-o? întrebă Nadine.

Geoffrey, aflat la capătul opus al mesei asculta conversația cu mare interes. Simțea că între cele două se instaurase deja o stare de animozitate. De aceea consideră că era cazul să intervină.

– Cred că este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o în vara asta, miss Cotland. I se potrivește perfect Celiei.

Philippe exclamă:

– Ei poftim!

– Bine, zise miss Cotland fixând-o pe Nadine; n-am auzit încă opinia contesei. Sunteți considerată o expertă de către nepoata mea.

Nadine căzuse în plasa lui Tiny. Era o femeie prea educată pentru a se manifesta grosolan, dar instinctul ei profesional, opiniile ei de expert erau acum solicitate.

– Nu-mi plac prea mult rochiile de bumbac, miss, de fapt, nu le port niciodată mai ales seara.

– A, am aflat ceva nou! exclamă Tiny.

– Este o problemă de gusturi, precizează Nadine.

– Eu nu văd nici un fel de bun-gust personal în moda dumneavoastră, precizează mătușa Tiny. Femeile sunt ca o turmă de oi, care-și urmează designerii ca o turmă.

Celia izbucni în râs, iar Geoffrey zise:

– Sunt de acord cu remarca mătușii Tiny. Sunt gata să declanșez o campanie pentru individualizarea îmbrăcămintii femeilor. Toate poartă același fel de rochii și coafuri încât ți-e greu să le deosebești.

– Ai lovit exact în punctul cel mai dureros, zise Tiny satisfăcută.

Nadine se simți provocată. Nu-i plăcea deloc această miss Cotland în care, ca și Philippe, simțea un dușman.

– Fiecare cu gusturile sale, conchise ea cu un zâmbet acru, dar majoritatea femeilor bine îmbrăcate din lume preferă să se alăture creatorilor de modă fără a-și pierde desigur individualitatea.

– Poate că poartă alte poșete, bijuterii sau pantofi, dar și acestea sunt cam aceleași, insistă miss Cotland. Ca și oile, repet.

– Nu era la fel și pe vremea dumitale? i-o reteză contesa.

– Când eram de vârsta dumitale, contesă, nu mă interesa moda, purtam uniformă pentru că eram în război.

– A, desigur, zise Nadine cu un aer plictisit. Iar uniforma nu-ți poate da o notă personală.

– Desigur, zise mătușa Tiny, dar dacă mergem mult mai departe pe vremea mamei mele, în epoca edwardiană nu găseai două femei care să semene ca îmbrăcăminte. Marile doamne purtau rochii croite special pentru ele, iar figurile lor

erau așa cum le lăsase Dumnezeu, pe când astăzi nici nu mai știi cu cine vorbești, atât de mascate sunt femeile.

Nadine păru că se amuză.

– Am învățat-o câte ceva despre creme pe draga mea Celia, săpunul și apa sunt de domeniul trecutului, miss Cotland. Iar felul în care arată nepoata dumitale s-a îmbunătățit mult, desigur excepție face în seara asta.

– De ce spui asta, contesă?

– Să mai bem puțin suc de portocale, interveni Celia.

– Madame, crezi că nepoata mea nu arată bine în seara asta din cauza rochiei? insistă Tiny.

Nadine era prinsă la mijloc. Teribilă femeie această englezoaică! Îl privi disperată pe Philippe. Acesta părea că se amuză oarecum de starea dificilă în care se afla contesa, dar nici nu voia să intervină pentru a n-o supăra pe Celia sau pe Tiny.

– Eu nu voi face nici un comentariu în privința rochiei pentru că nu mă pricep. Este plăcută, asta pot să spun. Iar acum permite-ți-mi să vă invit la cazinou.

– Nu-mi plac cazinourile tinere, i-o reteză Tiny. Nu joc.

– Nici nu trebuie s-o faceți, cred că vă amuză doar vederea unei săli de joc.

– Bine să mergem, interveni Celia. După masă voi spune șoferului să ne ducă.

În timp ce se îndreptau spre salonul unde se servea masa Celia îi șopti lui Geoff;

– Ai văzut scânteile dintre Nadine și mătușa Tiny?

„O, Dumnezeule, se gândi el, ce bine ar fi fost ca micuța Celia să nu vina la vila Psyche, mai ales în viața lui. Era îndrăgostit de ea. Celia era întruchiparea a tot ce visase el de

la o femeie. Și pentru c-o iubea mult pe Celia, simțea că trebuie să fie de partea mătușii Tiny. La naiba cu machiajele, cu rochiile sofisticate! Dacă o privea pe Celia nemachiată, cu părul în bătaia brizei, în acea rochie simplă de bumbac, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Dar el nu avea dreptul s-o iubească.

De aceea, se îndepărtă de ea fără un cuvânt. Trebuia să anunțe șoferul să vină cu mașina după cină. Pe când deschidea ușa ,observă cum Philippe Clermont îi luă o clipă mâna în palmele sale Celiei apoi o duse la buze cu un gest curtenitor. Geoff închise repede ușa și-și șterse fruntea cu batista. Numai dacă ar fi fost alt bărbat nu acest Clermont pe care-l disprețuia din tot sufletul! Acest Philippe Clermont un bine cunoscut vânător de zestre. Nepoata lui Nat nu avea bani acum, dar poate lucrurile se schimbau, de ce ar fi lăsat Clermont să-i scape această șansă?

Se decise să nu-i însoțească la cazinou. Avea un nou pacient acasă și trebuia să se ducă imediat la el. Și oricum, nu suporta să-l vadă pe Clermont făcându-i ochi dulci Celiei.

Dar după ce vorbi cu șoferul și puse jos receptorul, valetul lui Nat dădu buzna în camera în care se aflau:

– Domnule, vă rog veniți repede! L-am găsit pe Monsieur întins pe podea.

– Pe podea? repetă Geoff.

– Da, cred că este mort.

– Dumnezeule! exclamă Geoff.

Din hol se auzea glasul vesel al Celiei.

Capitolul 6

Celia nu fusese nicicând mai fericită ca acum, când o avea alături pe mătușa Tiny. Înțelepciunea, forța, judecata sănătoasă ale acestei femei îi erau de mare folos acum. Deodată realiză că îl iubea și pe Nat, pe care avea să-l piardă curând. Orice ar fi făcut în trecut, îl iubea și nu voia să-l piardă.

Mica adunare de la cină începu să se disperseze. Vila se cufundă dintr-o dată în liniște, servitorii începură să meargă pe vârfuri.

Contesa trimise foarte discret după o mașină care s-o ducă acasă pentru că distracția serii, dacă existase, se spulberase. Ar fi putut apela la Philippe s-o conducă, dar acesta nu voia să-l părăsească pe Nat în momentele grele prin care trecea.

Geoffrey telefonase imediat doctorului, care la rândul său sună la Paris după specialistul în tromboze. Profesorul Latour Germain avea să închirieze un avion pentru a se deplasa cât mai repede.

Celia nu făcea nici un efort să ascundă ce simțea pentru Philippe. Stătea cu el pe terasă încordată, ținându-i palma în mâinile ei mici.

– Nu pot crede că unchiul Nat este în stare gravă, continua să spună.

– Trebuie să fii curajoasă, draga mea, o încuraja Philippe, Nat a mai avut crize.

– Dacă este același Nat pe care l-am cunoscut pe vremuri nu va ceda așa ușor, îl secondă miss Cotland.

Și ea era îngrijorată, nu din dragoste pentru cel care nenorocise viața surorii ei și nici pentru că acesta era pe moarte pentru că totul pe acest pământ are un sfârșit. Nu îl invidia pe bietul Nat că trebuia să moară așa. Dar era conștientă că acesta se purtase frumos cu Celia și că între ei se născuse afecțiune. Ar fi fost tragic să se termine atât de repede.

Celia oftă adânc și i se adresă lui Tiny.

– Crezi că are șanse de supraviețuire?

– Nu știu ce boală are, draga mea, dar acel tânăr care-mi place foarte mult, Geoff, mi-a spus c-a mai avut astfel de atacuri și a fost salvat. S-ar putea să treacă și peste acesta.

Sosi și profesorul și examină pacientul.

Nat era într-o stare foarte critică, dar acum inima îi bătea cu mai multă forță în urma unei injecții și mai putea trăi câteva zile. Dar nu prea mult, după părerea acestuia.

– Este conștient? întrebă Celia.

– A fost câteva clipe și a rostit numele Celia.

Celia roși, fără a putea rosti vreun cuvânt.

Profesorul continuă:

– Nu trebuie deranjat acum, dar mai apoi te poți duce la el, nu-i va face rău.

– Sigur că mă voi duce, zise Celia.

Geoffrey care era și el prezent observă că Philippe îi luase mâna în palmele sale pentru a o încuraja. Întoarse privirea ca să nu mai asiste la această demonstrație de dragoste pentru că n-o mai suporta. Nicicând nu fusese mai afectat ca acum când își văzuse șeful zăcând pe jos. Geoff îi era foarte devotat lui Nat. Gândul că acesta putea muri în orice clipă îl îngrozea. Iar faptul că-i vedea pe cei doi exprimându-și deschis sentimentele îl aducea aproape de disperare.

Nu mai putea face nimic. Îl conduse pe profesor la hotelul unde urma să fie cazat, în timp ce celălalt medic rămase alături de Nat.

Pe la miezul nopții Celia o conduse pe mătua Tiny în camera sa.

– Este foarte dureros, mătușă, cred că de data asta nu va mai depăși momentul.

– Da, se pare că trebuie să ne pregătim pentru ce este mai rău, încuviință Tiny.

Celia o privi cu ochii în lacrimi.

– Mătușă, cred că a reieșit foarte clar că eu și Philipe ne iubim.

– Mda, se vedea cu ochiul liber, zise Tiny.

– Mătușă, nu ești de acord cu iubirea noastră?

Tiny își mușcă buzele. Nu avea puterea să-i spună în această noapte grea adevărul, că se simțea legată de acest Clermont. Tiny îl suspecta, împotriva farmecului lui afișat, că încearcă să-i sucească doar pentru bani capul Celiei.

– O, mătușă, îl iubesc mult! zise Celia din nou ștergându-și lacrimile.

Ești doar o copiliță, se gândi Tiny. Dragostea pentru acest fluture ușuratic nu-ți va aduce decât necazuri.

– Nu-ți mai face probleme acum, o încurajă ea; lucrurile se vor rezolva cumva. Calmează-te și du-te la culcare, draga mea.

Celia oftă.

– Mă doare sufletul că nu voi mai apuca să-i spun tatei de Philippe; aș fi vrut să știe.

– Nu pierde speranța, și-ar putea reveni.

Și Tiny se rugă sincer pentru asta. Voia să afle opinia lui Nat în privința posibilei căsătorii a fiicei sale cu Philippe Clermont. Nat era un bărbat cu capul pe umeri și putea să-i dea fiicei sale un sfat bun. De fapt, el fusese cel care ceruse ca fiica sa să i se adreseze cu „ unchiul Nat". Ar fi într-adevăr rău, își spuse ea, dacă Nat ar muri fără să știe ce se întâmpla.

La vila Psyche fu o noapte tensionată. Lumina nu se stinse nici o clipă în camera lui Nat, vegheat de un medic și o asistentă.

La cererea Celiei, Philippe nu se duse acasă, ci își petrecu noaptea în vilă.

Miss Cotland, deși obosită nu închise un ochi, îngrijorată din cauza nepoatei sale.

Nat Frayne se agăță cu disperare de viață, așa cum nu renunțase la nimic de valoare din viața sa. Era un om obosit și dezamăgit, dar acum avea un motiv pentru care să trăiască; își regăsise fiica. Nu voia s-o părăsească tocmai acum când o regăsise. Iar pentru el moartea era un fel de înfrângere și lui nu-i plăcea să fie înfrânt.

Toată casa se bucură a doua zi că Nat supraviețuise acestui atac. Mintea sa triumfase asupra trupului slăbit, pentru moment. Inima lui se încăpățânase să bată. Nu mai avea dureri și putea vorbi cu claritate când profesorul veni să-l vadă dimineața.

– Cât timp mai am, profesore? îl întrebă el.

Latour Guermin, care-i lua pulsul, se uită la tânăra asistentă care îl veghea apoi îi zâmbi miliardarului. Acesta era un luptător și pulsul i se simțea ca atare. Dar erau și alte probleme care făceau cazul lui să fie unul fără speranță.

– Ei, profesore? Vreau adevărul. Nu este nevoie să-mi arunci minciunile voastre ale doctorilor, sunt capabil să primesc adevărul oricât de dur ar fi.

– Domnule Frayne, voi fi sincer cu dumneata. Nu-ți pot spune că prodigioasa dumitale viață este de domeniul trecutului, dar acesta este adevărul.

Nat închise ochii. Se așteptase la această sentință care nu-l sperie. O primi ca și pe celelate lovituri din viața sa cu seninătate.

– Cât?

– Aseară ți-aș fi spus că este o chestiune de ore, dar acum dimineață pulsul îți este satisfăcător. Dar sunt alte simptome care mă fac să cred că este doar o revenire de moment.

– Aș mai putea trăi încă o zi?

– Da, este posibil.

– Bine; în acest caz, spune-i asistentei să ne lase singuri. Vreau să-ți spun ceva. Și vreau să-mi fie adusă fiica.

– Fiica? repetă profesorul uimit.

– Da, Celia, despre care spuneam că-mi este nepoată. Este fiica mea.

– Este o tânără foarte frumoasă.

– Mai multe persoane din casa asta vor fi surprinse când vor afla; o vor face prin intermediul testamentului meu. I-am lăsat ei totul. Fata asta are ceva ce eu n-am avut niciodată și pentru care am invidiat-o.

– Ce, dragul meu?

– Credință. O credință sinceră profundă. Crede în Dumnezeu și toate cele legate de aceste povești care au captat atenția a milioane de fraieri.

Profesorul ridică din sprâncene.

– Poate fiica dumitale are dreptate, monsieur.

– A, ești un bun creștin ceea ce nu se poate spune despre mine, sunt agnostic.

– Fiecare trăiește și moare conform credinței sale.

Profesorul trimise asistenta s-o caute pe Celia care, după câteva clipe, se afla al căpătâiul tatălui ei. Îi luă mâna uscătivă și subțire care semăna mult cu mâna ei. Da, îi semăna în multe privințe. Și se bucura cu toată ființa ei că putea să-i vorbească din nou, că tatăl ei nu murise.

– Îmi pare rău că te-am speriat, începu el.

– Te rog să n-o mai faci niciodată.

– Nu pot promite, numai că data viitoare va fi și ultima.

– Te rog, nu spune asta!

– Draga mea copilă, trebuie să te obișnuiești cu gândul că pot muri în orice clipă. Nu-ți face probleme, abia aștept să ajung în lumea de apoi.

– Nu este ceva cu care să poți glumi.

– Bine, n-o să discutăm în contradictoriu pe teme religioase acum. Mă simt mai bine de când te am aproape, draga mea fiică.

– Și eu mă simt mai bine alături de tine, tată drag.

– Draga mea, mă simt foarte bine când îmi spui astfel. Cu timpul, va afla toată lumea, pentru că ți-am lăsat toată averea mea.

Celia simți că lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

– Este bine să ai bani, dar tu ești mai important, tată.

Nat oftă. Mai existase o femeie în viața lui care considera că el este mai important decât banii... soția pe care o pierduse în mod tragic, iubita lui Marie Therese. Marie avea același farmec, poate aceeași naivitate și ca și Celia era foarte credincioasă.

Ce frumoasă era fiica lui în dimineața asta, îmbrăcată cu o bluză de mătase fără mâneci! Avea o pieptănătură frumoasă, ochii cenușii de culoarea fumului privindu-l pe sub gene grele. Era încântătoare, se gândi Nat, regretând din tot sufletul c-o neglijase atâta vreme.

Nu avusese foarte multe scrupule în viață; dar cu moartea va încerca să se poarte altfel, s-o țină cât mai departe.

Celia privi încăperea în care se afla tatăl său cu gândul că știa foarte puțin despre gusturile acestuia. Era pentru prima oară în dormitorul tatălui ei unde era frumos și multă răcoare. Știa doar că Nat adora frumosul. Îi era desigur greu să lase în urmă tot frumosul pe care-l adunase și crease.

– O, tată, nu-mi place să-ți spun „unchiule Nat", ești tatăl meu și te iubesc atât de mult!

El văzu cum buzele fetei lui începură să tremure, iar inima lui dădu semne bătând mai repede.

– Celia, iubita mea, te rog, fără lacrimi. O să te simți mai fericită după ce tatăl tău se va stinge, dar nu este încă momentul, draga mea. Inima mea bate încă. Mai putem încă să glumim pe seama ei.

– O, desigur, zise ea cu inima strânsă. Deodată, se decise să-i vorbească despre Philippe. Tată, ai vrut să știi bărbatul cu care mă voi căsători. Vreau să afli acum cine este și să-mi spui ce crezi despre el.

Nat o privi curios.

– Te-ai și îndrăgostit, fetița mea.

– Da, tată.

– Nu pot intra în această competiție decât doi bărbați, Philippe și Geoff.

– Nu este Geoff, zise ea cu inima strânsă.

– A, da, trebuie să fie Philippe, el are cheia către inimile tuturor femeilor, chicoti Nat.

Celia roși.

– Nu ești de acord cu relația noastră?

– Cât de departe ați ajuns?

Genele ei fluturară nervos.

– Ne-am mărturisit dragostea. A fost de fapt dragoste la prima vedere. Ce crezi, tată?

– Sunt atașat de tânărul Philippe care a făcut câteva afaceri bune în ultimii doi ani. Și este rudă cu fosta mea soție Marie.

– Să înțeleg că ești de acord?

Se lăsă tăcere. Nat se simțea foarte slăbit și mintea sa nu lucra prea bine în dimineața asta. Ar fi vrut să știe răspunsul corect la întrebarea dragei sale fiice. Nu că n-ar fi avut încredere în Philippe deși acesta nu dusese niciodată lipsa unei companii feminine, știa și de relația lui cu Nadine... Era un francez tipic, cam neserios în dragoste. Cu toate acestea putea deveni un soț bun, de ce nu?

Avea experiență în afacerile pe care le derula Nat și i-ar fi putut continua munca având grijă de micuța lui Celia. Philippe nu avea de unde să știe adevărul, așa că o voia pe Celia doar pentru ea.

– Tată, insistă Celia, dă-ne binecuvântarea.

– Dacă asta te face fericită, draga mea, v-o dau.

Celia își sărută tatăl cu entuziasm.

– O, dragul meu tată, sunt atât de fericită! Vreau să ți-l aduc pe Philippe să-i vorbești. Asta dacă te simți mai bine.

– Puțin mai trziu, draga mea, toate la timpul lor. Aș vrea s-o văd mai întâi pe mătușa ta.

Celia se îndreptă spre ușă, dar Nat o chemă înapoi.

– Celia nu mă deranjează că te logodești imediat cu el, dar n-aș vrea să-i spui nimic despre relația dintre noi, până când...

– Cum spui tu, tată. Dar nu vreau să te mai gândești la boala ta.

– Numai timpul va decide asta.

Celia ezită o clipă văzând că Nat închisese ochii, apoi îl întrebă:

– Nici lui Philippe nu-i pot spune măcar?

– Deocamdată, nu.

– Bine, tată, se supuse Celia.

Se duse s-o aducă pe mătușa Tiny. Nu se mai gândea decât la Philippe în entuziasmul ei tineresc îndrăgostită nebunește de el. Nu se mai confruntase până acum cu moartea cuiva apropiat ei. Și de aceea nu putea crede că tatăl ei era pe moarte.

Celia simțea că plutește, pentru că obținuse binecuvântarea tatălui ei de a se căsători cu Philippe. O găsi pe Tiny și o trimise în camera lui Nat, apoi se duse după Philippe.

El se afla în biroul lui Nat, discutând cu Geoff în fața unor catastife mari. Acești doi bărbați se întâlneau și discutau fără animozități doar când era vorba de afacerile lui Nat. În clipa în care o văzu pe Celia strălucind de fericire, Geoff se întrebă ce se întâmplase, pentru că ar fi trebuit să reacționeze altfel, doar îi murea cineva drag. Sau nu realiza gravitatea situației? Celia îi zâmbi fericită spunându-i:

– Geoff, aș putea discuta câteva clipe singură cu Philippe?

Geoff îngheță.

– Desigur, zise el, apoi părăsi imediat încăperea.

Philippe o privi surprins.

– Draga mea, nu ești deloc afectată?

– Sigur că sunt, dar asta nu mai contează. O, Philippe, iubitule! Se aruncă în brațele lui.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– I-am spus despre noi.

– Cui? Lui Nat?

– Da, i-am spus că ne iubim și este de acord cu dragostea noastră. Și-a dat consimțământul!

Philippe Clermont nu-și ascunse uimirea.

– Mon Dieu! Este adevărat?

– Acum trebuie doar să ne rugăm să se simtă bine, să sperăm că boala lui a fost o alarmă falsă și că ne vom putea logodi curând.

Nu se așteptase ca victoria să apară atât de repede. Crezuse că va avea de așteptat până când Celia va obține acordul lui Nat. Sau poate acest ultim atac al lui Nat grăbise lucrurile?

– Celia, îngerul meu! Asta este cea mai bună veste!

– Nu va mai trebui să ne ascundem de lume, vom spune tuturor că ne iubim! Chiar și Nadinei care sper că nu se va supăra prea tare pentru că am observat că te iubește.

El nu-i răspunse. Nu-i păsa ce va spune restul lumii, doar în privința Nadinei avea unele rețineri. Ea era singura care-l putea suspecta că grăbește logodna cu fiica lui Nat. Era bine că se puteau logodi înainte ca lumea să afle adevărata relație dintre Celia și Nat.

În timpul acesta, Celia se gândea că fericirea ar fi fost deplină dacă ar fi putut să-i spună tot adevărul. Oricum era fericită că Philippe se căsătorea cu ea deși știa că nu are nimic.

***

Miss Cotland se așeză lângă bărbatul pe moarte pe care îl privi cu un amestec de milă și curiozitate.

El îi frânsese inima bietei Mary, sora ei, care fusese frumoasa dar și prostuța familiei. Tiny o protejase și avusese grijă de ea ca și de fiica ei. Trecuse multă vreme de când Nat o părăsise pe Mary, iar acum moartea își întinsese brațul necruțător și spre el. Nat era un om pe moarte. Își aminti cum se certaseră în trecut zâmbetul lui diabolic și disprețuitor. Cu toate acestea își respectaseră convingerile și inteligența.

– Bine ai venit, Tiny, o primi Nat. În alte condiții, n-aș fi fost prea fericit să te revăd, dar lucrurile s-au schimbat. Suntem prea bătrâni să ne mai urâm.

– Nici vorbă! îl contrazise ea. Niciodată un om nu este prea bătrân ca să urască sau să iubească. Nu mai că nu mai are energia necesară.

– Da, asta este festa pe care ți-o joacă trecerea timpului.

– Uite ce este Nat ești bolnav și n-are rost să discutăm în contradictoriu.

El închise ochii și respiră adânc. Figura ca de cal a lui Tiny, total lipsită de feminitate îi trezi multe amintiri, dintr-o viață atât de îndepărtată.

– A trecut mult timp de când ne-am despărțit. Și tu ai făcut un om extraordinar din fiica mea.

– Mă bucur că-ți place.

– Sunt nebun după ea dar se pare că soarta nu mă lasă să mă bucur de ea. Aș fi vrut să fiu mai mult timp cu ea; este o fată pe cinste.

– Iar eu am observat că în scurtul timp în care a stat cu tine a evoluat.

– În bine, sper.

– Dar este aceeași copilă dulce cu toate că acea contesă, cum îi spuneți voi, a influențat-o destul, probabil la cererea ta, pentru a o transforma conform cerințelor noii vieți pe care o va duce.

– Să înțeleg că nu-ți place frumoasa Nadine?

– Poți s-o păstrezi, este o femeie fără conținut, pe care o destest din toată inima.

– Dar de Clermont ce crezi?

– Pe el îl vrei pentru fiica ta?

– Asta înseamnă că știi...

– Știu că Celia îl iubește.

– Acum vor să se căsătorească.

– Și tu ce vrei?

– Nu știu, Tiny, viața asta este un joc. Celia este prea tânără și inocentă și n-aș vrea s-o las să greșească, dar pare îndrăgostită profund de Philippe, mi-a cerut chiar consimțământul.

– Și i l-ai dat?

– Da, pentru că vreau să fie fericită.

– Nu am nimic cu acest bărbat și nu-l cunosc dar pot să spun ce-am simțit la suprafață. Este atrăgător dar nu-mi place caracterul lui. Nu mi-am format o părere, totuși.

– Este un bărbat inteligent, foarte bun în ceea ce face.

– Eu îl percep ca pe un play-boy care nu are cum s-o facă fericită pe Celia. Nu este soțul potrivit pentru o fată cu idealuri.

– Nu știu, zise Nat. Marie Therese îl plăcea. Acum mintea mea nu mai lucrează corect, pentru că sunt îndopat cu multe medicamente, dar ce pot să spun este că niciodată n-am avut vreo problemă cu Philippe, al cărui tată mi-a fost prieten. Celia a intrat într-o familie bună dacă se mărită cu el. Eu o ador ca pe fiica mea, dar ca și alții, ea trebuie să învețe să-și poarte propriile-i bătălii să facă propriile-i greșeli ca și noi ceilalți.

– Eu n-am chef s-o las să se confrunte cu dureri personale dacă i le pot preveni. Și este cam devreme pentru căsătorie, nu se cunosc decât de trei - patru săptămâni.

– Nu știu ce să spun, Tiny. După cum ți-am spus dragostea și căsătoria țin doar de noroc. Celia ar putea fi norocoasă, dar dacă Philippe nu va fi bărbatul potrivit pentru ea ce pot face? Sunt doar un bătrân pe moarte, prea obosit pentru a mai face ceva. Trebuie să veghezi asupra ei după ce mă voi duce. Între timp, să-i lăsăm să se logodească, să vedem ce iese.

– Mie îmi place mai mult tânărul celălalt, care nu are nici nume de aristocrat, nici bani, Geoffrey More.

– Este un om foarte bun, dar între el și Celia nu există sentimente.

– Poate că Celia nu-l iubește, dar în ochii lui am citit că nu-i este indiferentă.

Nat închise ochii din nou, iar respirația lui păru că se înrăutățește.

– Philippe are un singur atu, în ochii mei, murmură el. Nu știe că iubita lui este fiica mea, că are bani.

– Bine, Nat, zise Tiny văzând că acesta abia mai respira. Celia va fi lăsată să facă așa cum vrea iar dacă va greși va trebui să suporte consecințele; eu îi voi fi desigur, alături. Apoi Tiny adăugă cu glas scăzut: Nat, pot face ceva pentru tine?

– Să ai grijă de fiica mea... mai apucă el să zică, apoi chipul lui căpătă o paloare neobișnuită.

Alarmată, Tiny strigă asistenta.

– Cheamă repede doctorul! Unde este oxigenul?

Când sosi medicul era prea târziu, Nat murise.

Nat Frayne acel bărbat inteligent puternic și prosper dar fără credință trecuse foarte repede granița spre moarte. Bietul Nat, se gândi Tiny și fără să vrea ochii i se împăienjeniră. Ieși repede din încăpere să-i dea vestea Celiei.

Aceasta rămase uluită; nu se așteptase ca sfârșitul tatălui ei să vină atât de repede. Se simți foarte puternic afectată cu toate că-și cunoscuse recent tatăl. De fapt, mult timp îl considerase dușman, mai ales în copilărie.

– Dumnezeule! exclamă ea. Apoi își aminti de Philippe și se înseninã. Slavă Domnului că-l am pe el!

– Mda, bombăni Tiny. Se va ocupa de afaceri în locul tatălui tău. Îl ai și pe Geoff, care ar fi mai indicat...

– Slavă Domnului că-l am pe Philippe! repetă Celia.

Tiny încercă să se abțină, să mai spună ceva.

– Philippe este plecat la magazinele tatei, nu știu cum va reacționa când va afla. Dar Geoff unde este?

– Spunea că pleacă nu știu unde, a fost chemat pentru un câine rănit.

– O, mătușă, viața este atât de frumoasă! De ce oamenii și animalele nu pot trăi cât vor?

– Draga mea, trebuie să afli că am avut o discuție apropiată cu Nat înainte de a muri.

– Mă bucur, mătușă. Ți-a spus de mine și de Philippe? Era mulțumit?

– Înclina spre o logodnă prelungită, o informă Tiny.

Celia privi din nou la batista plină de lacrimi pe care o ținea în mână. Simțea tot mai mult nevoia să-i aparțină lui Philippe acum când tatăl ei murise. Dar pentru că urma înmormântarea acestuia nu avea timp pentru fericire personală.

Oricum, în față i se deschidea un viitor fericit. Bietul ei tată dorea să fie fericită și va fi; nu pentru că era bogată ci pentru că avea iubirea lui Philippe.

– Ar fi mai bine să-l sun pe Geoff să vină imediat să ia legătura cu avocații tatei să facă aranjamentele necesare. L-am sunat și pe Philippe dar a plecat de la magazin.

Geoff veni imediat când auzi vestea că Nat a murit. Dar numai după ce porni spre vila Psyche își aminti vorbele Celiei „ tata a murit“. Ce voise să spună? Poate că se exprimase greșit.

O găsi în biroul lui Nat. Stătea cu fața îngropată în mâini.

– Celia!

Ea se întoarse. Geoff văzu că-i curgeau lacrimi pe obraz și fu uimit că era atât de afectată de moartea unchiului ei.

– Nu este teribil, Geoffrey? zise ea.

– Este, te rog să primești condoleanțele mele. Îmi va lipsi nu numai ca șef ci și ca prieten.

– Da, mi-a spus că avea încredere deplină în tine.

Geoff roși și văzându-i chipul brăzdat de lacrimi simți nevoia s-o prindă în brațe s-o consoleze. Desigur putea s-o facă pentru că nu-și anunțase încă logodna cu Clermont. Dar la naiba cu acest Clermont și toate tertipurile lui cu care sucise capul acestei tinere inocente. Geoff ajunsese s-o iubească pe Celia și voia să i-o spună.

– Spune-mi cu ce te pot ajuta, Celia. Știi ce simt pentru tine. De fapt, sunt îndrăgostit de tine. Te-aș cere de soție dacă n-aș ști că iubești pe altcineva. Uite, acum ai aflat adevărul despre mine. Te-am supărat cumva?

– Nu, nici vorbă, Geoff.

– Știu că nu-ți pasă de mine, adăugă el, dar aș vrea să știi că dacă ajungi vreodată într-o situație grea îți voi fi alături.

Celia îl privi cu ochii ei mari. Se simți nefiresc de atrasă de el. Îi arătase acum o față pe care n-o cunoștea; era sensibil, afectuos, apropiat. Cu toate că era teribil de îndrăgostită de Philippe era destul de înțeleaptă să aprecieze o declarație de dragoste.

– Dragul meu, Geoffrey, nu știu ce să spun...

– Am vrut doar să știi ce simt pentru tine, cu toate că nu-ți pasă de mine.

– Nu este adevărat, Geoff. Îmi placi foarte mult și te admir. La fel și mătușa Tiny. Despre tata ce să mai spun?

Era a doua oară că rostea acest cuvânt.

– Unchiul tău, vrei să spui.

– Nu Geoffrey, era tatăl meu. Toată lumea trebuie să afle și uite că tu vei fi primul.

– Era tatăl tău?

Ea începu să-i explice pe scurt despre dorința lui Nat de a ține adevărul departe de ochii lumii.

– Se temea că toți mă vor cere de nevastă pentru bani, încheie ea cu tristețe.

– Clermont știe?

– Nu.

Fără să vrea, Geoff începu să se întrebe dacă nu cumva francezul aflase, fiind de mult timp angajatul lui Nat despre această fiică a lui. Îl cunoștea prea bine pe francez pentru a-și închipui că poate fi îndrăgostit de această fată simplă nesofisticată care nu era genul de femeie care să-l atragă. Era un afemeiat notoriu, dar prefera genul de femei senzuale, tipul Nadinei de Sachelles. De ce oare se hotărâse francezul asupra ei dacă nu pentru bani?

– Oricum, îmi pare bine că ți-am spus ce simt pentru tine înainte de a afla că ești moștenitoarea lui Nat.

Mătușa Tiny nu se înșelase în privința lui Geoff, se gândi Celia. Întinse o mână spre el.

– Îți mulțumesc, Geoff, zise ea privindu-l cu frumoșii ei ochi. Mulțumesc pentru vorbele tale. Oricum nu mi-aș fi închipuit vreodată că ai putea cere o femeie de soție pentru banii ei.

În clipa aceea, Clermont năvăli în încăpere. Geoffrey păli și ieși.

Capitolul 7

Trecuse deja o lună de când Nathaniel Frayne fusese înmormântat în cimitirul englez din Monte Carlo. În acest timp , Celia intră forțat în viață, lăsând în urmă exuberanța, voioșia, modul facil de abordare a vieții. Totul se schimbase pentru ea. Renunțase la orice speranță că viața ei acum când era moștenitoarea lui Nat va fi una ușoară. Nici măcar prezența mătușii Tiny nu-i era de prea mult ajutor.

Acum toată lumea aflase despre adevărata ei identitate, iar ziarele locale contribuiseră din plin la răspândirea știrii. Se trezise într-o dimineață cu vestea publicată în toată presa. Desigur, reporterii încercară să ia legătura cu ea. Presa engleză făcu același lucru. Bine cunoscutul miliardar Frayne își redescoperise fiica din prima casătorie și murise imediat lăsându-i întreaga sa avere.

Celia deveni centrul atenției. Începură să-i sosească scrisori de la prietenii lui Nat din toată lumea.

După o lună de la moartea tatălui, Celia anunță logodna ei cu Philippe Clermont, lucru care se adăugă la interesul deja existent. Ziarele îi publicară fotografia la brațul lui Philippe.

„Fiica miliardarului Nat Frayne și logodnicul ei, nepotul ultimului duce de Fragonard, unul din directorii concernului Frayne et Cie."

Urma desigur, un articol în care scriau că Philippe se îndrăgostise de Celia pe când nu știa că este fiica lui Frayne. Publicitatea făcută în jurul ei o alarmă pe Celia, dar avându-l alături pe Philippe reuși să treacă peste acest prag. Erau amândoi fericiți cu toate că nu se putea spune același lucru și despre Tiny.

Intuiția ei continua s-o oprească să se bucure de fericirea nepoatei sale; orice ar fi făcut Philippe nu-i era pe plac. Nici măcar acel inel splendid cu smaralde, moștenire de familie pe care i-l dărui Celiei, n-o impresionă pe mătușa Tiny.

Cu toate acestea Celia credea în dragostea lui Philippe.

– Dragul meu Philippe, nu poate fi unul din acei vânători de zestre de care se temea tata, mătușă.

Tiny o asculta și continua s-o atenționeze că tatăl ei insistase să aibă o logodnă mai lungă.

Desigur, Philippe obiecta față de această condiție.

– Este atât de îndrăgostit de mine, mătușă, spunea Celia, că nu poate aștepta. Vrea să ne căsătorim imediat.

– Totul s-a petrecut atât de repede, draga mea; trebuie să respecți voința tatălui tău, care este și a mea desigur.

– Ne iubim atât de mult, mătușă!

– Nu mi-au plăcut niciodată nunțile făcute în pripă, bodogănea Tiny.

Dar mai era cineva căreia ideea îi displăcea și mai mult: contesa de Sachelles. Primise cel mai mare șoc la moartea lui Nat când aflase că nepoata lui era de fapt fiică, și că se mărita cu Philippe.

Desigur, fu invitată la celebrarea logodnei dar nu veni; își pierduse iubitul cel chipeș în fața unei fetițe lipsite de personalitate, de rafinament. I se păru atunci că pierduse totul.

Nadine se dusese într-o seară la apartamentul lui Philippe, amenințându-l. Dar acesta era prea stăpân pe situație pentru a mai putea fi intimidat. Nu reacționă nici când Nadine amenință să dea în vileag legătura lor.

Pe lângă faptul că se căsătorea cu o moștenitoare foarte bogată, Nat îi lăsase și lui ceva bani ca și acțiuni la concernul la care era director. O privi ironic pe Nadine.

– Cred că nu vrei să renunți la mine acum pentru că ai aflat că am bani, pe lângă averea nevestei.

– Ești un diavol lipsit de inimă! îi reproșase Nadine, cu ochii înlăcrimați.

– Știi ce, draga mea? M-am săturat de toate moftur ile și capriciile tale! Parcă tu erai cea care venea în acest apartament numai pentru a face dragoste, iar când îți vorbeam de căsătorie refuzai sistematic. De ce nu te concentrezi asupra lui Geoff More? Desigur te poți amuza cu el. Este îndrăgostit de Celia care nu-i acordă nici o atenție și curând nu va mai lucra la Frayne et Cie. Va cădea imediat în brațele tale deschise larg.

Nadine îl privi furioasă pe siguranța cu care-i vorbea. Deodată se gândi să profite de faptul că se potriviseră foarte

bine ca amanți. Nu se căsătoriseră pentru că nici unul nu-și putea permite acest lucru, dar Philippe fusese cel mai grozav amant al ei.

– O să-i spun țărăncuței că ești amantul meu! îl amenință ea.

– Știe deja, dar n-o interesează, trecutul îmi aparține. Îți sugerez să nu încerci să dezvălui aspectele sordide ale relației noastre, vei sfârși prin a te umili degeaba.

– Ești un prost! Tu și cu ea nu veți avea niciodată o astfel de relație! Te vei plictisi de moarte înainte de luna de miere!

El ridică din umeri, privind-o amuzat.

– Poate mă voi plictisi de ea dar nu și de felul în care semnează cecurile. De ce să nu ajungă banii la mine? De fapt, sunt rudă cu Nat prin căsătorie.

– Ai știut! șuieră Nadine, ai știut că este fiica lui!

– Dovedește dacă poți!

– O voi face! Voi găsi o cale să-i arăt proastei c-o iei doar pentru bani!

Philippe o privi lung. Nadine era o femeie foarte frumoasă. O plăcea încă. Nu-i venea să creadă că ochii aceia mari, frumoși, exprimau dragoste față de el că această femeie minunată era geloasă. Își aminti de câte ori îl refuzase înainte și pufni în râs. Era păcat să nu profite de starea de tulburare în care se afla contesa Nadine.

– Ai cei mai frumoși ochi din lume, draga mea, îi spuse el apropiindu-se, apoi lăsându-i rochia încet de pe umărul pe care îl sărută.

Ea se topi imediat. În clipa următoare, se sărutau cu foc.

– Ești o femeie extraordinară, Nadine, și nu mă deranjează să recunosc că micuța de la vila Psyche mă cam plictisește. Dar te asigur că intenționez să mă însor cu ea. Cu toate acestea, nu

văd de ce noi doi n-am continua să ne întâlnim, cu condiția să renunți la gelozia asta stupidă și la convingerea că am știut secretul lui Nat. Voi avea foarte mulți bani de cheltuit în viitor, de ce să nu continuăm relația?

Nadine nu-i mai răspunse ci îl sărută cu pasiune. Prin aceste sărutări, era ca și cum i-ar fi sfidat pe Celia și Geoff. Philippe o mai dorea, de ce să nu profite de asta?

După vreo două ore Philippe o conducea pe Nadine spre mașina aflată în fața casei lui.

Dar un bărbat care se afla în preajmă cu doi câini la plimbare recunoscu mașina contesei. Geoff îngrijise toată noaptea un câine care, din nefericire murise. Era foarte deprimat. Îi lipsea Nat și era îngrijorat de felul în care decurgeau lucrurile la vilă. Neputând să doarmă, scosese la plimbare doi dintre câinii săi. Îi era tot mai greu să asiste zilnic la manifestările de dragoste dintre Celia și Philippe. Casa lui nu era departe de cea a lui Philippe. Văzuse atunci Renault-ul contesei, iar după câteva minute silueta acesteia îmbrăcată într-o rochie albă fără mâneci, urmată de Philippe Clermont, care o sărută lung la despărțire.

Geoff simți un dispreț imens față de cei doi. Așadar astfel stăteau lucrurile. Iar Clermont voia să urgenteze căsătoria cu Celia!

Își aminti figura ei inocentă, farmecul ei natural și se înfioră. Dumnezeule cum putea s-o ajute împotriva voinței ei?

Dimineața când ajunse la vila Psyche, era într-o stare foarte proastă și abia se putea concentra asupra muncii sale.

Miss Cotland îl găsi în birou. Venise să caute niște hârtie de scris pentru Celia care începuse să răspundă tuturor celor care o felicitau după ce văzuseră anunțul logodnei ei în ziare.

Tiny îl privi curioasă pe Geoff; tânărul lăsa să se vadă că este foarte nefericit. Inima ei se strânse la vederea lui. Geoff

avea multe pe cap, iar Clermont nu-l ajuta cu nimic pretextând că era ocupat să cumpere și să vândă obiectele de artă ale lui Nat și nu avea timp. Geoff avea și două secretare ca și avocații atât englezi cât și francezi, care se ocupau de taxe și impozite. Afacerile lui Nat se desfășurau pe scară mare. Aparent Celia Frayne le conducea, dar în fapt nu știa mai nimic din ceea ce se făcea.

– Nu arăți prea bine astăzi, Geoff, remarcă Tiny care se împrietenise cu el.

– Mă simt cumplit, miss Cotland, mărturisi el.

– S-a întâmplat ceva?

– Da.

– Poți să spui?

Geoff zâmbi amar.

– Nu, este o problemă personală pe care aș prefera s-o țin pentru mine.

– Îmi pare rău.

Geoff o privi cu regret pe această mătușă care avea o nepoată atât de bună și frumoasă. O aprecia pe miss Cotland, iar dacă n-ar fi fost ea la vilă și-ar fi făcut și mai multe probleme pentru Celia. După o clipă zise:

– Nu cred că voi mai lucra mult timp aici, miss Cotland.

– Ce se întâmplă, Geoff? De ce spui asta? îl întrebă Tiny îngrijorată.

Înțelegea că se petrecuse ceva care-l afectase serios pe asistentul personal al lui Nat, dar nu se așteptase ca acesta să părăsească vila Psyche. Era un om devotat de încredere de ale cărui servicii Celia va avea nevoie. Era conștientă desigur c-o iubea pe nepoata ei și poate îi era greu să mai lucreze aici după căsătoria Celiei cu Philippe.

Miss Cotland oftă. Păcat că viața asta atât de frumoasă scotea în calea ei atâtea încurcături! Celia care cu câtva timp

în urmă fusese o dactilografă fără un ban ajunsese într-o situație incredibilă. Cu toate acestea era ceva ce miss Cotland considera de rău augur; nu știa prea bine ce era dar simțea răul plutind în aer. Și Geoff simțea la fel.

Tiny fusese întotdeuna un om foarte hotărât care spunea lucrurilor pe nume, dar de data asta se temea să nu spună ce crede pentru a nu spune ceva greșit. Își spunea uneori că era viața Celiei și alegerea ei că nu trebuia să se amestece. Dar pe măsură ce-l cunoștea mai bine pe Geoff își dorea ca nepoata ei să se fi îndrăgostit de el.

Era o zi frumoasă. Deși vara se sfârșise, soarele strălucea vesel pe cer. Tiny trecu în revistă colecția de cărți rare a lui Nat și văzu tabloul lui aflat deasupra șemineului. Ce păcat că murise atât de tânăr că nu mai putea s-o ajute pe Celia! Erau prea mulți bani în joc și asta putea duce la multe necazuri. Deodată, îi spuse lui Geoff:

– Dorința lui Nat a fost să te ocupi ca și până acum de afacerile Celiei, parcă....

– Testamentul a fost încheiat înainte să știe că ea se va mărita cu Clermont. Când va deveni soțul ei el va dori să se ocupe de totul.

– Dar deocamdată nu sunt căsătoriți, ripostă miss Cotland.

Observă că Geoff păli din nou și se concentră asupra unor hârtii de pe birou pentru ca ea să nu vadă cât era de tulburat.

Pentru Tiny era surprinzător să observe cum se transformase Celia de când, cu câteva luni în urmă, ajunsese aici la Monte Carlo. Numai când îi văzuse pe cei doi față în față realizase Tiny cât de mult semănau. Celia avea voință, discernământ și se maturiza cu fiecare zi care trecea– dovedea multă judecată în orice altceva în afară de Philippe.

Aborda noua ei situație cu bun-simț și nu renunțase la atribuțiile ei de tot. Se ocupa de vila Psyche invita lumea în continuare. Știind cât de mult îi displace Nadine, Tiny își închipui c-o va evita, dar nu se întâmplă așa.

– Cred că aș fi meschină dacă m-aș folosi de noua mea poziție pentru a o îndepărta pe Nadine de acest loc. Ea a avut de fapt un rol importat tranformându-mă în femeia atât de elegantă care sunt astăzi. Și este o bună prietenă a lui Philippe.

Bună prietenă! exclamase miss Cotland care-l numea pe Philippe: Don Juan Clermont.

Gândindu-se la testamentul lui Nat, Tiny își aminti că acesta lăsase cincii mi de lire și una din mașinile sale lui Geoff.

– Ce fac mici tăi pacienți, Geoff? îl întrebă ea pentru a-l face să vorbească de ceva plăcut pentru el.

– Acum am un sigur câine bolnav, ceilalți își așteaptă stăpânii.

– Asta mă face să insist în numele Celiei să-i aduci acel câine numit Gigi.

Geoffrey își mușcă buzele.

– Cred că domnului Clermont nu-i va plăcea...

– Celia vrea câinele pentru ea nu pentru domnul Clermont.

Geofrey o privi lung.

– Când se căsătoresc, miss Cotland?

– Nu știu, Geoff. Ea spune că foarte curând, dar eu insist să respecte voința lui Nat, să se mai gândească.

– Mai are îndoieli?

– În privința sentimentelor ei, nu, dar nu poate nesocoti dorința lui Nat. Philippe o grăbește oricum.

Geoffrey revăzu cu ochii minții scena în care Philippe o conducea pe Nadine la ora cinci dimineața.

– La naiba! exclamă el, la naiba!

În clipa aceea se deschise ușa și-și făcu apariția Clermont.

Miss Cotland îl privi peste ramele ochelarilor. Era un bărbat frumos, fără îndoială, cu asta îi furase mințile Celiei. Era ca o statuie grecească, înalt, cu ten măsliniu, ochii migdalați, îmbrăcat foarte elegent cu pantaloni negri de mătase cămașa albă tot de mătase și eșarfă neagră....

Philippe veni direct la ea și-i sărută mâna cu prefăcută afecțiune.

– Bonjour, ma chere tante.

– Bună dimineața, Philippe, răspunse ea.

– Unde este încântătoarea dumitale nepoată?

– Scrie niște scrisori, n-o întrerupe.

– Dragă mătușă, o voi întrerupe pentru că este o zi prea frumoasă și vreau să înotăm puțin; vino cu noi.

Privindu-l Tiny înțelese că era un bărbat căruia nu puteai să-i reziști.

– Rezolvă alte probleme și mai las-o o oră pe Celia să termine corespondența.

– Fac orice pentru a-ți fi pe plac, mătușă, zise el bine dispus.

În clipa aceea îl zări pe Geoff aflat în partea opusă a încăperii. Expresia feței lui se schimbă. Deveni chiar urâtă, după cum văzu Tiny.

– Am ceva de rezolvat cu Geoff, își aminti el.

Miss Cotland îi lăsă singuri pe cei doi.

Până acum discuțiile purtate de cei doi se rezumaseră strict la afaceri. Geoff își închipui că va fi la fel și acum. Dar constată că domnul Clermont deveni foarte puțin plăcut imediat ce Tiny închise ușa. Tonul lui se schimbă imediat. Se așeză la biroul lui Nat și-și privi cu superioritate colegul.

– Ei bine, dragul meu Geoff, te-ai înconjurat de dosare în dimineața asta... zise el trecând în revistă tot ce se afla pe biroul lui Nat. Deși nu știu dacă este cazul să treci prin toate astea...

– A fost chiar foarte necesar, sublinie Geoff.

– Te-ai autoinstaurat șef zilele astea, constată Phlippe.

Geoff roși. Era mai mult ca oricând conștient de faptul că Philippe nu-l înghițea deloc.

– Cât a trăit Nat, i-am fost asistent personal. Știu toate afacerile lui și m-a însărcinat să rezolv toate probleme astea după moartea lui. Cu multele lui afaceri asta nu se poate face într-o zi sau două.

– Dar ai alte două secretare.

– Au fost ocupate cu materialele de la evaluări și cu cărțile și cataloagle de artă pe care Nat le-a donat muzeelor și universităților. Totul trebuie găsit, catalogat și împachetat.

Copleșit momentan de mulțimea de informații oferite de Geoff, Philippe își mușcă buzele așa cum făcea când era în încurcătură și continuă să-l examineze pe Geoff. Nu-l plăcuse niciodată. Fusese gelos pe afecțiunea arătată de Nat acestui individ, ca să nu mai vorbim de dorința nedisimulată a Nadinei de a-l avea... Nu-l mai voia în această casă, mai ales în preajma Celiei. Nu că ar fi fost nesigur de sentimentele acesteia, dar îi displăcea că îi arăta multă prietenie și avea o părere foarte bună despre el.

Philippe spuse:

– Ai fost confidentul lui Nat atâția ani, mă întreb de ce nu ți-a spus că viitoarea mea soție este fiica lui?

– Nu mi-a făcut astfel de confidențe. Dar ție?

– Nu, nici mie răspunse Philippe foarte prompt. Dar Geoff îi surprinse privirea alunecând spre sertarul care conținea

scrisoarea pe care o citise referitor la Celia. Mă întreb ce s-a întâmplat cu cheia pe care Nat o purta întotdeauna cu el, cea de la biroul său privat.

– Era pe masă împreună cu ceasul și portmoneul în care avea fotografia soției sale, răspunse Geoff. Le-am predat domnului Wentworth, avocatul englez. El mi le-a returnat mai apoi.

– Nu era cazul să i le dea Celiei?

– I le voi da, dar Wentworth mi-a spus să sortez documentele personale ale lui Nat și apoi să i-o înmânez Celiei.

– Și? Ai făcut-o?

– Nu. Nu am curiozități în ceea ce-l privește pe Nat, dacă asta insinuezi. Eu mă ocup acum de actele care necesită o rezolvare imediată.

– Admir perspicacitatea ta, dar cred că ți-ai cam depășit atribuțiile.

Geoffrey roși de furie.

– Mi-ai putea explica afirmația ta?

O, cât și-ar fi dorit Geoff ca Nat să nu fi murit! Era un lucru s-o iubească fără speranță pe fiica lui, dar s-o lase să se mărite cu acest francez care nu era altceva decât un aventurier și un vânător de zestre!

– Cred că vrei să faci exces de autoritate, Philippe; nu ești șeful meu. Știu prea bine ce am de făcut și voi îndeplini ordinele date de Nat înainte de a muri.

Philippe roși și el și-i evită privirea.

– Cred că ar trebui să te gândești mai bine care sunt pozițiile noastre.

– Care este poziția mea după părerea ta?

– Ești un simplu angajat, iar Nat ar fi devenit socrul meu dacă n-ar fi murit. Oricum, eram rude prin fosta lui soție. Iar faptul că voi fi curând soțul Celiei îmi dă mai multe prerogative de care mă voi folosi...

Geoffrey simți o senzație ciudată, de silă, la vederea acestui individ dar realiză că trebuia să se controleze. Era un bărbat foarte pașnic, dar de data asta simțea ca niciodată dorința de a-l pocni pe acest individ. Și l-ar fi învins dacă ar fi fost o luptă dreaptă. Philippe arăta grozav dar nu era un bărbat puternic. Geoff ducea o viață regulată și boxase mulți ani în școală. I-ar fi stâlcit cu cea mai mare plăcere mutra acestui francez încrezut, dar preferă să n-o facă.

– Cel puțin acum este bine că știm ce credem unul despre celălalt.

– Exact. Și de aceea scrie-ți demisia imediat. Lasă afacerile lui Nat pe mâna mea.

– Asta va decide doar Celia.

– N-o amesteca pe Celia în asta, zise francezul.

– Cu tot regretul, cred că va trebui să se implice. Până devine soția ta, este șefa mea și demisia mea va fi doar alegerea ei.

– Să nu crezi că n-am observat că ești îndrăgostit de ea! strigă Philippe. Nu vei reuși nimic, deși îi dai târcoale ca buldogii tăi.

De data asta Geoffrey își pierdu controlul. Făcu un pas spre francez cu pumnul strâns dar văzu figura acestuia schimonosită de teamă și auzi glasul lui pițigăiat:

– Pleacă de aici! Te reclam pentru lovire....

Philippe nu se așteptase la violență din partea lui Geoff și nu avea chef să se lupte cu el conștient că nu făcea față.

În clipa aceea, auziră glasul Celiei:

– Ei, voi, cei doi oameni de afaceri, pot intra?

Capitolul 8

Celia intră cu zâmbetul pe buze în biroul tatălui ei; era îndrăgostită, afară era o zi splendidă și urma să practice sportul ei preferat, înotul.

Scrisese mai multe scrisori unor oameni la care nu avusese timp să se gândească în ultimul timp. Fosta lor servitoare doamna Mumford, care se spetea pentru familia ei, și colega ei, Joanna Page. Amândouă aveau nevoie de ajutor.

Celia mulțumi încă o dată pentru norocul de a fi fiica tatălui ei.

Îl adora pe Philippe. Degeaba o atenționa mătușa Tiny că dă dovadă de slăbiciune în fața lui pentru că era și ea conștientă de acest lucru. Câteodată îi era chiar teamă de această dragoste. Când era cu el nu mai era ea însăși. Nu va avea o relație liniștită și fericită cu Philippe care era foarte experimentat în privința femeilor. El o făcuse conștientă că sexul este un element important al vieții lui. Mângâierile lui,

sărutările lui experimentate o lăsau fără respirație, simțea că se îneacă alteori. Era ca și cum ar fi înotat într-o apă foarte adâncă din care nu mai putea ieși.

Obișnuia să se depărteze de el și să-i spună:

– Te rog să nu mă mai săruți!

El obișnuia s-o necăjească:

– Ești ca o școlăriță! O școlărița care nu știe ce este viața!

Celia știa că nu era chiar așa. Nu mai era de mult școlăriță. Era ca orice tânără de vârsta ei conștientă de senzualitatea relației dintre ea și Philippe, și cu toate astea nu voia să-și piardă capul. Voia să aștepte să devină soția lui Philippe. Deși el nu spusese nimic în acest sens, simțise că era o idee care-l cam plictisea. Nu avea cu cine să discute aceste probleme; cu mătușa Tiny, confidenta ei, n-o putea face.

Cu o seară înainte el o dusese la cazinou să joace chemin de fer, care ei i se păru amuzat, dar nu peste măsură așa cum îl considera Philippe. Ea încă nu se obișnuise cu ideea că este o femeie bogată așa că nu suporta să-și vadă logodnicul mizând pe sume foarte mari, pierzând totul și împrumutând de la ea.

– Îți voi înapoia totul mâine dimineață iubito spusese el, dar n-o făcuse. Probabil sperase că ea va auita. Celia considera asta o datorie de onoare pe care el trebuia să i-o înapoieze.

Dar când se întorseseră la vila Psyche puseseră muzică la gramofon și dansaseră o oră întreagă, timp în care el o strânsese în brațe șoptindu-i numele.

Ea își încolăcise brațele de gâtul lui, iar Philippe îi mărturisise că-l face să-și piardă mințile, că o dorește foarte mult.

Celia îl mai domoli invitându-l să plece acasă pentru că era ora patru dimineața.

El se îmbufnase.

– Nu cred că mă iubești, Celia, zise el aprinzându-și o țigară.

Celia gândea că pasiunea este ceva teribil dar și foarte frumos. Nu putea totuși face ce voia el. Nu trebuia.

– Și eu te iubesc cu pasiune, zise ea, îngenunchind să adune mărgelele de turcoaz care i se rupseseră de la gât. Avea lacrimi în ochi. Uneori se simțea cuprinsă de panică pentru că i se întâmplaseră prea multe într-un timp mult prea scurt. Își găsise tatăl apoi îl pierduse. Devenise miliardară. Aflase dragostea și-și găsise soțul printre tinerii de pe Riviera. Dar nimic din astea nu putea schimba ce era ea în realitate, o fată obișnuită să ducă o viață simplă cu mătușa ei Tiny în acel apartament din Battersea.

– Philippe, te iubesc mult, dar te rog, înțelege. Poate că sunt diferită de alte tinere poate îți par o provincială. Te rog să mă ierți, lucrurile vor sta altfel când vom fi căsătoriți.

Philipe îngenunchease alături de ea, apoi îi luase mâna și i-o sărutase:

– Eu sunt cel care trebuie să primească o mustrare pentru că-mi las inima s-o ia razna din cauza frumuseții tale, iubito. Îmi placi așa cum ești pentru că sunt sătul de femeile mult prea experimentate în ale dragostei, care mai și ajung să caște în timp ce fac dragoste... nu mă mai lăsa să te supăr vreodată, iubito, n-aș suporta să te pierd!

După ce el plecă, Celia simți că-l iubea mai mult ca niciodată.

A doua zi primi un superb buchet de trandafiri albi, trimiși de la Bruxelles cu un bilet.

„Te iubesc. Te rog, iartă-mă pentru seara trecută și promite-mi că te vei mărita cu mine în septembrie. Abia aștept să te duc în luna de miere în jurul lumii, să fim doar noi doi.“

Desigur ea adoră trandafirii și mesajul, dar mătușa Tiny continua să pledeze pentru sfârșitul anului.

– Ascultă-mă, draga mea, mai lasă să treacă puțin timp, până ce se termină toate problemele legale și de afaceri pentru ca să poți pleca liniștită.

Când îi repetă vorbele lui Tiny, Philippe izbucni din nou:

– Mătușa ta nu vrea să ne vadă căsătoriți mai repede! Este geloasă că ea a rămas nemăritată. Nu vrea să te piardă, știe că după căsătorie se va întoarce în Anglia și nu te va mai supraveghea.

Vorbele lui o alarmară.

– Este foarte urât ce spui, Philippe, și nici pe jumătate adevărat. Nu este numai gândirea mătușii; și eu simt la fel. Trebuie să mă conving că sunt femeia ideală pentru tine dragul meu, n-aș vrea să ajungi să mă consideri plictisitoare, să-mi spui că n-ar fi trebuit să ne căsătorim...

Simțise nevoia să-i spună că nu-i plăcuse ce spusese la adresa mătușii Tiny. Trebuia să fie foarte cinstită cu el, așa era ea. Nu era genul de fată pe care nici măcar un bărbat ca Philippe s-o poată întoarce pe deget. Trebuia să-și păstreze oarecare independență.

Philippe nu se aștepta la acest rezultat. O privi disperat.

– Cred că merit aceste vorbe. Cauza este că te iubesc prea mult și sunt prea nerăbdător. Ai dreptate trebuie să ne cunoaștem mai bine, dar eu sunt un spirit latin și nu mai pot aștepta atât de mult să ne căsătorim. Dar dacă nu mă vei mai iubi Celia, și mă vei părăsi, nu voi supraviețui.

– Nu trebuie să spui asta, Philippe.

– Asta simt! Înțeleg că nu-ți place să fiu posesiv, poate că asta te și face extrem de atrăgătoare. Toate femeile vor să fie

posedate, dar tu îți păstrezi integritatea. Este fascinant dar și înfricoșător. Nu-ți voi mai cere niciodată să grăbim nunta, îți jur. Voi aștepta până va veni ziua, numai să continui să mă iubești!

Fusese o declarație exagerată mai mult decât emoțională dar apelă la vanitatea Celiei, care se convinse că Philippe o iubea. Îl dorea și ea la fel de mult. Diferența dintre ei era doar modul de abordare a problemei.

Era chiar pe punctul de a stabili data căsătoriei pe 1 decembrie ziua lui de naștere. Va fi o nuntă fastuoasă și chiar voia să-i comunice mătușii planul ei. Cu toate că-și iubea atât de mult mătușa Celia nu înțelegea de ce aceasta se opunea căsătoriei cu Philippe.

Dimineața când se trezi, Celia, care nu putea ține prea mult supărare, se simți foarte bine și optimistă. De fapt, ce motive avea să fie deprimată? Totul era minunat, inclusiv Philippe!

Dar când intră în biroul tatălui ei, buna dispoziție îi pieri numaidecât. Philippe nu arăta prea bine, iar Geoff era și el furios. Acel vesel bună dimineața îi pieri pe buze Celiei.

– Ce s-a întâmplat aici? Nu-mi place cum arăți!

Philippe își șterse fruntea cu dosul palmei, apoi încercă să zâmbească.

– Ai picat la timp, să oprești o scenă urâtă, Celia.

Celia se uită de la unul la altul. Ea avea într-o poșetă de plajă, costumul de baie, ochelarii. Nu se machiase, își aplicase doar rujul de buze.

– Vreți să-mi spuneți ce se întâmplă aici? insistă ea.

– Geoff încerca să-mi demonstreze că nu este tânărul civilizat cu care ne-am obișnuit și a vrut să mă lovească. A fost foarte violent dimineața asta.

Celia roși.

– Ce tot spui, Philippe?

– Întreabă-l! zise Philippe și părăsi încăperea.

Rămasă singură cu asistentul tatălui ei, Celia îl privi nedumerită:

– Ce sunt toate astea, Geoff? Chiar voiai să-l lovești pe viitorul meu soț?

– Îmi pare rău, Celia, dar mă tem că așa urma să se întâmple.

– Dumnezeule! exclamă ea. Din ce motive?

– Nu ți le pot spune.

– Acum când lucrurile au cam scăpat de sub control cred că ești conștient că trebuie să aflu.

– Am avut un schimb de cuvinte și... mi-am pierdut cumpătul, asta este tot.

Celia îl privea nedumerită.

– Geoff tu nu ești genul de om care să-și piardă cumpătul! Cu ce te-a provocat?

– Nu-ți pot explica! S-au petrecut mai multe lucruri care au dus la asta. Desigur știu că urmează să te măriți cu el și că el nu mă poate suferi. Cu cât părăsesc mai repede acest loc, cu atât mai bine. Înainte de a exploda, Philippe mi-a spus că nu mai sunt dorit aici, iar eu i-am răspuns că Nat mi-a cerut să rezolv niște lucruri după moartea lui. Odată rezolvate voi pleca desigur. Sau este mai bine să las totul baltă și să plec.

– Geoffrey, de ce să pleci?

– Pentru că așa mi-a cerut viitorul tău soț!

Celia roși, se așeză pe marginea biroului și începu să bată nervoasă cu degetele în tăblia acestuia.

– Geoffrey nu mi-am imaginat că tu și Philippe nu vă înțelegeți dar nici așa... sunteți genuri foarte opuse dar

Philippe nu are nici un drept să-ți ceară să pleci! Este ridicol! Ai fost asistentul personal al tatălui meu, iar acum ești al meu. Philippe nu are nici o calitate să-ți spună asta!

– Nu-ți face probleme, Celia, pot să-mi port singur de grijă!

– Vrei să spui că vei pleca?

– Cred că este foarte neplăcut pentru toată lumea; cel mai bine este să plec.

– Nu poți pleca, Geoff, acum când tata a murit pe neașteptate și a lăsat multe lucruri neclare. Chiar ieri mi-ai spus că n-ai trecut nici prin jumătate din actele lui!

– Da, mai sunt multe de făcut, dar...

– Atunci, cum te gândești să pleci?

Geoff o privi lung.

– Draga mea, acesta este un ordin de a rămâne?

Celia îl privea cu ochii ei cenușii care acum semănau foarte bine cu ai lui Nat.

– Geoff, nu mai insista cu plecarea, nu te las să pleci și-i voi spune asta lui Philippe, zise ea nervoasă îndreptându-se spre ușă.

Geoff, deși măgulit de reacția ei, se repezi după ea.

– Te rog, Celia...

– Nu voi lăsa lucrurile așa... zise ea aruncând scântei din priviri. N-am de gând să te pierd dintr-o ceartă ridicolă cu Philippe. Philippe! strigă ea. Philippe!

Geoffrey nu se mai simțise niciodată atât de penibil. Ce frumoasă era Celia chiar și așa furioasă! Și cum îi luase apărarea!

Poate că fusese mai bine că Philippe plecase lăsându-i un mesaj că va reveni după jumătate de oră. Celia reveni în birou, roșie la față.

– Cred că și el s-a dus să se calmeze.

Geoff se gândea: numai dacă ar știi fata asta frumoasă cum este francezul în realitate! O numai dacă aș putea face ceva ca să nu se mai mărite cu el, aș putea apoi să dispar dintr-o dată, să nu mai audă nimic despre mine!

– Geoff, voi discuta cu Philippe când o să apară, dar îți spun de acum că aici eu iau decizii. El poate să facă ce vrea cu personalul din Cannes, dar de casa asta mă ocup eu și ca atare refuz să-ți accept demisia.

– Mă bucur că mă apreciezi, Celia; dar cred că nu ți-am explicat încă de ce eram pe cale să-l lovesc pe Philippe.

– Ți-ai pierdut cumpătul. Și mie mi se întâmplă.

– Ești într-adevăr foarte bună cu mine, Celia.

– Și eu sunt supărată, Geoff.

– Celia, dacă vrei să rămân, să mă ocup în continuare de afacerile tale, o voi face. Voi încerca să las deoparte ceea ce simt.

– Geoffrey, tu știi că te prețuiesc.

– Bine, să nu vorbim acum despre asta, zise el grăbit să schimbe subiectul.

Celia își aminti că Geoff îi declarase dragostea lui.

– Dragul meu, aș vrea să lăsăm deoparte toate prostiile și să-mi spui de ce te-ai înfuriat pe Philippe.

– Mai bine să nu mai discutăm asta, Celia. Este o problemă între mine și Philippe.

Privind-o, Geoff realiză că femeia din fața lui era adorabilă că nu fusese nicicând mai frumoasă. Părea atât de inocentă de nesofisticată, de naivă. Cu toate acestea de la moartea lui Nat dovedise că este o femeie stăpână pe sine că poate prelua treptat afacerile lui Nat. Nu înțelegea cum de reușea acest

Philippe să-i controleze și să-i influențeze emoțiile încât nu vedea că este doar un profitor. Își aminti deodată un punct al discuției lor, în care Philippe ceruse cheia de la biroul privat al lui Nat. Philippe voise să aibă el acces acum. De ce oare? Deodată el spuse:

– Draga mea uită incidentul. Cred că s-a datorat faptului că nu ne înghițim unul pe altul. Dar după cum ai pus eu sunt angajatul tău. Cred că jumătate din necaz vine din faptul că i-am spus asta.

Celia se încruntă. Era acum convinsă că Philippe fusese fără tact și se comportase prostește în timp ce Geoff fusese prea sensibil.

– Bine, să dăm uitării acest incident, Geoff, dar te rog, rămâi cu noi. Sincer, nu cred că m-aș descurca fără tine.

Geoff simți nevoia s-o prindă în brațe, s-o sărute dar desigur asta rămase doar o dorință.

– Îți mulțumesc mult pentru vorbele frumoase și încrederea ta, Celia, sper să nu te dezamăgesc. După ce voi pune toate lucrurile în ordine, voi demisiona.

Această afirmație produse noi confuzii. Celia urma să se căsătorească, iar Philippe devenea șeful acestei case. Dar ea se obișnuise mult cu Geoff și nu voia să-l piardă. Trebuia să-l facă pe Philippe să-l vadă cu alți ochi.

Celia era sigură că între ei era doar o problemă de gelozie.

Deodată, Geoff scoase o grămadă de chei din buzunar, pe care i le întinse.

– Te rog să le iei, sunt de la acel birou în care nu umbla decât tatăl tău. Numai tu trebuie să ai acces de acum la el. Discuția mea cu Philippe a pornit de la aceste chei. Voia să i le dau lui.

– Adevărat? Dar la ce i-ar trebui? Sunt lucrurile personale ale tatălui meu. Tu te-ai uitat pe aceste acte?

– Nu.

– Bine, zise ea, în acest caz, aș putea să mă uit chiar acum prin lucrurile din acest birou întrucât nu mă grăbesc.

La un moment dat, Celia dădu peste un plic pe care scria „Strict personal", dar care nu era sigilat.

Mai bine l-aș citi acum. A, este o copie a actului trimis de tatăl meu agenției de dectivi care m-a găsit.

– Înțeleg, răspunse Geoff.

Mintea lui începu să lucreze foarte repede, trecând în revistă toate posibilitățile. Un plic desigilat în care se afla copia scrisorii care o informa pe Celia cine era el. Oare Philippe Clermont nu avusese vreo ocazie de a-l citi? O privi lung pe Celia care mai găsi alte mesaje care-i aduseră lacrimi în ochi.

– Se pare că asta este ultima scrisoare scrisă de biata mea mamă. Probabil la vremea aceea tata mai avea unele sentimente pentru ea. Văd aici și scrisori de la cea de a doua soție. Mai este aici o copie a testamentului. Altceva nimic.

– Bine, zise Geoff cu gândul la acea scrisoare în care se spunea cine este Celia. Începu să reflecteze cum și când fusese citită de Philippe. Avusese acces la acest birou?

În clipa aceea, reveni Philippe. Trecuse peste momentul de supărare și de furie. Era fermecător ca de obicei. Veni la ea îi sărută mâna și-i spuse:

– Îmi pare rău, iubito, dar acum mi-a trecut, să mergem să înotăm. Iar tu, Geoffrey, te rog să mă ierți, am spus mai mult decât am gândit. Uită tot ce am spus, da?

Celia răsuflă ușurată.

– Nu știu despre ce a fost vorba, dar să dăm uitării acel incident. Geoff ne este de mare folos și tu știi asta prea bine Philippe.

– Da, zise el, sunt de acord. Dar acum să mergem, iubita mea, mașina este afară.

– O s-o iau și pe mătușa Tiny, indiferent dacă vrea sau nu. Mă duc s-o aduc.

Geoffrey nu spuse nimic. Nu se simțea în largul său.

Dacă nu l-ar fi rugat Celia, n-ar mai fi rămas nici o zi la vila Psyche. Îl urmări pe Philippe și observă că acesta aruncă o privire grăbită spre biroul lui Nat. Deodată, lui Geoff îi veni o idee. Sertarul respectiv era cu cheia în broască. Se îndreptă spre ușă. În timpul acesta, Philippe îi strigă:

– Te rog, consideră că am fost furios, da? Sigur că trebuie să lucrezi aici în continuare!

– Mulțumesc, Philippe, voi rămâne până-mi termin treaba, apoi vom mai vedea.

După zece minute, Celia, Tiny și Philippe plecaseră în Cadillac. Atmosfera de liniște și pace revenise la vila Psyche.

Geoff deschise sertarul în care se aflase plicul pe care scria strict personal. Acesta dispăruse.

Geoffrey roși de indignare. Deci asta era! Philippe văzuse acest plic și-l sustrăsese acum cu intenția de a-l distruge sperând că Celia nu va ști niciodată că fusese acolo.

Capitolul 9

Philippe Clermont, după ce realizase că acționase pripit, sub imperiul nervilor cu Geoffrey, încercă să se controleze. Iar cea care-l uimise cel mai mult fusese Celia. Nu mai era acea păpușă dulce care se lăsa manevrată de el. Ei îi plăcea acest individ brutal, Geoffrey More sau mătușa ei Tiny. Oricum nu trebuia să-și facă probleme în privința sentimentelor Celiei pentru că nu avea concurent. Iar Celia era realmente îndrăgostită de el. Iar acum pe lângă Celia trebuia să învețe să-l manevreze și pe acel Geoffrey, al cărui pumn fusese foarte aproape de a-l lovi. Și ce pumn! Iar această Celia se dovedea greu de manevrat de unde la început.... i-ar fi fost mai ușor dacă ar fi reușit s-o domine fizic ca pe Nadine.

Dar Celia semăna mult cu Nat, abia acum vedea asta. Trebuia să joace un rol mai complicat cu ea.

Cel mai bine era să dea uitării incidentul de dimineață. Pusese mâna pe acel plic, pentru cazul în care ea l-ar putea vedea și și-ar închipui că el îl văzuse înainte. Îl va arde imediat.

Înotară lăsând-o pe mătușa Tiny sub o umbrelă.

Celia era o bună înotătoare și arăta foarte bine în costumul acela alb de baie care-i punea în evidență talia subțire, picioarele lungi. Într-un fel, Philippe era îndrăgostit de logodnica lui, așa cum îi era ușor să se îndrăgostească de orice tânără frumoasă. Dar era bucuros că nu rupsese definitiv legătura cu Nadine. Erau momente în care simțea că ar putea deveni o amenințare dar încă o plăcea.

– Încă n-am înțeles cum și de ce a început disputa cu Geoffrey, dar aș vrea să nu mai ajungeți niciodată în situația asta. Încearcă să fii drăguț cu el, Philippe.

– Dacă nu sunt, este din cauza geloziei, draga mea, îi răspunse el.

– Nu te înțeleg, când doi oameni se iubesc așa ca noi, trebuie să aibă încredere deplină unul în celălalt. De ce ai fi gelos pe Geoffrey sau pe alt bărbat?

– Știu că Geoff este îndrăgostit de tine, dar dacă insiști, voi încerca să aplanez lucrurile.

Celia izbucni în râs.

– Philippe, uneori nu te înțeleg deloc. Geoff nu mă iubește și tu știi asta prea bine. Oricum ar trebui să fii fericit că te-am preferat.

Philippe o trase spre el sărutând-o.

– Celia, logica ta mă înspăimântă! Cred că mă voi sinucide, mă duc să mă las în voia valurilor.

Celia se îndreptă cu el spre apă, plonjară, rămânând câteva secunde la fund, apoi reapărură la suprafață veseli ca doi copii. Philippe reușise s-o readucă în starea de bună dispoziție cu care se trezise dimineață.

Nu voia să-l lase să mai lucreze după-amiază. Simțea nevoia să prelungească această stare de bună dispoziție și fericire, să scape de vila Phyche și problemele acesteia. Îl va ruga s-o ducă undeva la munte, să stea la umbră, să bea ceai. Era un loc pe care ea îl prefera. Vor sta liniștiți de vorbă și vor fixa data căsătoriei.

Philippe putea conduce Cadillacul, așa că nu mai era nevoie de șofer.

El vru să se oprească la Cannes, să dea niște instrucțiuni secretarei de la Frayne et Cie. Dar mai întâi trebuia să se ducă la apartamentul său, să-și schimbe hainele cu care venise pentru plajă. Între timp Celia se va întoarce la vilă cu mătușa Tiny și-l va aștepta acolo.

După aceste două ore de distracție și relaxare, Celia se simțea foarte bine. Abia aștepta să plece în continuare, poate organizau chiar și un picnic. Când îl văzu pe Geoffrey care lucra la sortarea actelor lui Nat simți o strângere de inimă. Era o vreme atât de frumoasă încât era păcat să ți-o pierzi muncind în interior. Simți nevoia să-i spună ceva care să-i facă o mică bucurie. Nu voia ca Geoff să fie îndrăgostit de ea, nu trebuia. Trebuia să-i găsească o fată drăguță de care să se îndrăgostească. Intră în biroul lui și-i spuse fericită:

– Geoff a fost grozav pe plajă astăzi! Te rog, oprește-te puțin, nu este nevoie să te suprasoliciți. Ia-ți după-amiaza liberă, găsește o fată drăguță și fă o plimbare plăcută.

El se ridică zâmbindu-i. O adora pe fiica lui Nat cu nasul ei plin de pistrui.

– Ești foarte drăguță, Celia, că ai astfel de gânduri pentru mine, dar am mult de lucru.

– Te rog, fă-mi o plăcere și ia-ți liber după-amiază.

– Asta înseamnă să muncesc mai mult în altă zi.

Celia își trecu degetele prin păr. Era atât de frumoasă, se gândi Geoff cu tenul bronzat și pistruii care-i apăruseră de la soare!

– A fost o dimineață grozavă! oftă Celia și nu suport ideea ca eu să mă bucur de ea iar altcineva să muncească.

– Ești foarte bună cu mine, zise Geoff, dar se întrebă imediat: ce ar trebui să fac referitor la plicul acela? Ar fi bine s-o previn?

– Mă bucur că v-ați calmat amândoi, continuă Celia, să încercăm să fim mai calmi și relaxați să avem o relație frumoasă. Tatei nu i-ar fi plăcut să asiste la acel incident. Nici lui Philippe nu i-ar plăcea să te piardă.

– Dar poate eu vreau să plec oricum, insistă Geoff.

– Oricum, nu înainte de căsătoria mea.

Geoff închise ochii pentru ca ea să nu observe durerea care i se citea în priviri. Era dragoste, dar și teama pentru ce se va întâmpla cu ea în viitor.

– Celia, aș vrea să mă duc acum acasă la masă.

– Apropo, zise ea ce se mai întâmplă cu Gigi? O aduci cu tine la întoarcere?

– Ești sigură? o întrebă Geoff. Nu este un câine foarte arătos cu toate că este foarte apropiată, poate că Philippe...

– Este de-ajuns s-o vreau eu.

– Și eu aș vrea s-o ai, murmură Geoff; ne vedem mai târziu, Celia.

Ea o strigă pe mătușa Tiny și se schimbă pentru picnic, ridicându-și părul în mijlocul capului. Miss Cotland o

urmărea. I se părea incredibilă schimbarea care se petrecuse cu nepoata ei, veselia de acum, dispoziția spre discuție liberă spre confesiune; Celia nu mai era fata aceea timidă și rezervată. Era ca un fluture superb transformat dintr-o crisalidă. Miss Cotland era fericită pentru ea, dar și îngrijorată. Nu știa cât va dura fericirea asta, mai ales după disputa dintre Geoff și Philippe.

– Ar fi putut avea un sfârșit nefericit, zise Celia. Bietul Philippe s-ar fi ales cu o lovitură.

– Philippe nu avea dreptul să se poarte astfel, draga mea.

– Este foarte gelos, mătușă.

– N-ar trebui să fie.

– Mie mi-e foarte drag Geoffrey, mătușă, oftă Celia, dar nu-l iubesc, iar Philippe este viitorul meu soț.

– Sper că știi ce faci, Celia, oftă miss Cotland.

– Sigur că da! Uneori am impresia că nu-l înțeleg deloc pe Philippe, dar îl iubesc și-mi place să fiu cu el. Abia aștept să plecăm din nou, mă distrez de minune cu el.

– Viața nu poate fi clădită pe distracție, draga mea, spuse Tiny. Sunt alte aspecte mai serioase ale unei căsnicii.

Celia izbucni în râs.

– Ești o scumpă, mătușă!

– Și tu, draga mea! Cu toate acestea, Tiny nu putea să nu se gândească la faptul că nepoata ei ar trebui să reflecteze mai serios la această căsătorie. Nu-l vedea pe Philippe Clermont decât ca pe un înger. Desigur, acesta voia să scape de Geoff, care era un prieten de nădejde. Vrea să dețină controlul asupra ta și a casei tale singur! Și de mine s-ar descotorisi imediat!

Cu aceste gânduri negre, miss Cotland se duse la masă. Serviră masa pe terasă și Celia îi împărtăși planurile ei legate de 1 decembrie. Aflând că acesta era termenul limită, miss Cotland fu nevoită să-l accepte și să pară și fericită. Va rămâne cu Celia până la acea dată, apoi se va întoarce la Battersea.

– Nu vreau asta, mătușă.

– Nici eu dar cred că domnului Clermont nu-i va plăcea să mă găsească aici când vă veți întoarce din luna de miere.

Celia își mușcă buzele. Nu se gândea decât în roz la viitor dar își dorea ca Philippe să nu fie atât de dificil cu Tiny și cu Geoff.

Dar se pare că atât ea cât și Geoff urmau să dispară din viața ei.

Philippe între timp avu parte de momente mai puțin plăcute decât ea.

Nu putea uita scena cu Geoff, nici teama pe care o simțea față de acesta. Capitulase dar se simțise umilit că Celia îl încurajase pe Geoff. Simțea uneori pornirea de a-i rupe gâtul pentru că n-o putea domina așa cum voia el. Dar după căsătorie lucrurile se vor schimba, își spuse el, mai ales după ce va deține controlul complet la Frayne et Cie.

Starea de rău i se accentuă când o găsi pe Nadine așteptându-l în salon.

Nu se văzuseră de câteva zile. Iar Philippe nu avea chef s-o vadă până nu i se făcea efectiv dor de ea și nu avea dispoziția necesară, pentru ceea ce-i putea oferi ea.

Ca de obicei, Nadine arăta perfect; era întruchiparea eleganței, îmbrăcată într-un taior portocaliu, fără alte bijuterii decât trei sau patru brățări.

– Ești surprins? îl întrebă ea.

– Peste măsură.

– Oricum, încearcă să pari mai fericit!

– Sunt Nadine, dar pentru că mă cunoști bine aș fi vrut să fiu anunțat de venirea ta. Philippe se gândi că va trebui să recupereze de la ea cheia apartamentului.

– Dacă nu vrei altceva mai interesant de la mine; să zicem c-am venit să-ți fac o mică omletă pentru pauza în care te afli. Parcă-ți plăceau omletele făcute de mine, fiind singurul fel de mâncare pe care știu să-l prepar...haide, Philippe nu te mai purta ca un puști nesuferit, te cunosc prea bine, ceva nu merge cum ai dori...

Pe Philippe îl irită faptul că până și această Nadine era dispusă să râdă de el. Și Nadine îl cunoștea bine... oricum nu avea chef de ea acum. Dar dacă ar fi repezit-o, ar fi fost un pas greșit pentru că ar fi ambiționat-o și n-ar mai fi scăpat de ea. Era cel mai bine să facă dragoste cu ea, apoi să scape repede sub pretext că este ocupat. O trase pe sofa o sărută părând încântat:

– O, ce bine cunosc parfumul tău! Femme, nu? Ești foarte atrăgătoare Nadine.

– Chiar și așa nu pot concura cu mica ta moștenitoare.

– Să nu începem aceleași discuții, Nadine.

Nadine îl trase mai aproape. De când se logodise cu Celia Frayne, pasiunea pentru el sporise. Acum nu-i mai păsa de Geoffrey More, se calase pe Philippe, era genul ei. Îl dorea cu atâta disperare încât începuse s-o urască pe Celia cu cât știa mai mult că prin contribuția ei fata aceea ajunsese să arate

atât de bine. O înnebunea ideea că data căsătoriei lor se apropia, iar ea se va mulțumi cu aceste vizite furate când și când.

Se lăsară amândoi sub imperiul pasiunii iar Philippe uită pe moment de Celia.

După ce făcură dragoste Philippe vru să facă duș și acceptă oferta ei de a-i pregăti o omletă.

Când el ieși din încăpere, Nadine observă o hârtie care-i căzuse din buzunare; părea o scrisoare. O ridică și o privi într-o doară, apoi se schimbă la față. O citi o dată de două ori, apoi rămase cu scrisoarea în mână uluită, neștiind ce era mai bine să facă. Nu informațiile din ea o interesau pentru că de acum le știa. O intriga faptul că acest plic pe care scria „Originalul i-a fost trimis fiicei mele, Celia", se afla în posesia lui Philippe.

Așadar, acesta știuse tot timpul că Celia era fiica și moștenitoarea lui Nat. Ea îi pusese cândva o astfel de întrebare dar pe atunci Philippe negase. Dar avea aceasta dovadă în mână. Îl auzi strigând-o și puse scrisoarea în poșetă.

Philippe se pieptăna în fața oglinzii. Era un bărbat foarte frumos, fără îndoială.

– Mon ange, zise el, mi-ai putea înapoia cheia de la intrare?

Nadine intră în alertă imediat.

– Ai pierdut-o pe a ta?

– Da, zise el.

Dar era prea târziu pentru că îi văzuse cheia pe inelul cu chei de pe dulap. Îi zâmbi ciudat.

– Uite-o acolo, dragule; iar acum poate-mi spui adevăratul motiv pentru care vrei să-ți înapoiez cheia.

El ridică din umeri. Nu avea chef de alte certuri și începu să regrete că perpetuase atâta vreme relația cu contesa de Sachelles. La început fusese flatat de atenția ei dar faptul că nu avea bani îl făcuse să nu pomenească de căsătorie. Dar acum Nadine devenea prea posesivă. Vizitele ei erau cam frecvente și era riscant în conjunctura actuală.

– Mai trebuie să-ți spun că nu mai sunt liber?

– A, ești logodit cu individa aia, completă Nadine.

– Este un reproș, draga mea?

– Știi că nu suport ideea.

– În ceea ce ne privește, știi prea bine că n-aș fi avut banii necesari...

– Nat ți-a lăsat ceva, iar cu salariul de director, nu se poate spune că ești sărac, mon cher.

– Ascultă, Nadine, am discutat de prea multe ori problema asta. Am crezut că te-ai obișnuit cu ideea.

– Da, văd că trebuie să mă obișnuiesc, răspunse ea vădit iritată.

În clipa aceea, Philippe își aminti de scrisoarea pe care o pusese în buzunar înainte de a părăsi vila Psyche și pe care nu avusese ocazia s-o distrugă.

– Să nu continuăm discuția asta stupidă mai bine să ne bucurăm de ceea ce avem.

Nadine îl privi cu amărăciune.

– Ai reușit deja să strici totul.

– Te rog să mă scuzi un moment, mi se pare c-am pierdut ceva...

Nadine îl urmări printre rotocoalele de fum cum scotocește buzunarele pantalonilor și ale jachetei cu care

fusese pe plajă, știind prea bine ce căuta. Philippe ieși din încăpere. Nadine și-l imagină căutând frenetic prin salon sub perne, sub sofa, chiar și în baie. Când se întoarse era foarte îngrijorat.

– Ai văzut o scrisoare căzută pe undeva, Nadine?

– Scrisoare? repetă ea. Ce scrisoare?

– O scrisoare de afaceri, mi-a căzut pe undeva.

Nadine se ridică venind foarte aproape de el.

– Sper că nu vrei să-mi iei cheia, iubitule?

În clipa aceea Philippe făcu greșeala fatală, fără a ști că ea deținea arma letală. Îi dădu mâna la o parte iritat.

– Lasă-mă în pace, Nadine, vreau cheia înapoi. Relația noastră trebuie să se termine odată, deși îmi pare foarte rău, Nadine.

Ea păli. Philippe o lovise în amorul propriu. Și pasiunea muri pe loc. Rămase numai mândria rănită și dorința de răzbunare. Voia să-l lovească nu numai pe el ci și pe Celia Frayne. Ieși din încăpere lăsându-l pe Philippe scotocind după scrisoare.

Capitolul 10

După trei săptămâni, Celia și Tiny scriau invitațiile pentru nuntă.

Vremea nu mai era deloc plăcută. Era ca și cum culorile Mediteranei fuseseră spulberate și toată bucuria și veselia pieriseră. Vara se sfârșise. Mistralul suflase tare în ultimele douăzeci și patru de ore și temperatura scăzuse considerabil. Se așteptau să plouă, toată lumea avea dureri de cap, doar Celia era la fel de veselă.

În ultimul timp lucrurile nu mai fuseseră atât de simple pentru moștenitoarea lui Nat Frayne. În casă se simțea o anumită tensiune. Tensiune exista între Celia și viitorul ei soț. Dar ea nu se plânsese de nimic și continua să se ocupe de trusou și de nunta care urma peste două luni, cu toate că mare parte din entuziasm îi pierise. Tiny observase că nepoata ei nu mai era atât de sigură de pasul pe care-l făcea.

Deodată, Celia lăsă jos stiloul și se întoarse brusc spre mătușa ei, moment în care aceasta observă că fata slăbise.

Nu-i stătea bine cu găurile acelea în obraji. Când îi spusese asta, Celia păruse bucuroasă, pentru că se îngrășase peste măsură, zicea ea. Acum părea mult mai matură, iar mătușii îi lipsea chipul ei de copil cu bucle și părul lung.

– Mătușă, zise Celia, știi că niciodată n-am ascuns nimic de tine.

– Niciodată, draga mea.

Celia se ridică și începu să străbată încăperea, apoi se opri în fața unei vaze imense cu garoafe care erau schimbate zilnic.

– Mătușă, zise ea, îți mai amintești că acum câtva timp mi s-a părut că m-am îndrăgostit de un locotenent de marină?

– Desigur, draga mea.

– Mai știi că n-am mâncat nimic vreo două zile pentru că nu mi-a telefonat?

– Da, draga mea, aveai optsprezece ani pe atunci și te îndrăgosteai pentru prima dată.

– Dar de Jack Nu Știu Cum, cel cu care obișnuiam să înot îți amintești? El m-a sărutat și mi-am imaginat că va urma altceva dar nu s-a întâmplat asta. Apoi Peter Wallis, care nu-mi plăcea... toți care au urmat n-au însemnat nimic...

– Probabil c-au simțit și ei asta, zise miss Cotland. Tot ce se întâmplă are o semnificație în viață. Nimeni nu uită primul sărut. Chiar și eu am avut un prieten...

– Și de ce nu te-ai măritat cu el, mătușă?

– Simplu, pentru că a preferat pe altcineva.

– O, draga mea cât de nedreaptă este viața!

– Îmi amintesc că semăna mult cu Geoffrey More, zise miss Cotland cu amărăciune.

– Probabil că de asta ești atât de apropiată de el! exclamă Celia.

– Posibil. Dar Geoff îmi place pentru felul lui de a fi, nu pentru că seamănă cu fostul meu prieten. Este un bărbat deosebit, cum nu găsești la orice pas. Philippe nu s-a purtat frumos cu el, dar el a rămas în continuare din respect pentru tatăl tău și pentru tine.

Celia începu din nou să străbată încăperea. Ziua aceasta rece cu vânt o făcuse să se simtă nervoasă și deprimată.

– Da, mătușă, Geoffrey a fost foarte bun cu mine. Îl admir și-mi place mult, dar...

– Dar Philippe este bărbatul vieții tale, completă miss Cotland.

Celia, care umbla prin încăpere, se întoarse brusc spre ea privind-o cu ochii ei mari în timp ce răsucea pe deget inelul de logodnă.

– Mătușă Tiny, ce mult aș vrea să știu și să înțeleg unele lucruri...

– Ce nu știi și nu înțelegi, draga mea?

– Ce se petrece în inima și-n sufletul lui Philippe? Ce este cu viața lui privată? Nu mai sunt atât de sigură de el cum eram înainte.

Tiny simți o undă de bucurie care-i străbătu sufletul și o umbră de speranță.

– Spune-mi mai mult ca să pot înțelege.

– S-au petrecut tot felul de lucruri care m-au descumpănit. Când suntem împreună mă vrăjește și nu mai pot gândi corect, de parcă pune stăpânire pe simțurile mele. Știu că sunt îndrăgostită de el. Este cel mai fascinant bărbat din lume, dar nu știu ce voi găsi sub acest strat de poleială.

Miss Cotland trase din țigară, privind-o lung.

– Cred că vrea să te amăgească iar ție nu-ți convine pentru că ești genul de fată căreia îi plac lucrurile deschise, cu cărțile pe față.

– Și nu numai atât; în unele împrejurări se comportă ciudat.

O, în sfârșit, se gândi Tiny, începe să vadă adevărul!

– Mai spune-mi, draga mea, insistă ea.

– Îți amintești ziua în care a fost cearta cu Geoff și apoi ne-am dus la picnic? Am cinat într-un local numit Lou Mas, la Cannes, restaurantul acelui francez, monsieur Le Cesne, prietenul tatei.

Miss Cotland încuviință.

– Philippe s-a comportat foarte ciudat în ziua aceea. Avea un aer ușor disperat. M-a prins în brațe cam violent și a insistat să ne căsătorim mai repede. Eu mi-am imaginat că pasiunea l-a împins la asta. Dar n-am cedat cu toate insistențele lui, iar pe drumul de întoarcere, de supărare, el nici nu mi-a mai vorbit. De atunci nu l-am mai simțit atât de apropiat. Iar atitudinea lui față de Gigi m-a revoltat. Gigi, acel câine vagabond salvat de Geoff dormea într-un coș la picioarele Celiei. Desigur, Philippe se revoltase împotriva câinelui numai pentru că nu era de rasă.

Acum Celia știa că dacă nu se conforma dorințelor lui Philippe acesta se bosumfla imediat.

Mai erau multe alte ciudățenii. Philippe îi spusese că după ce se vor căsători vor îmbina afacerile cu plăcerea și vor călătorii între diferitele capitale ale lumii pentru antichități și lucruri foarte fine. Acest lucru n-o deranja prea tare pentru că și ei îi plăcea să călătorească, dar Philippe mai avea o slăbiciune pe care Celia începu să i-o explice roșind.

– Philippe exagerează în privința sexului. Știu că francezii sunt altfel decât englezii, dar văd cum le privește pe tinerele cu care vine în contact. Odată am intrat pe neașteptate în biroul lui de la Cannes și l-am găsit cu ruj pe obraz. Desigur nu era rujul meu ci al secretarei.

Iar dacă un bărbat se comportă astfel înainte de căsătorie, la ce te poți aștepta după?

– Sunt chiar îngrijorată, mărturisi Celia.

– Lui Philippe i-ai spus?

Celia strânse din buze.

– Da, iar el râde de mine și mă necăjește; spune că mă comport ca o școlăriță de clasa a cincea. Știu că are mare influență asupra mea, mătușă, știu că dacă ne-am despărți aș suferi cumplit, dar... Celia ridică din umeri neajutorată.

– Mi se pare că te afli într-o capcană din care nu știi cum să ieși, iar eu nu știu cum să te ajut.... ar trebui să iei o decizie înainte să trimitem aceste invitații, zise mătușa Tiny. Nu este târziu, știu că trebuie să ai mult curaj, dar nu este imposibil.

Celia își prinse capul în mâini și miss Cotland văzu că plângea. Îi mai făcu o confesiune; dimineață sunase contesa de Sachelles și ceruse să aibă o discuție cu ea între patru ochi.

– Despre Philippe, mătușă, zise ea, simt că-mi va spune ceva ce n-o să-mi placă. Am suspectat întotdeauna că există ceva între ei, numai că, urăsc toate astea... Sunt atât de încurcată mătușă! Nu mă pot decide să mă mărit cu Philipe dar nici n-aș putea să mă despart de el! Dar nu sunt fericită cu el.

Acum, Celia plângea, iar miss Cotland o prinse în brațe pentru a o liniști așa cum făcuse cu ea încă de copil.

– Știu că ție nu ți-a plăcut Philippe niciodată, mătușă, nici lui Geoff.

– Nu are importanță ce simțim noi. Contează ce vrei tu, draga mea copilă.

– Câteodată îmi doresc să fiu din nou copil, suspină Celia. Să nu trebuiască să mă mărit, ci doar să mă duc acasă la doamna Pavette, să îngrijesc câinii. Viața este prea complicată pentru mine care sunt o femeie simplă, mătușă.

Tiny Cotland simți pentru a doua oară cum renaște speranța în inima ei. Oricum nu mai voia să stea deoparte să lase ca Philippe să-i întunece viața iubitei sale nepoate. Era bine că aceasta ajunsese singură să facă astfel de observații să tragă singură concluzii fără ajutorul ei.

Și îi mai plăcea și felul să-i zicem naiv în care nepoata ei făcuse referire la Geoffrey. Se gândise la el și la casa în care locuia el ca la un refugiu.

– Nu vrei să discuți tu Nadine, mătușă, să vezi ce vrea?

– Celia știi bine că aș face orice pentru tine, dar este mai bine s-o înfrunți personal. Păstrează-ți demnitatea indiferent ce ți-ar spune. Ai câștigat multă încredere în tine de când ai venit aici, n-o lăsa se se piardă. Știu că te temi de acest punct important din viața ta, dar trebuie să-i faci față, draga mea. Dacă vrei să-i înapoiezi inelul lui Philippe, foarte bine, eu nu am nimic impotrivă, dar trebuie să fie alegerea ta. Și am sentimentul fără să știu de ce, că această discuție cu Nadine te va împinge spre asta.

– Foarte bine, mă duc să discut cu ea, zise Celia.

Își îndepărtă urmele lacrimilor de pe față apoi se duse s-o înfrunte pe franțuzoaică.

Capitolul 11

Geoffrey trecea peste actele aflate într-un dosar pe care sta scris Nathaniel Frayne. Distrugea scrisorile și actele fără importanță care nu aveau să-i mai folosească fiicei acestuia.

Mistralul sufla cu putere și avea o durere de cap cumplită. Ura aceste zile cu vânt puternic pe Riviera din cauza sinuzitei de care suferea. Știa că Nadine sunase să discute cu Celia și că acum cele două se aflau în salon. Se întrebă trist ce mai voia Nadine. Femeia asta era capabilă de orice. Geoffrey observase că între ea și Philippe nu mai era acea relație apropiată de dinainte, iar în ochii ei sesiza o lucire care nu-i plăcea deloc. De fapt el pentru Celia se temea; cei doi puteau să-i facă rău.

Nici Celia nu mai era ca acum câteva săptămâni, când exulta de bucurie. Nimeni de la vilă nu mai era mulțumit de viața pe care o ducea în afară de Philippe care aborda același aer de superioritate și aroganță pentru care Geoffrey îl detesta.

Nici nu voia să se gândească la ziua în care Celia se va căsători cu Philippe, dar fără să știe de ce era tot mai sigur că aceasta nu va fi cea stabilită, adică 1 decembrie. Oricum nu va putea suporta să-i vadă căsătoriți pe cei doi, va inventa ceva, o rudă bolnavă și va pleca.

Cu câtva timp în urmă, el și draga miss Cotland avuseseră o lungă discuție pe diferite teme, în timpul căreia, cu oarecare reticență, îi destăinuise acesteia ce simțea pentru Celia.

Miss Cotland intuise toate astea și insistase ca el să nu demisioneze din cauza sentimentelor pe care le avea față de Celia.

Miss Cotland și Geoffrey erau de acord că Celia făcea o greșeală pe care era bine s-o descopere la timp, altfel nici unul din ei nu va putea s-o ajute în continuare.

Geoffrey o iubea tot mai mult pe Celia cu fiecare zi care trecea și iubirea asta neîmpărtășită ajunsese să-l afecteze într-atât încât nu mai voia să se căsătorească niciodată. Nici o altă femeie nu-i mai cuceri inima vreodată.

Chiar dacă-l durea teribil de tare capul când intră miss Cotland și-i spuse ce tocmai aflase de la Celia, inima lui începu să bată necontrolat, de bucurie, de satisfacție și speranță. Ochii lui păreau și mai albaștri acum. Își aprinse o țigară și începu să străbată biroul cu pași mari.

– Nu știu ce să spun, miss Ctoland.

– Este o problemă care și pe mine m-a luat prin surprindere când am văzut că s-a oprit dintr-o dată din scrierea invitațiilor. Mi se pare mie sau îndoielile ei au început chiar din ziua în care te-ai certat cu Philippe?

– Nu m-ar surprinde.

– Și contesa, ce vrea de la ea?

– O, contesa este capabilă de orice, miss Cotland.

Cei doi nu mai avură timp să se întrebe ce se întâmpla cu Celia pentru că ușa biroului se deschise brusc și aceasta năvăli tremurând cu o scrisoare în mâini. Se uită întâi la mătușa ei, apoi la Geoffrey.

– Mătușă, am vrut să-l întreb ceva între patru ochi pe Geoffrey dar poți auzi și tu. Voiam să-ți spun oricum.

– Ce s-a întâmplat? întrebă miss Cotland.

– Nadine m-a informat că are o legătură foarte veche, de fapt, trăiește de mult cu Philippe, iar acum două săptămâni s-au certat din cauza mea.

La naiba cu acest Philippe și această contesă care i-au creat atâtea probleme fetei pe care o iubesc, se gândi Geoffrey.

Sau poate asta este ceva care va duce la un rezultat bun?

Miss Cotland exclamă:

– O, draga mea, îmi pare rău pentru tine!

– Este normal ca Nadine să mă urască imediat ce m-am logodit cu Philippe, zise Celia, deși nu pot spune c-o admir pentru această trădare de acum. Dar a obținut ce a voit. Nu mai vreau să mă mărit cu el.

Nici Geoffrey, nici miss Cotland nu scoaseră o vorbă, dar privirile li se întâlniră. Răsuflară ușurați amândoi.

Apoi Celia le arătă scrisoarea pe care o ținea în mână.

– Nadine mi-a mai spus ceva care... Geoffrey, cunoști scrisoarea asta?

Geoff se întrebă cum ajunsese în mâinile franțuzoaicei.

– I-a căzut din buzunar lui Philippe în apartamentul său când Nadine se afla la el. În concluzie Philippe a știut de la început că sunt fiica tatălui meu și din această cauză mi-a făcut curte. Știa că-l voi moșteni.

– Celia, o întrerupse Geoffrey, această scrisoare se mai afla în biroul tatălui tău în ziua în care m-am certat cu Philippe. Cearta noastră a început de la faptul că mi-a cerut să-i dau cheia. Probabil a sustras scrisoarea când am ieșit din birou. Voia s-o distrugă desigur pentru ca tu să nu afli niciodată de existența ei.

Miss Cotland îl asculta cu atenție. Nu putea spune nimic pentru că nu fusese direct implicată dar sorbea vorbele lui Geoff. Biata Celia, ce șoc!

– Faptul că a făcut totul pentru a lua acea scrisoare îmi întărește convingerea c-a văzut-o, zise Celia. Iar Nadine mi-a mai spus și altele care mi-au confirmat această suspiciune. Chiar m-a compătimit... Philippe i-a mărturisit că nu sunt genul lui și că se căsătorește cu mine doar pentru bani, continuând desigur relația cu ea.

Miss Cotland scăpă o exclamație de dezgust.

– În același timp, continuă Geoffrey mi se pare c-a fost prea neglijent cu această scrisoare...

– Va trebui să-l chemi pe Philippe, să-i ceri socoteală, zise miss Cotland.

Dar Celia, care stătea la biroul tatălui ei cu capul în mâini ridică privirea și zise:

– Nu vreau să-l mai văd niciodată.

Dar la insistențele mătușii și ale lui Geoff, care-i spuseseră că ar fi un act de lașitate să refuze o explicație cu el, se decise

să-i vorbească. În clipa în care acesta se întoarse de la Paris și intră în vila Psyche fu întâmpinat de figura acră a mătușii Tiny, chiar de la intrare.

– Bună seara, zise ea. O găsești pe Celia în birou.

– Ce face acolo? începu Philippe.

Dar Tiny nu-i mai răspunse.

Ridicând din umeri cu indiferență, Philippe intră în biroul lui Nat. Era destul de mulțumit pentru că achiziționase un Degas la un preț destul de bun; era tocmai ce lipsea lanțului de magazine de artă Frayne et Cie pentru a organiza o expoziție a maeștrilor francezi în această iarnă.

Celia se afla în fața rafturilor cu cărți, răsfoind niște albume de artă englezești și deodată se întrebă ce căuta ea la Monte Carlo și nu se întoarcea în Anglia țara ei. Va cumpăra o casă într-o regiune frumoasă și va locui acolo cu mătușa Tiny, încercând să uite lunile petrecute în somptuoasa vilă a tatălui ei. Toată frumusețea și eleganța acesteia fuseseră umbrite de logodna nereușită. Se simțise realmente strivită de uneltirile Nadinei și ale lui Philippe ca și de fățărnicia acestuia.

Îl înfruntă cu multă hotărâre pe Philippe. Acesta începu:

– Micuța mea Celia...

Philippe i se adresă pe tonul cu care altă dată reușea s-o facă să-i tremure picioarele. Dar acum i se păru teatral și chiar absurd. Philippe arăta foarte bine ca de obicei, iar ochii îi erau la fel de strălucitori, însă acum nu se mai lăsă impresionată.

– Te rog să nu mă săruți, zise ea.

Philippe lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

– Iubita mea!

– Te rog să te așezi să discutăm, îl întrerupse ea. Celia își adunase toate forțele pentru a căpăta puterea necesară ca să-l domine.

– Stai jos, Philippe, repetă ea foarte autoritar.

El luă o mină ofensată. Celia se aștepta chiar să înceapă să se scuze pe motiv c-o dorea prea mult încât avea o stare nervoasă de hiperexcitabilitate.

– Nu mă primești prea grozav, aș putea spune...

Celia scoase cu gesturi lente o cutie aflata pe birou și i-o întinse.

– Ce naiba reprezintă asta, iubito?

– Este inelul de logodnă, zise ea clipind repede. Logodna noastră se încheie aici, Philippe.

– Ți-ai pierdut mințile, Celia? Ce s-a întâmplat în absența mea? Azi dimineață când am vorbit mi-ai spus că scrii invitațiile de nuntă!

Ea roși.

– Știu, și probabil ar trebui să-mi cer scuze pentru că am lăsat lucrurile să ajungă prea departe. În ultimele săptămâni am fost foarte nesigură și îngrijorată din cauza ta, dar am lungit lucrurile pentru că te-am iubit, Philippe. Te-am iubit și am sperat că vom putea fi fericiți împreună.

– Nu te înțeleg, Celia.

– Te rog să iei înapoi acest inel.

– Nu am nevoie de el, pe tine te vreau.

Pentru prima oară în viață, Celia îi spuse cu sarcasm:

– Ești sigur? Nu cumva vrei tot ce ți-aș fi putut aduce?

El trase aer în piept.

– Ce naiba vrei să spui?

Celia scoase scrisoarea pe care Nat i-o adresase.

– Ai pierdut-o Philippe, vrei s-o ai din nou?

Era ceva la care nu se aşteptase. Celia observă cum i se modificară trăsăturile şi devene livid privind bucata de hârtie.

– De unde o ai?

– De la amanta ta, contesa Sachelles.

Philipe nu mai putu să articuleze nici un cuvânt. El care avea întotdeauna explicaţii pentru orice şi-şi găsea cuvintele cu uşurinţă era acum într-o situaţie fără ieşire.

– Ţi-ai pierdut minţile, Celia! Nadine nu este...

Dar ea îl întrerupse ridicând mâna semn că nu mai era cazul să continue.

– Te rog să nu-mi mai oferi alte scuze şi minciuni. Să fim cinstiţi unul cu celălalt. Mi-ai spus multe minciuni, Philippe, aş vrea acum adevărul.

– Este o poveste mai veche... înainte ca tu să fi intrat în viaţa mea...

– Văd că mă minţi în continuare, Philippe.

– Nadine te-a mintit, draga mea!

– Nu cred. Ştii doar că nu-mi este prea apropiată dar cred că te iubeşte şi mi-a spus adevărul pentru că ai dezamăgit-o şi este geloasă. Mai ştiu că a fost în apartamentul tău în dimineaţa în care ai pierdut scrisoarea şi a găsit-o.

– O s-o fac să regrete!

Deodată Celia nu-l mai văzu în culorile roz cu care obişnuia să-l vadă. Iar ce văzu acum nu-i mai plăcu defel. Ştiu că mătuşa Tiny avusese dreptate.

– Te rog să nu învinuiești pe nimeni în afară de tine! Nu știu cum ai putut face astfel de lucruri...

– Ce-am făcut? strigă el revoltat, aruncând inelul pe birou. Era conștient acum că pierduse scrisoarea în apartamentul său și aceasta fusese găsită de Nadine care se folosise de ea în mod josnic. N-ai nici o dovadă dar mă acuzi de orice nu știu cu ce scop! Ce te-a deranjat la această scrisoare?

– Faptul că ai furat-o din biroul tatălui meu.

– Minciună! Mi-a dat-o Geoffrey More.

– Nici vorbă! i-o reteză Celia.

– Așadar și-a atins scopul să te facă să te îndoiești de mine pentru a te căsători cu el! Negi că este îndrăgostit de tine?

– Refuz să discut despre Geoff în acest moment.

– Acum o să-mi spui că vrei să te măriți cu el! strigă Philippe furios. Trebuia să insiste să se însoare cu fiica lui Nat, altfel era pierdut. Nu putea plăti totul din salariul de director de firmă.

– Cred că ești cea mai josnică persoană pe care am cunoscut-o! îi reproșă Celia. Nici nu știu cum am putut să te iubesc! Mi-am pierdut mințile!

Philippe nu mai rezistă. O imploră în genunchi să-l ierte, să fie tolerantă și înțelegătoare. Îi scăldă mâinile cu lacrimi și sărutări. O iubea. O adora. Nu suporta să trăiască fără ea.

Celia îl asculta liniștită considerând că era incalificabil ca un bărbat să se comporte astfel. În cele din urmă el se ridică și o privi cu un chip chinuit.

– Pentru Dumnezeu, Celia, nu mă respinge! Te iubesc cu adevărat, indiferent ce-am făcut în trecut. Te rog, iartă-mă dacă te-am supărat.

– Foarte bine, te iert, pentru că nu mai contează. Dar nu mă voi căsători cu tine.

– Vorbești serios, Celia?

– Cát se poate de serios.

– Ai crezut toate enormitățile care ți s-au spus despre mine?

– Da, Philippe, sunt convinsă că sunt adevărate.

Philippe își îngropă fața în mâini.

– Aș vrea să mor în clipa asta, murmură el.

– Îmi pare rău, Philippe. Oricum îți mulțumesc pentru clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună și să nu încercăm să le întinăm prin alte lucruri oribile.

– Sunt sigur că tatăl tău nu te-ar fi lăsat să mă respingi, ținea la mine.

Celia începu să clipească des. Ar fi vrut să-i spună: pentru că nu te cunoștea bine... dar rezistă tentației.

– Ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

– Dar lanțul de magazine Frayne et Cie? Trebuie să împărțim acțiunile.

Era pregătită pentru acest moment. Discutase deja problema cu mătușa Tiny.

– Vreau să plec în Anglia și să vând vila Psyche. Am cunoscut bucuria dar și durerea aici. Nu ne vom mai întâlni; avocații mei vor rezolva toate problemele.

Chiar și acest moment în care știa c-a pierdut-o, Philippe se gândi doar la datoriile sale.

– Nu este de mirare că nu mă mai vrei în firmă. Poate Frayne et Cie îmi va cumpăra partea.

Și va cere un preț foarte bun, se gândi el. O va face pe Celia să plătească destul pentru asta.

– Vei discuta asta cu avocații mei, repetă ea.

Acum când realiza că nu exista nici cea mai mică șansă de reconciliere, Philippe o înfruntă:

– Te întorci la Londra, așadar, zise el cu un zâmbet sarcastic. Fără îndoială, cu Geoffrey More ca valoros asistent personal.

În timpul acesta Celia se gândea că ar fi putut să-l roage pe Geoff să meargă în Anglia cu ea și Tiny; vor avea nevoie de el acolo.

Philippe vru să mai spună ceva, dar Celia trecu pe lângă el și părăsi biroul.

El rămase încremenit câteva secunde, apoi începu să-și închidă și deschidă repede pumnii, tremurând de furie. Nu-i venea încă să creadă că iubita lui Celia îi înapoiase inelul, că nu mai deține rolul pe care-l avusese până acum de director la Frayne et Cie, de viitor soț al ei. Ce greșeală enormă făcuse!

Se gândi la Nadine de Sachelles. Se înfurie și mai tare și telefonă la apartamentul ei. Servitoarea care-i răspunse îl lămuri că doamna contesă părăsise Monte Carlo.

– Unde a plecat? întrebă el.

– Nu știu, domnule Clermont. N-a lăsat nici o adresă. Acest apartament este de închiriat, de aceea m-a lăsat aici.

Philippe se simțea cumplit pentru că nu mai avea ocazia s-o sfideze pe Nadine. Încercă să-i facă promisiuni servitoarei să afle adresa ei, dar aceasta nu știa decât că Nadine pleca pentru o perioadă destul de lungă undeva în America.

Cu o înjurătură la adresa ei, Philippe puse jos receptorul. Transpirația începu să-i curgă pe gât. Îi era foarte cald deși era deja seară. Trebuia să-și ia rămas-bun de la tot, chiar și de la vila Psyche.

Acum, când o pierduse pe Celia, o dorea ca niciodată. Nu înțelegea cum o pierduse.

Privi un tablou a lui Nat aflat pe perete.

Graham Southerland îi surprinsese perfect surâsul enigmatic, cinic, ușor amuzat. Părea viu.

Nat murise crezând în el, îndrăgindu-l chiar. Vara lui, soția lui Nat, Marie Therese, îl adora chiar. Prin intermediul ei ajunsese în firmă. Dar aceste două persoane erau moarte; cei ce rămăseseră în viață îl disprețuiau.

Amintindu-și figura inocentă a Celiei, trupul ei zvelt, gemu de durere și de neputință. Ea îl iubise atât de mult! Ce mare gafă făcuse!

Își șterse fața și gâtul, întinse mâna după țigară și părăsi vila Psyche pentru ultima oară.

Pentru Celia, seara fu una dintre cele mai nefericite din viața sa. Odată rămasă cu miss Cotland, ea izbucni:

– Am terminat cu Philippe, mătușă!

Miss Cotland o prinse în brațe și o ținu așa până ce suspinele ei încetară. Cu discreția ei obișnuită, ea nu vorbi prea mult, dar o asigură că făcuse ce trebuia.

– Era un bărbat frumos dar ticălos, draga mea. Tatăl tău se pare că nu l-a cunoscut deloc. Bine că oricum te-ai oprit la timp!

Celia nu mai putea spune nimic. Se simțea foarte rău că renunțase la omul pe care-l iubise chiar când începuse să scrie invitațiile de nuntă. După ce-și șterse lacrimile spuse:

– Îl voi ruga pe Geoff să scoată vila la vânzare. Voi renunța la personal îi voi păstra doar pe Annette și Jean și vom pleca foarte repede spre Anglia, mătușă.

– Draga mea, nu face nimic sub imperiul nervilor. Liniștește-te, apoi vom vedea. Ai trecut printr-un șoc.

Celia privi în jur la toate lucrurile de valoare, tablourile, florile de preț, la garderoba care pentru ea nu mai avea nici o valoare. Devenise o tânără șocantă pentru a-i face plăcere tatălui ei, apoi lui Philippe dar amândoi ieșiseră din viața ei. Nu nega că nu mai putea redeveni acea tânără inocentă și neștiutoare care deschidea ochii asupra vieții de cum venise la Monte Carlo. Între timp învățase destul, mai ales primise lecții pe care nu le va uita niciodată. Simțea că trebuie să plece, să lase în urmă vila Psyche și tot ce se întâmplase aici.

– Mătușă, nu încerca să mă convingi, vreau să mergem acasă.

– Draga mea, nu vei mai putea locui în acel apartament...

– Nici nu vreau! Tata mi-a lăsat o avere imensă și voi profita de ea, dar așa cum vreau eu, nu cum voia Philippe.

– Cum vrei tu, fata mea, tu conduci lucrurile.

Celia izbucni din nou în plâns; nu mai voia să conducă nimic. Îl iubise pe Philippe, dar viața ei fusese mai frumoasă înainte de el.

– Vei putea trăi din nou așa cum vrei, draga mea, o liniști Tiny. Nu te mai consuma degeaba.

Apoi miss Cotland pomeni numele lui Geoffrey, spunându-i că putea lăsa totul liniștită pe mâna lui.

– Ai dreptate, mătușă, îl voi lăsa pe Geoffrey să se ocupe de toate. După ce lichidează afacerile de aici și transferă totul la filiala de la Londra îl voi invita să locuiască la noi.

– Nu este o ideea rea, dar repet că nu te văd locuind în apartamentul din Battersea.

– Nu sigur că nu. Voi cumpăra o casă mare și te vei muta definitiv cu mine mătușă.

Ușa se deschise și Gigi pătrunse în încăpere, iar Celia o primi cu brațele deschise. Câinele îi făcu demonstrații de afecțiune, după care sări în coșulețul ei să se joace cu un os de plastic.

– Geoffrey unde este, mătușă? întrebă Celia.

– L-am invitat să ia masa cu noi astăzi.

Celia simți deodată nevoia să-l vadă pe Geoff, pe bunul ei Geoff, pe omul de încredere, pe care se sprijinise fără să-și dea seama în tot acest timp.

– Îl voi suna eu. Refuz să mai plâng. De ce naiba să mă comport ca o proastă păcălită, chiar dacă așa stau lucrurile? Mâine voi informa pe toată lumea c-am rupt logodna.

– Nu numai atât, vom da anunțuri în toate ziarele englezești cât și în cele franțuzești.

Madame Pavette răspunse la telefon, cu un glas ușor disperat. Când auzi cine-l caută pe monsieur More izbucni în plâns explicându-i Celiei într-o franceză amestecată cu engleza ce se întâmplase. În timp ce era plecată la cumpărături cineva se strecurase în adăpost și otrăvise toți câinii. Geoff luase repede legătura cu prietenul său veterinarul care diagnosticase otrava. Geoffrey era într-o stare foarte proastă, nu se dezlipea de ei, nu mânca, nu bea nici măcar ceai.

– Vin imediat acolo! îi spuse Celia și schimbă imediat rochia elegantă cu care era îmbrăcată cu o pereche de blugi și un tricou.

– Bietul Geoffrey este foarte afectat de cele întâmplate, îi explică ea lui Tiny și trebuie să-i fiu de ajutor. El a fost omul meu de bază. Nu mă aștepta cu masa, fă-mi te rog rost de niște prosoape mai vechi și dezinfectant.

Mătușa Tiny, fericită că nepoata ei nu se mai mărita cu Philippe, se grăbi să execute tot ce-i ceruse.

Capitolul 12

După aproape patru ore, Celia și Geoff se aflau în salonul vilei Psyche bând cafea, mâncând sandvișurile aduse de mătușa Tiny. Personalul vilei plecase deja. Apoi și Tiny plecă la culcare lăsându-i singuri.

Celia părea epuizată, iar Geoffrey era încă îngrijorat în privința celor întâmplate. Pirduse un cățeluș care nu supraviețuise supradozei de medicamente administrate pentru a-l salva. Dar ceilalți câini supraviețuiseră și dormeau sub sedative.

Geoffrey își aprinse o pipă și o privea cu recunoștință pe Celia peste ramele ochelarilor; îi fusese de mare folos.

– Cred că n-o să-ți pot mulțumi niciodată îndeajuns, Celia, zise el. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Mă bucur că te-am putut ajuta. Nu știu cum pot exista astfel de oameni fără suflet!

Geoffrey o privi cu admirație și recunoștință. Se simțise în siguranță văzând-o alături de el. La început o rugase să se ducă acasă să nu se implice în ceea ce făcea el pentru că era o sarcină neplăcută pentru o femeie.

– Ce fel de om crezi că sunt dacă nu reacționez la suferința acestor animale?

În timp ce salvau bietele animale afectate de cruzimea oamenilor Celia îi povesti cum se terminase povestea ei de dragoste și logodna cu Philippe. La un moment dat, pe obrajii ei începură să curgă lacrimi.

– Iartă-mă, Geoff, nu mă lua în seamă.

Pe omul care o iubea din toată inima îl durea sufletul s-o vadă atât de nefericită. Era firesc să fie afectată de despărțire doar, îl iubise pe francez.

– Cred c-a fost un șoc pentru tine, Celia. Dacă tatăl tău ar fi trăit nu și-ar fi dorit asta pentru tine.

La aceste cuvinte, Celia nu mai știu cum ajunse în brațele lui. Nu era pasiune în îmbrățișarea lui, era o îmbrățișare frățească. Celia era fericită să știe că putea avea încredere absolută în el.

– Nu mai plânge, Celia, îi spuse Geoff, curând vei uita totul.

– Așa este, dar a fost greu. Cred că a citit acea scrisoare și aflând cine sunt a început să mă curteze pentru banii mei.

– Eu cred că nu numai pentru ei. Nu putea să nu se îndrăgostească de tine!

– Sunt convinsă că se îndrăgostise doar de banii mei! Dar oricum, îl voi uita cu timpul. Geoff, ce zici ,vei merge cu mine și mătușa în Anglia, după ce lichidezi afacerile de aici?

– Trebuie să mă gândesc puțin...

– Nu te mai gândi deloc, spune că accepți. Eu și mătușa am ajuns la concluzia că nu ne putem descurca fără tine. Voi cumpăra o casă foarte mare și voi construi mii de adăposturi pentru câini.

– Și cu adăpostul de aici ce să fac?

– Oricum era o problemă. Madame Pavette spunea că lătratul lor deranjează vecinii așa că voi cumpăra o bucată de pământ în afara orașului și voi ridica acolo un adăpost care va purta numele tău.

– Eu voiam să propun să poarte numele tău...

– Numele contează mai puțin. Important este să accepți să vii cu mine și mătușa în Anglia.

– Accept, Celia!

Din clipa aceea, Celia începu să-l dea uitării pe Philippe și dragostea pentru el.

***

Cincisprezece luni mai târziu, în salonul unei case mari și frumoase din Rye, două femei se ocupau cu împodobirea unui brad de Crăciun.

Afară începuse ninsoarea. Vântul bătea cu putere, dar în casă era foarte plăcut. Încălzirea centrală funcționa dar și în șemineu ardeau cțiva bușteni. Casa cu livadă, grădină și mult teren în preajmă, se afla pe un deal.

Celia și mătușa Tiny se pregăteau de Crăciun. Reușiseră să împodobească pomul cel mare iar servitoarea pregătea 3 camere pentru oaspeți. Una pentru Joanna Page, alta pentru tânărul cu care se logodise aceasta, iar cea de a treia și cea mai frumoasă, Celia i-o dedicase lui Geoffrey More. Nu-l văzuse de trei luni.

Miss Cotland, cocoțată pe o scară, îndrepta portretul lui Nat Frayne privind-o pe fiica acestuia, îmbrăcată în blugi negri și un pulovăr alb tricotat. Părea mulțumită și fericită.

Lunile care trecuseră de la plecarea din Monte Carlo fuseseră foarte fericite pentru miss Cotland.

La început Celia suferise pentru pierderea logodnicului ei, dar apoi se convinsese că făcuse o alegere bună.

Celia se uita la ceasul mare din salon.

– Geoff trebuie să fie aici dintr-o clipă în alta, zise ea.

– Abia îl aștept! exclamă mătușa Tiny și chiar așa era. Geoff muncise mult în timpul acesta pentru a ține întreg concernul pe umerii săi, urmărind toate afacerile. Iar acum, după ce rezolvase totul, concernul Frayne et Cie trecuse pe alte mâini.

Celia nu contenea să se mire cât de bogată devenise și ce putea face cu atâția bani. Nu cheltuia bani pentru sine, după cum observa mătușa Tiny, ci pentru cei care aveau mare nevoie de ajutor. Începuse să se ocupe și de adăposturile pentru câini despre care vorbise cu Geoff.

La început nu fusese prea fericită când se întorsese în apartamentul din Battersea cu mătușa Tiny. Prea rupsese brucs legătura cu lumea aceea strălucitoare și plină de opulență în care se obișnuise să trăiască, luxul vilei Psyche.

Dar Geoffrey fusese fantastic. După ce rezolvase cu adăpostul de la marginea orașului venise la Londra ori de câte ori avusese Celia nevoie de el. Tot el găsise o casă adecvată noilor condiții. Era una dintre cele mai frumoase case în stil Tudor de pe coasta Sussexului, exact opusă celei de pe coasta de Azur.

Celia se simțea foarte fericită aici, așteptându-l pe Geoff. Nu era prima oară că venea în această casă; mai fusese de câteva ori cu afaceri sau în week-end. Prietenia lor devenise foarte solidă, iar Celia începuse să-l vadă într-o nouă lumină. Nu numai ca pe asistentul tatălui ei ci și ca pe un prieten drag.

Își dădu seama că făcuse o mare greșeală când sosise la vila Psyche, cedând farmecelor lui Philippe, ignorându-l pe Geoff, un bărbat minunat.

Celia știa că Geoff o iubește, dar despre ea nu mai știa ce să spună. Nu știa decât că atunci când îl invitase să petreacă împreună Crăciunul Geoff îi spusese că nu este foarte sigur că poate veni, lucru care o mâhnise peste măsură. Aranjase o petrecere foarte frumoasă cu vecini din apropiere printre care și doi tineri care o vizitau destul de des.

Dar când primise semi-refuzul lui Geoffrey se simțise foarte afectată pentru că voia să-l vadă, simțea nevoia să-l vadă.

Îi trimise o telegramă spunându-i că dacă îndrăznea să nu vină nu va mai vorbi cu el niciodată.

„ N-aș suporta să nu-mi mai vorbești. Fac tot posibilul să vin. Geoffrey“

Telegrama sosise odată cu un buchet enorm de garoafe, florile ei preferate,pe care le luase cu ea în dormitorul ei.

Auzi lătratul lui Gigi, apoi lătratul mai gros al celor doi alsacieni care păzeau acum casa.

Deodată, ușa masivă de stejar de la intrare se deschise și simți că nu putea fi nimeni altul decât Geoffrey. Și așa era; cu capul descoperit, barba plină de omăt, înghețat. Dar ochii îi erau așa cum îi știa ea, albaștri ca marea, calzi.

– Celia! Bine te-am găsit!

– Bine ai venit, Geoff!

Celia arăta foarte bine, își spuse el privind-o cu dragoste. De fiecare dată când o vedea o găsea tot mai frumoasă. O

iubea din toată inima dar Celia va rămâne pentru el fiica lui Nat, intangibilă. Intră în salon unde îl aștepta miss Cotland cu brațele deschise.

– Geoff, mă bucur să te văd! Cum este sudul Franței?

– Nu mai sunt acolo de câteva săptămâni. Nu v-a spus Celia că am închis filiala de acolo? N-aș fi crezut c-o să reușesc de asta am scris că nu sunt sigur că pot veni.

– Eu mă duc să aduc ceva cald de băut, zise miss Cotland.

– Sper că nu te vei plictisi cu noi, zise Celia, privindu-l printre gene. Am invitat-o și pe prietena mea, Joanna Page, cu logodnicul ei, John Coke.

– Va fi foarte plăcut, zise Geoff, mai ales dacă vom și dansa, după cum spui. Nu te-ai schimbat deloc, Celia. Ai transformat această casă într-un adevărat cămin, constat asta de fiecare dată când vin aici. Ești fericită? Îți place viața pe care o duci?

– O ador!

– Și planurile legate de ajutorarea animalelor fără adăpost?

– Sunt în plină desfășurare.

– Abia aștept să aflu amănunte!

– Sigur le vei auzi, pentru că te vei ocupa de proceduri.

Geoff o privi lung, apoi zise:

– Nu sunt foarte sigur de asta.

– De ce nu?

El nu spuse nimic pe moment. Citise dezamăgirea din glasul și din privirea ei, așa că nu mai avu curajul de a continua. Punea pe seama faptului că voia ca el să se ocupe în continuare de tot ce-i aparținea. Iar el o iubea atât de mult încât abia suporta să fie în preajma ei. Dar nu voia s-o lase să înțeleagă în vreun fel c-o iubește, de teamă de a nu deveni un al doilea Philippe.

Celia roși.

– Nu mai vrei să te ocupi de administrarea bunurilor mele, Geoff?

Dar trebui să se oprească, pentru că intrase mătușa Tiny, aducându-le niște cherry.

– Dar în privința câinilor de ce ți-ai schimbat convingerile?

– Nu știu, zise Geoff, aș vrea să fac altceva.

– Nu te mai interesează câinii?

– Nu, nici vorbă nu-i voi abandona.

– Mi-ai promis că vom lucra împreună spre binele lor; altfel planul meu nu va avea succes.

Geoff refuză s-o privească, fiind conștient de parfumul ei atât de binecunoscut.

– S-a întâmplat ceva și trebuie să-mi spui, insistă Celia.

– Desigur o să discutăm într-una din zile.

Dar ea nu cedă.

– Geoff, aș fi distrusă dacă ar trebui să renunț la proiectul pentru animale.

– Oricine altcineva se poate ocupa de el, Celia.

Ea era teribil de dezamăgită dar în cele din urmă consideră că era bine să facă uz de armele feminine binecunoscute; deveni emoțională și ilogică.

– Te-ai săturat să mai lucrezi pentru mine? Ai găsit ceva mai bun? Nu mă așteptam!

Geoffrey vru să nege, dar privindu-i figura atât de dragă pe care se citea dezamăgirea renunță. O iubea atât de mult, nu voise s-o supere.

– Celia, te rog, să oprim discuția asta!

– S-a întâmplat ceva și nu vrei să-mi spui ce te supără, Geoff. Am greșit cu ceva?

– Celia, te rog, încearcă să înțelegi....

– Nu vreau! Mi-ai promis colaborarea în proiectul legat de animale. Aș vrea să-mi explici de ce te-ai schimbat!

Pentru că voia să evite o discuție, Geoff deveni brusc nervos.

– M-ai chemat până aici ca să discutăm în contradictoriu, Celia?

Ea se simți brusc foarte afectată. Nu era obișnuită cu atitudini ostile din partea lui. Luă un aer foarte nefericit.

Geoff își adună toată puterea pentru a o prinde în brațe și a o săruta cu pasiune:

– Ești o prostuță, Celia. Nu înțelegi că te iubesc ca un disperat și nu mai pot continua așa? Trebuie să stau departe de tine pentru a nu-mi pierde controlul!

Ea trase aer în piept. Se îmbujoră brusc iar ochii începură să-i strălucească. Săruturile lui fuseseră atât de minunate încât se întrebă cum putuse să creadă că fusese vreodată îndrăgostită de Philippe Clermont.

Rămaseră privindu-se apoi deodată Celia izbucni în râs. Râse, râse, până îi dădură lacrimile.

– Geoff, dragul meu, de ce nu mi-ai spus asta până acum?

– Pentru că nu aveam dreptul s-o fac după cum nu îl am nici acum. Am fost angajatul tatălui tău, iar acum sunt al tău. Cum naiba te pot cere de soție?

– Ai fi făcut-o dacă nu eram Celia Frayne?

– Să fii sigură! Știi prea bine că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut acolo în aeroport.

Buzele Celiei ardeau de sărutările lui.

– În acest caz, va trebui să rezervi două bilete pentru avionul cu care pleci de aici pentru că te voi însoți.

– Celia nu face ca situația mea să fie și mai grea! Nu mă pot căsători cu o moștenitoare bogată.

– Bine, Geoff, în acest caz voi dona toți banii pe care îi am pentru îngrijirea animalelor sau îi voi dona mătușii Tiny. Dar nu-mi spune că nu mă pot mărita cu bărbatul iubit tocmai pentru că eu am bani și el nu.

– Celia, chiar mă iubești?

Ea îl prinse cu brațele după gât.

– Da, prostuțule, te iubesc! Te iubesc chiar foarte mult! Te iubesc de mult timp; am avut destul timp să-mi revin după despărțirea de Philippe. Te cunosc prea bine, Geoff, și sunt pe deplin conștientă că te doresc!

– O, Celia!

– Ei bine, ce vei face acum? Pleci la aeroport și mă lași singură de Crăciun sau stai aici cu mine să avem cel mai frumos Crăciun? Promisiunea de a te însura cu mine, cu sau fără bani!

Geoff știa doar că este cel mai fericit bărbat din lume. Îi șopti:

– Cel puțin știi că nu te voi dezamăgi niciodată, până la moarte, Celia, iubita mea!

Gigi se așeză în fața lor privindu-i pe cei doi stăpâni pe care-i adora. Și-și spuse că ființele omenești sunt foarte ciudate și greu de înțeles! Nu știa ce vor face în clipa următoare!

Sfârșit